

Chinh Phục Chú Mèo Nhỏ

Contents

Chinh Phục Chú Mèo Nhỏ	1
1. Chương 1-1: Giới Thiệu	1
2. Chương 1-2: Em Gái Gầy Yếu	2
3. Chương 2: Thiên Kỳ Ngây Thơ	6
4. Chương 3: Thiên Lam Dịu Dàng	11
5. Chương 4: Em Gái Xinh Đẹp	15
6. Chương 5: Cái Đuôi Nhỏ	19
7. Chương 6: Trưởng Thành	26
8. Chương 7: Thiên Lam Ghen Tị	32
9. Chương 8: Đi Công Tác	36
10. Chương 9: Đại Sự	40
11. Chương 10: Trợ Giúp Vô Ích	45
12. Chương 11: Thỏ Lộ	51
13. Chương 12: Thiên Kỳ Vui Mừng	56
14. Chương 13: Xui Xẻo	61
15. Chương 14: Ngoại Truyện: Thiên Lam Hạnh Phúc	67

Chinh Phục Chú Mèo Nhỏ

Giới thiệu

Ngô Nhã Nhi là đứa trẻ bị vứt bỏ, khi sống trong cô nhi viện thì bị đói rét. Đến năm Nhã Nhi bảy tu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-phuc-chu-meo-nho>

1. Chương 1-1: Giới Thiệu

Ai ai cũng biết, nhà họ Tống có một cặp song sinh đẹp như thiên thần, bề ngoài giống nhau như đúc, nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược, một thiện lương thanh thuần, một ngỗ nghịch hung hãn...

...

Tống Thiên Lam thật sự tức chết rồi. Vì cái gì? Vì cái gì cô em gái nuôi này cố tình tăng lời sự thân thiện gần gũi của anh mà lại đi cười vui vẻ với cái tên em trai ngang ngược chỉ biết quát người kia chứ? Đúng là tức chết anh mà. Được lắm, em trai phải không? Anh sẽ đem hấn âm thầm quảng đi, xem cô còn dám không để ý tới anh hay không.

...

Tống Thiên Kỳ thật hết chỗ nói rồi. Cô em gái nuôi này có phải là cuồng bị ngược hay không? Anh trai dịu dàng cô thấy chứng mắt, còn anh hung hăng cô lại cho là đáng yêu. Anh trai nuông chiều cô không quan tâm, anh quát nạt cô cô lại kêu là người tốt. Làm hại anh bị anh trai ghi thù, ngày ngày bị trừng trị đến thâm thối. Ôi, anh thật là đáng thương

~...

Được rồi, thật ra thì hai người bọn họ một là ác quỷ đội lốt thiên thần, một là thiên thần mặc nhầm áo quỷ dữ~

2. Chương 1-2: Em Gái Gây Yếu

1.

Ai cũng biết nhà họ Tống có một cặp song sinh hết sức đáng yêu nhưng hơi kì quặc, đáng vẻ giống nhau như đúc nhưng tính tình lại hoàn toàn trái ngược.

Tống Thiên Lam trầm tĩnh hiểu chuyện, là một đứa con ngoan trò giỏi điển hình, khiến ông bà Tống kiêu ngạo đến mức gặp ai cũng một câu con trai tôi thế này hai câu con trai tôi thế kia khiến mấy vị phụ huynh khác ghen tị đỏ cả mắt.

Ngược lại, Tống Thiên Kỳ từ nhỏ rất nghịch ngợm ham chơi, lại hết sức cứng đầu, trời không sợ đất không sợ, ngay đến ông bà Tống nhiều lúc cũng tức muốn chết mà không làm gì được. Tất nhiên rất nhanh thôi cậu sẽ biết thế nào là sợ hãi, là bất đắc dĩ, là vô lực, bởi vì đứa em gái nhỏ sau này dường như luôn đặc biệt vui vẻ khi nhìn thấy bộ dạng thâm thối của cậu.

Một ngang ngược bướng bỉnh, một ngoan ngoãn nghe lời...

Một nóng tính, một chín chắn...

Một luôn vênh mặt không coi ai ra gì, một vẫn giữ trên môi nụ cười ấm áp...

Tất cả những điều đó làm nên hai thái cực trái ngược hoàn toàn. Vì thế, quan hệ giữa hai đứa nhỏ tất nhiên là không quá thân thiết. Không phải kiểu căm ghét ghen tị hay xa lánh gì nhau, chỉ là tính tình không hợp, nên chẳng bao giờ chơi đùa cùng nhau, dần dần dẫn đến có chút xa cách mà thôi.

Trong mắt Tống Thiên Kỳ, anh trai là một vị thần chói lòa mà cậu không thể với tới được.

Đối với Tống Thiên Lam, đứa em trai này chẳng qua là một tên ngốc lông bông chưa trưởng thành.

Tống Thiên Kỳ cứ thế lớn lên với một niềm tin vững chắc vào hình tượng hoàn hảo tuyệt đối của anh trai, đồng thời thần nhiên chấp nhận sự chênh lệch to lớn giữa hai người ở tất cả mọi phương diện. À, cũng không phải tất cả đâu, về phần thể lực cùng đánh đấm cậu rất tự tin. Tất nhiên, đó là trước khi cậu bị chính người anh trai vắn mang tiếng hiền lành này đâm cho một quả súng vào cả mắt vì tội ham chơi đến quên đường về để bố mẹ lo lắng suốt cả đêm. Sau lần đó cậu đã suy sụp thật là lâu. Ai kêu anh trai chỉ biết học hành? Ai nói anh trai không hề có khái niệm về bạo lực? Rốt cuộc là ai? Là ai không có mắt nói anh trai của cậu là một chàng trai dịu dàng ấm áp nhưng có chút yếu đuối hả?? Làm ơn, anh trai so với cậu còn mạnh mẽ hơn gấp mấy lần có được không?

Sau mấy hôm rối rắm, Tống Thiên Kỳ bé nhỏ quyết định đi tìm anh trai thách đấu.

Trong phòng đọc sách,

Tống Thiên Lam ngồi sau bàn dài chăm chỉ làm bài tập, Tống Thiên Kỳ đứng trước bàn đồng dạc khiêu chiến.

- Đánh nhau? – Tống Thiên Lam nhướn mày, trên môi vẫn nở nụ cười quen thuộc, nhẹ nhàng lắc đầu. – Anh em với nhau, tại sao phải động tay động chân?

-... - Tống Thiên Kỳ nhìn chằm chằm gương mặt hiền lành của anh trai, trong đầu bất giác hiện lên cú đấm như trời giáng vài ngày trước mà không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ là do mình nằm mơ? Lắc lắc đầu xua đi hình ảnh đáng sợ kia, cậu cố gắng thuyết phục. – Chỉ là rèn luyện thân thể thôi, cũng không phải thật sự đánh nhau đến đâu rơi máu chảy mà.

- Ai cũng biết em rất giỏi đánh nhau, còn anh lại chẳng am hiểu gì, em như vậy là muốn bắt nạt anh à? – Tống Thiên Lam khẽ nhướn mày, ánh mắt nhìn em trai dường như rất đau lòng. – Có phải anh đã làm điều gì khiến em nổi giận cho nên mới lấy cớ này để xả giận hay không?

- Em... - Tống Thiên Kỳ đang muốn phủ định thì tai đã bị người ta xách lên, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, đồng thời bên tai vang lên tiếng rống đầy giận dữ của mẹ.

- TỐNG THIÊN KỲ CON GIỎI LẮM, GÂY CHUYỆN Ở BÊN NGOÀI CHÁN RỒI BÂY GIỜ CÒN MUỐN BẮT NẠT CẢ ANH TRAI NỮA À?? ĐI RA ĐÂY, ĐỪNG CÓ Ở ĐÓ LÀM PHIỀN ANH CON HỌC BÀI. NGOAN NGOÃN ĐỨNG Ở GÓC TƯỜNG ĐỢI BỐ VỀ XỬ LÝ CHO MẸ!!!!

Tống phu nhân giận điên người, lời xềnh xệch đưa con trai nhỏ xuống phòng khách dạy dỗ. Còn Tống Thiên Kỳ bị oan mà không biết phải giải thích thế nào, chỉ có thể ngậm ngùi bị mẹ xách tai lôi đi, đau đến muốn khóc thét nhưng lại không dám hé miệng, bởi vì mẹ sẽ nghiêm nhiên coi đó là chống đối, cậu sẽ chỉ thảm hơn mà thôi. Ai cũng bận rộn với việc của mình, cho nên không có người nào thấy được Tống Thiên Lam ở phía sau tay chống cằm nhìn cảnh tượng này, vẻ mặt hết sức bình thản, nhưng ánh mắt lại thoáng lóe lên một tia đắc ý.

Vì vậy, ý nghĩ cùng anh trai phân cao thấp cứ như thế mà bị bóp chết. Không bao lâu sau Tống Thiên Kỳ ngây thơ đã hoàn toàn quên mất chuyện này.

Cho nên mới nói, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài. Hai vị thiếu gia nhà họ Tống ấy à, một là ác quỷ đội lốt thiên thần, một là thiên thần mặc nhầm áo quỷ dữ

~Điều đáng tiếc là chẳng mấy ai nhận ra sự khác biệt này, chỉ ít là trong suốt 15 năm đầu đời hai người đều sống rất vui vẻ với nhận định chắc như đinh đóng cột của những người xung quanh.

2.

Cho đến năm Tống Thiên Lam và Tống Thiên Kỳ 15 tuổi, rốt cuộc biến cố lớn đã xảy ra, không biết là xui xẻo hay may mắn, chỉ biết kể từ đó cán cân đánh giá hai anh em hoàn toàn không còn như trước nữa.

Vào một ngày cuối tuần đẹp trời, sau chuyến thăm cô nhi viện bà Tống liền ôm về một đứa bé gầy còm đen nhẻm như một cây củi khô, còn hào hứng tuyên bố cô bé sẽ trở thành con gái nuôi của bà, tất nhiên trên giấy tờ thì không phải vậy, bởi vì bà còn có dụng ý sâu xa khác.

Lúc ấy phản ứng của những người khác như thế nào?

Ông Tống nhìn đứa con gái nuôi từ trên trời rơi xuống, rồi lại nhìn vợ mình, không hề chần chừ gạt đầu cái rụp. 20 năm chúng sống ông đã tập thành thói quen rồi, lời vợ nói luôn đúng, quyết định của vợ tuyệt đối là tốt nhất, ông chỉ cần đứng bên cạnh gạt đầu phụ họa là được rồi.

Tống Thiên Lam chăm chú nhìn que củi khô quắt trước mặt, trên khóe môi vẫn giữ nguyên nụ cười ảm áp thường ngày, cũng không có phản ứng gì lớn. Thêm một đứa em gái mà thôi, có gì to tát đâu? Anh cũng

đã quá quen với những rắc rối em trai đem lại rồi, thêm chút ít cũng không chết được. Hơn nữa, em gái... cái từ này cũng thật mới lạ!

Ngược lại, Tống Thiên Kỳ nhíu mày bĩu môi hết sức ghét bỏ. Gầy như vậy, đen như vậy, xấu xí như vậy mà cũng muốn làm em gái của anh? Hừ, anh không cần!

Bà Tống cẩn thận quan sát phản ứng của hai đứa trẻ, sau đó mắt trợn trừng, hùng hùng hổ hổ lao tới xách tai con trai nhỏ xa xả mắng mỗ một hồi. Dám ghét bỏ đứa con dâu mà bà kì công lựa chọn? Đúng là thằng quỷ nhỏ không biết điều!!

NgôNhã Nhi lúc ấy một mình đứng giữa nhà nhìn người anh trai mới quen bị mẹ dạy dỗ, mím mím môi không nói gì, nhưng sâu trong đôi mắt lại có chút vui sướng khi người gặp họa. Cô bé không ngốc, tất nhiên thấy được sự ghét bỏ trong mắt anh. Tuy rằng cô bé biết mình thật sự rất xấu xí, nhưng bị người ta trắng trợn khinh thường như vậy vẫn khiến cô bé hết sức không vui.

- Em tên là gì?

Đang âm thầm vui mừng thì bên tai bỗng vang lên một giọng nói dịu dàng làm cô bé giật mình. Vừa ngẩng đầu liền thấy một gương mặt... Ô? Cô bé nhìn người trước mắt, lại nhìn người đang bị mắng đến thối đầu ở đằng kia, không nhận được thốt lên.

- Thật kì diệu! Giống nhau như đúc a

~ Ủ, bọn anh là anh em sinh đôi. – Thiên Lam mỉm cười trả lời, nhần nạy nhắc lại một lần nữa. – Em tên là gì?

- NgôNhã Nhi – Cô bé ngược mắt nhìn anh, không khỏi ngây người.

Ánh mắt kia, nét mặt kia, không có chán ghét, cũng chẳng có mắt kiên nhẫn, thậm chí anh còn đang cười với cô, vô cùng ấm áp.

Giây phút ấy NgôNhã Nhi bé nhỏ đã rất cảm động, còn tự hứa với mình là sẽ thật tôn trọng người anh trai này, sẽ đối xử với anh thật tốt, sẽ... Tóm lại là cô bé rất yêu quý anh trai lớn của mình. Chỉ có điều, sau đó không lâu cô bé đã bị sự nuông chiều của ông bà Tống làm cho choáng váng, lại phát hiện ra ý cười dịu dàng kia cho dù là ở trong tình huống nào cũng không hề thay đổi, cho nên NgôNhã Nhi rất không có chủ kiến quay ngoắt 180°, trở thành cái đuôi tí hon của anh trai nhỏ - người từng để lại cho cô ấn tượng vô cùng vô cùng xấu.

...

Sau khi dạy dỗ đứa con trai ngỗ nghịch xong, bà Tống liền lệnh cho con trai ngoan bế em gái lên tầng chọn phòng, lại kêu người chồng mẫu mực đi chuẩn bị đồ đạc cho con gái, còn mình thì nhanh chóng xuống bếp bắt đầu công cuộc tắm rửa cho con dâu bảo bối.

Mà Tống Thiên Lam vừa nhắc em gái nhỏ lên thì nét cười liền biến mất, nhíu nhíu mày có vẻ rất không hài lòng.

- Em mấy tuổi?

- Em sắp 7 tuổi rồi.

- 7 tuổi? – Thiên Lam nhướn mày. – Ở cô nhi viện em bị ngược đãi à? Sao lại gầy như vậy? Nhẹ giống như một gói bông.

- Đúng đó, anh trai, anh nhìn xem này, gầy như cái gậy vậy á, lại còn đen đen bản bản, thật là xấu xí~ - Thiên Kỳ vừa nghe thấy lập tức chạy lại kêu to phụ họa, bất chấp đôi tai vẫn còn đỏ bừng đau nhức, lại còn nhắc cánh tay tong teo của cô bé lên đưng đưa như để chứng minh cho hình ảnh so sánh của mình.

Nhã Nhi bé nhỏ thực sự rất muốn gờ cái chân gầy gò như cái gậy của mình lên đá cho người anh trai đáng ghét này một phát nhưng lại nhịn xuống. Cô bé không muốn phải quay lại cô nhi viện kia, thật sự không muốn đâu...

Phịch

~Thiên Kỳ ngã ngối trên đất, hết sức ngạc nhiên tròn tròn mắt. Còn chưa đợi anh lên tiếng tra hỏi, Thiên Lam đã mở miệng trước.

- Sàn nhà trơn quá! Thiên Kỳ, em không sao chứ? – Thiên Lam vươn tay kéo em trai đứng dậy, hết sức lo lắng hỏi.

- Em không sao. – Thiên Kỳ nghi hoặc di di chân, quả nhiên trơn thật á! Xem ra là mắt cậu bị hoa rồi, anh trai làm sao có thể cười xấu xa như vậy được cơ chứ?

MãNhã Nhi lại hết sức hồn nhiên cho rằng đó là do trời phạt, đôi môi nhỏ tái nhợt gợi lên một nụ cười khoái trá. Xem đi, xem đi, ông trời quả nhiên muốn bệnh vực cô bé ha ha ha...

Dường như nhìn thấu ý nghĩ của cô bé con trên tay, Thiên Lam hơi nhướn mày, sau đó cũng nở nụ cười. Đứa em gái gầy tong teo này xem ra cũng ngây thơ không kém em trai anh đâu!

3.

Không biết có phải do lạ nhà hay không mà đêm hôm đó NgôNhã Nhi đáng thương vừa ăn tối xong liền lên cơn sốt cao, mê man suốt cả một đêm, đôi môi tái nhợt không ngừng rên rỉ đầy sợ hãi.

Nhìn đứa con gái nuôi gầy gò ốm yếu trên giường, ông bà Tổng đau lòng đến ruột gan cũng thất lại, càng thêm quyết tâm phải nuông chiều cô hết mực, để bù lại 7 năm thiếu thốn mà cô đã phải trải qua.

Tổng Thiên Lam dùng chiếc khăn mặt mát lạnh cẩn thận giúp em gái lau mặt mũi tay chân, rồi lại lấy nhiệt kế kiểm tra thân nhiệt, nhứu mày, sau đó lại lau thêm lượt nữa, rồi lại kiểm tra, lại nhứu mày, bận rộn luôn tay luôn chân.

Mà Tổng Thiên Kỳ vẫn còn mơ mơ màng màng vừa nhìn thấy bộ dạng em gái yếu ớt nằm trên giường thì lập tức tỉnh táo hẳn. Anh cũng không phải là thật sự ghét bỏ đứa em gái này, chỉ là bộ dạng của cô bé quá gầy gò khiến cho anh không chịu nổi mà thôi. Anh âm thầm bĩu môi, anh biết mà, gầy như vậy làm sao có thể khỏe mạnh cho được?

Thật không may, vẻ mặt này của anh lại vừa lúc lọt vào tầm mắt của bà Tổng – người đang hận không thể đem tất cả những điều tốt đẹp nhất đến cho con gái nuôi đáng thương của mình tùy ý đùa giỡn.

- NhãNhi đã sốt cao như thế rồi con còn bày ra bộ mặt đấy à? Tổng Thiên Kỳ con xem anh trai con đi, như vậy mới xứng đáng làm một người anh trai đó biết không?

- Con không phải là ghét bỏ em gái đâu, nhưng mà... nhưng mà... - Thiên Kỳ gãi gãi đầu, hích mũi một cái mới nói. – Em gái có anh trai chăm sóc là đủ rồi, con nghĩ là con... con nên trở về phòng tiếp tục ngủ đi thôi...

- Tổng Thiên Kỳ, con nói cái gì? Nói cái gì hả? Em gái còn đang sốt cao như vậy mà con còn nghĩ đến việc đi ngủ? Ngoài ăn, ngủ với đánh nhau ra con còn biết cái gì hả? Hừ, quả nhiên là cái đồ không có lương tâm!

- Mẹ, không phải thế... - Thiên Kỳ bị mắng đến tối tăm mặt mũi, nhìn sang em gái với vẻ mặt hết sức vô tội. Anh nói thật mà, anh cũng lo lắng cho em gái đấy, nhưng mà anh ở lại đây thì cũng có giúp được cái gì đâu? Không những thế còn làm phiền mẹ tốn hơi tốn sức mắng mỏ anh, không khéo lại còn ảnh hưởng đến em gái nghỉ ngơi nữa. Anh rõ ràng nghĩ cho mọi người, sao mẹ lại cứ không hiểu cho tấm lòng của anh nhỉ?? Tổng Thiên Kỳ đáng thương thật sự không biết mình đã nghĩ sai ở đâu, thật đó

-- Mẹ, Thiên Kỳ nói đúng đó. Mẹ với bố cũng nghỉ ngơi đi, có con chăm sóc em gái là được rồi. – Thiên Lam liếc em trai một cái, gật đầu nói.

- Vậy con ở lại đây chăm sóc NhãNhi, có việc gì thì gọi mẹ ngay đó! – Bà Tổng vừa nghe con trai lớn lên tiếng liền thay đổi thái độ, kéo chồng đi ra ngoài, còn không quên nhắc chân đá cho đứa con trai vẫn còn đang ngây ngốc ở cửa một cái. – Còn không về phòng mà ngủ đi!

- =,= – Thiên Kỳ xoa xoa mông, hết sức uất ức lò dò về phòng. Rõ ràng là cùng một ý, tại sao anh nói ra thì bị mẹ mắng cho thối đầu, còn anh trai vừa mở miệng đã lập tức giải quyết được vấn đề? Aizzz... xem ra sau này anh vẫn nên giữ im lặng thì hơn, có việc gì thì đã có anh trai vịn năng lo.

...

Đêm hôm đó Thiên Lam bận rộn tìm mọi biện pháp giúp em gái hạ sốt, mãi đến rạng sáng thân nhiệt của cô bé mới giảm xuống một chút. Tuy vẫn còn hơi nóng nhưng so với đêm hôm qua thật sự đã tốt lên rất nhiều.

Thiên Lam đặt chiếc khăn mặt phắn hồng lên trán em gái, không nhịn được nhéo cái mũi của cô bé một cái.

- Em đó, cứ yếu ớt như vậy thì làm sao được? Thật là khiến người ta lo lắng mà!

Thở dài một hơi, Thiên Lam đứng lên thu dọn mọi thứ rồi mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Vất vả cả đêm, anh phải về phòng ngủ một giấc cái đã, đợi em gái tỉnh dậy có lẽ sẽ phải rối tinh rối mù thêm một chập nữa.

Có lẽ sự thờ ơ của Thiên Kỳ đã ăn sâu vào tiềm thức của mỗi người nhà họ Tống nên không ai chú ý đến một việc, sáng hôm sau, Thiên Kỳ vừa ngủ dậy liền ba chân bốn cẳng chạy đến phòng em gái xem xét, xác định cô bé đã hạ sốt mới yên tâm xuống nhà ăn sáng, vốn còn muốn bế một phần lên tầng nhưng lại bị anh trai nhanh chân giành trước, cho nên anh chỉ nhún vai một cái, tiếp tục vác cái bộ dạng cà lờ phát phơ đi đá bóng với lũ bạn.

3. Chương 2: Thiên Kỳ Ngây Thơ

1.

Nháy mắt đã qua một tuần.

Nhã Nhi é nhỏ đã dần dần hòa nhập vào gia đình mới, cũng học được rất nhiều điều mà trước đây cô bé chưa từng được thử qua, ví dụ như làm nũng, hay là... giận dỗi. Đúng rồi, cô bé Ngô Nhã Nhi lặng lẽ đã bị sự ấm áp của nhà họ Tống cảm hóa, trở nên trẻ con tùy hứng đúng với tuổi thật của mình, khuôn mặt non nớt mỗi ngày đều có thật là nhiều biểu cảm đáng yêu. Cô bé bây giờ cũng biết sà vào lòng ông Tống thủ thủ hỏi han: “Bố đi làm có mệt không?”, hay ngược đời mắt trong veo nhìn bà Tống mà nói: “Mẹ ơi, con đói bụng!”.

Còn đối với hai người anh tri thì sao?

Nếu ban đầu chỉ là tò mò thì một tuần sau Nhã Nhi đã thực sự đặt bọn họ vào trong trái tim mình. Mỗi ngày cô bé đều vô cùng thích thú chạy đi tìm anh trai, đòi đi chơi, đòi nghe truyện cổ tích,...

Trước đây ở cô nhi viện có hai anh em cùng được đưa vào đó, Nhã Nhi bé nhỏ vẫn luôn lặng lẽ ngồi trong góc quan sát những đứa trẻ khác, tất nhiên là biết rất rõ hai đứa nhỏ này. Người anh trai kia luôn luôn bảo vệ em gái, có cái gì ngon cũng đưa cho em, bị người ta bắt nạt thì dùng thân mình che chắn, thậm chí em gái làm sai chuyện gì cũng đứng ra nhận hết tội lỗi về mình. Không ai biết được, lúc ấy Ngô Nhã Nhi đã ghen tị bao nhiêu.

Vậy mà hiện tại cô bé không những có anh trai, mà còn có một lúc hai nười. Cô bé có thể không kích động sao?

Chỉ có điều, hai người anh trai mới này không phải ai cũng được lòng em gái đâu nhé! Nhã Nhi yêu thích anh trai lớn bao nhiêu thì lại bất mãn với anh trai nhỏ bấy nhiêu. Tại sao? Bởi vì anh trai lớn đối với cô bé thật tốt thật tốt, còn anh trai nhỏ thì dường như luôn luôn thiếu kiên nhẫn, thỉnh thoảng còn hung dữ với cô bé nữa. Cho nên đối với Nhã Nhi ngây thơ mà nói, anh trai lớn tốt đẹp như bà tiên, còn anh trai nhỏ lại thật đáng ghét, rõ ràng là mục phù thủy đấy!

Đối với sự đánh giá này hai đương sự có cảm giác gì?

Tống Thiên Lam tất nhiên là vô cùng hài lòng, càng thêm nuông chiều cô em gái duy nhất của mình.

Còn Tổng Thiên Kỳ? Anh chẳng có cảm giác gì cả. Vì sao? Bởi vì anh không hề nhận ra sự kì thị của em gái!!!! Vâng, ác ma Tổng Thiên Kỳ mà mọi người vẫn hay ca thán thực ra là một chàng trai rất ngây thơ!

...

Một buổi sáng trời trong nắng ấm, thời tiết êm dịu, Nhã Nhi vừa ra khỏi phòng đã nhìn thấy anh trai nhỏ đang lén la lén lút làm cái gì đó ở cuối hành lang thì lập tức chạy qua, hai hàng lông mày nho nhỏ khẽ nhúc nhích lại.

- Anh đang làm gì đó?

- Á~ - Thiên Kỳ giật mình quay lại, nở một nụ cười rất chi là thân thiết. - Không có gì, anh có làm gì đâu?

Nhã Nhi nhìn người trước mặt chăm chú, không nói gì.

- Em mau xuống nhà ăn sáng đi, mẹ đang đợi đó. - Thiên Kỳ cười hì hì vươn tay xoa đầu em gái, trong lòng có chút khó hiểu. Tại sao con bé này lại cứ nhìn mình chăm chăm mà không có phản ứng gì thế? Cười một cái, tiếp tục thúc giục. - Em mau đi xuống nhà đi!

Nhã Nhi nhìn anh trai nhỏ một lúc rồi mới xoay người chạy đi.

Nếu như Thiên Kỳ biết nụ cười thân thiết của mình trong mắt em gái lại biến thành vô cùng xấu xa thì chắc chắn sẽ không thể tiếp tục cần mẫn lao động như lúc này nữa.

Thực ra anh đang lén lút làm một thứ, nhưng mà thứ đó không hề xấu xa, mà chính là một con diều. Từ sau cơn sốt kia, suốt một tuần liền bà Tổng không dám cho con gái bước ra ngoài nữa bước, cẩn thận chăm sóc từng chút mong sao cô bé có thể sớm bỏ đi cái dáng vẻ tong teo làm người ta xót xa kia. Nhưng mà trong mắt Thiên Kỳ em gái thật là đáng thương, còn nhỏ như vậy mà lại không được đi chơi, cho nên anh quyết định sẽ len lén mang em gái ra ngoài thả diều!

Cảm động không?

Anh vĩ đại không?

Tổng Thiên Kỳ anh rõ ràng là một người anh trai rất tốt đó ha ha ha...

Hiển nhiên bạn nhỏ này không hề biết đến suy nghĩ thật sự của em gái nhà mình, chao ôi thật là đáng thương

~...

Cùng lúc đó,

Ở dưới nhà, mà cụ thể là trong phòng ăn,

- Mẹ, Nhã Nhi nhớ mẹ~ - Nhã Nhi vừa xuống nhà đã sà vào lòng bà Tổng làm nũng khiến lòng bà mềm nhũn, lại càng quyết tâm chọn cho cô bé đứa con trai phù hợp nhất.

Nhã Nhi bé nhỏ đương nhiên không biết ý định của mẹ nuôi, nếu không cô bé nhất định đã bị dọa đến hồn bay phách lạc rồi. Dù gì cô bé cũng mới có 7 tuổi mà thôi. Chỉ có thể nói, bà Tổng quả nhiên không phải người bình thường

~...

Đáng tiếc, bà Tổng còn chưa kịp bắt tay vào chọn lựa vị hôn phu cho con dâu bảo bối thì đã phải cùng chồng bay sang bán cầu bên kia rồi. Bởi vì ông Tổng đi công tác. Vậy thì có liên quan gì đến bà Tổng? Còn phải hỏi ư, ông Tổng sợ vợ như vậy làm sao có thể đi xa một mình lâu như thế cơ chứ? Chẳng may bà Tổng nghe ai đó nói quàng nói xiên mà nảy sinh nghi ngờ với ông thì sao? Hoặc lẽ như bà Tổng nổi cơn ghen... Không không không, ông không dám nghĩ nữa. Tóm lại là ông Tổng - người được mệnh danh là người chồng mẫu mực nhất thành phố cho dù có chết cũng quyết không để cho vợ mình tiếp xúc với chữ “ghen” đáng sợ kia. Ông còn muốn sống dài dài a

~Thế là Ngô Nhã Nhi vừa mới tới một tuần liền phải xa bố mẹ thật lâu thật lâu, lâu đến mức bà Tổng cũng không biết nữa, vì ông Tổng không thể chắc chắn rằng đến bao giờ mình mới giải quyết xong mớ bòng bong kia.

Phản ứng của cô bé Nhã Nhi sẽ thế nào đây? Cô bé có nín kéo bố mẹ khóc lóc hay làm nũng đòi đi theo không? Không hề, bởi vì cô bé còn chưa kịp làm gì thì ông bà Tổng đã đi mất rồi, có lẽ là sợ phải nhìn thấy nước mắt của con dâu cứng.

Thế là một buổi sáng nào đó tỉnh dậy, Nhã Nhi mới biết được bố mẹ đã không còn ở nhà nữa, chỉ còn lại cô bé cùng hai người anh trai. Hơn nữa không có ai chịu nói cho cô bé biết bố mẹ đang ở đâu, cũng không có ai biết bao giờ bố mẹ sẽ về nhà.

Ngô Nhã Nhi đứng ngẩn ra một lúc rồi bật khóc nức nở, khóc đến mặt lả, khóc đến nỗi đôi mắt cũng sưng húp cả lên.

Thật trớ trêu, ngày hôm đó Thiên Lam có việc ở trường nên ra ngoài từ sớm, trong nhà ngoài cô bé con đang khóc sụt sùi thì chỉ còn người anh trai ngây thơ Tổng Thiên Kỳ vẫn còn đang say giấc nồng.

Tổng Thiên Kỳ sẽ làm thế nào để dỗ dành em gái?

Đây cũng là một câu hỏi khó...

2.

- Huhu... huhu... anh ơi... huhu... em... em không tìm thấy bố mẹ... anh ơi.. huhu... bố mẹ... bố mẹ đi đâu rồi... huhu...

Nhã Nhi vừa khóc vừa chạy đi tìm anh trai, tất nhiên anh trai ở đây là chỉ người anh trai lớn tràn đầy trách nhiệm Tổng Thiên Lam. Chỉ là...

Nhã Nhi ngây ngốc nhìn căn phòng trống không, sau đó càng thêm hoảng hốt la khóc.

- Huhu... anh trai... huhu... anh trai... anh trai cũng... không thấy... huhu... anh ơi...

Lúc này, vị anh trai rất không giống anh trai vẫn còn đang gác chân lên thành giường ngủ ngon lành, hoàn toàn không hề hay biết em gái mình đang sợ hãi đến mức ngồi co ro thành một cục ở trước cửa phòng bên cạnh.

...

10 phút sau,

Rầm rầm rầm...

Thiên Kỳ giật mình ngồi bật dậy, ngây người một lúc mới xác định được âm thanh kia là từ ngoài cửa vọng vào.

Hử?

Hình như anh còn nghe được tiếng khóc?

Khoan, tiếng khóc?

Trẻ con?

Aaaaa

~Tổng Thiên Kỳ giật nảy, vội vội vàng vàng lao ra mở cửa, quả nhiên nhìn thấy em gái còm nhom với khuôn mặt tèm lem nước mắt nước mũi.

Vừa thấy anh trai nhỏ, Nhã Nhi liền lao tới vừa lôi kéo quần áo anh vừa khóc lóc kể lể.

- Huhu... bố mẹ... đi mất rồi... anh trai... anh trai cũng đi mất rồi... huhu...

- Đừng khóc đừng khóc, cũng đừng có kéo anh, em muốn đi đâu chứ? – Thiên Kỳ rút cuộc tỉnh ngủ. Nhìn em gái khóc đến nổi mắt mũi đều đỏ bừng hết cả anh cũng có chút đau lòng, muốn bế cô bé đi rửa mặt nhưng lại phát hiện mình đang từ từ rời khỏi phòng. – Em muốn kéo anh đi đâu vậy?

- Đi tìm bố mẹ... huhu... tìm anh trai...

- À, bố mẹ đi công tác rồi, không biết bao giờ mới về. – Thiên Kỳ thành thật trả lời, nhưng lại đưa đến một hồi tiếng khóc kinh thiên động địa khiến anh tối tăm mặt mũi. Rốt cuộc là làm sao thế? Em gái của anh không phải một cây củi khô à? Sao tự dưng lại biến thành bóng nước thế này?

...

30 phút sau,

Thiên Kỳ ướt mát mồ hôi cuối cùng cũng thành công ôm em gái đã khóc mệt lả vào phòng vệ sinh lau mặt chải đầu.

Sau đó thì sao?

Tất nhiên phải kiểm cái gì nhét vào cái bụng xẹp lép kia, nếu không anh trai trở về thấy em gái lại nhẹ đi một ít chắc chắn sẽ lột da anh ra. Khụ, được rồi, kỳ thực anh cũng rất quan tâm em gái mà, anh cũng là một người anh trai đó nha!

...

- Anh trai đi đâu rồi? – Nhã Nhi hích hích mũi, nghẹn ngào hỏi, dường như chỉ cần một câu trả lời không tốt thôi cũng đủ khiến cô bé bật khóc lần nữa.

-... - Thiên Kỳ đau lòng a

~Anh trai? Anh không phải là anh trai đây sao? Nhưng mà nhìn cô em gái gầy nhom khô quắt trước mặt anh lại cố gắng nhịn cơn giận xuống. Không thể lớn tiếng với em gái, em gái là bảo bối của bố mẹ và anh trai, anh không thể bắt nạt em gái!!! Cho nên, người anh trai rất không xứng đáng làm anh trai hít sâu một hơi mới miễn cưỡng nặn ra được một nụ cười.

- Anh trai đi ra ngoài có việc rồi, rất nhanh sẽ trở về thôi.

- Rất nhanh?

- Ủ, rất nhanh.

- Vậy tại sao anh trai còn chưa về?

- Bởi vì chưa xong việc đấy.

- Bao giờ anh trai mới xong việc?

- Rất nhanh thôi.

- Rất nhanh?

- Ủ

- Rất nhanh thật sao?

- Thật mà.

- Huhu... anh lừa em... anh lừa em... - Bỗng nhiên Nhã Nhi lại òa khóc, vừa khóc vừa không ngừng tốt cáo.

– Anh lừa em... huhu... đã qua thật nhiều cái rất nhanh... huhu... anh trai còn chưa... chưa trở về... huhu...

Thiên Kỳ ngây ngốc

~Thiên Kỳ rối rắm

~Thiên Kỳ sắp phát điên rồi!

Hít thở hít thở hít thở... Không thể nổi cáu, không thể lớn tiếng, không thể quát nạt...

Nhưng mà anh...

Không thể không thể, nhìn xem em gái đã đáng thương như thế nào rồi, gầy tong teo thế kia, lại còn đang khóc thương tâm đến như vậy, anh không thể bắt nạt cô bé nữa, không thể a

~Cho nên người anh trai nhỏ Tống Thiên Kỳ chỉ có thể vươn tay ôm em gái vào trong lòng vụng về đồ dành, khó khăn lắm mới có thể chấm dứt âm thanh kinh khủng kia. Sau đó, anh thật sự không dám ngo ngoe gì nữa, chỉ yên phận ôm em gái ngồi trên sofa xem phim hoạt hình, trong lòng không ngừng cầu khẩn anh trai mau mau trở về giải thoát cho anh đi!!!!

Có điều, trời không chiều lòng người, gần trưa Thiên Lam gọi điện về, nói phải chiều tối anh mới về đến nhà, dặn Thiên Kỳ chăm sóc em gái thật tốt. Cúp máy, Thiên Kỳ bỗng nhiên cảm thấy trời đất tối sầm lại, nhìn sang cô bé đã ngủ từ bao giờ mà ruột cũng quặn lại. Anh phải làm sao với cô bé này đây?

Thiên Kỳ rối bời vô đầu bứt tai, hiển nhiên đã quên mất tối hôm qua, khi cầm con điều mới làm xong trên tay đã tự hứa từ mai trở đi sẽ làm một người anh trai tốt thật tốt.

3.

Đợi đến lúc Nhã Nhi mơ màng tỉnh dậy thì đã qua trưa, nhìn xung quanh không thấy ai thì bắt đầu sụt sùi, nhưng nước mắt còn chưa kịp rơi xuống thì người đã bị bế bổng lên, nhanh đến mức cô bé ngẩn người hồi lâu cũng chưa lấy lại được tinh thần.

- Nhã Nhi ngoan, đừng khóc nha! Em đừng có khóc nha! Em muốn gì thì nói cho anh biết, tuyệt đối đừng có khóc nha! – Thiên Kỳ sợ hãi ôm chặt em gái vào lòng mà đồ dành, không đúng, nói là khẩn cầu có khi còn chính xác hơn. Anh thề chỉ cần em gái đừng có khóc, từ giờ đến tối anh nhất định sẽ không rời khỏi cô bé nửa bước. Mà thật ra là vừa rồi anh cũng có đi đâu đâu? Anh mới lên tầng lấy con điều chuẩn bị đưa em gái đi chơi, vừa xuống nhà đã thấy hai mắt cô bé hồng hồng dọa anh sợ đến hồn bay phách lạc.

- Anh trai đã về chưa? – Nhã Nhi hết sức mong chờ nhìn Thiên Kỳ.

- @@ - Thiên Kỳ đáng thương một lần nữa đau lòng đến lệ rơi đầy mắt. Anh thật sự rất muốn hét thật to, Tống Thiên Kỳ anh đây cũng là anh trai của cô bé đó

~~ Tại sao anh không nói gì? Có phải... có phải anh trai...

- Không không không, anh trai sẽ trở về, sẽ trở về, nhất định sẽ trở về, em đừng có khóc! – Thiên Kỳ giật mình, liên tục cam đoan.

- Thật không?

- Ừ ừ chắc chắn.

- Nhưng mà...

- Chúng ta đi thả điều được không? – Chưa đợi Nhã Nhi nói thêm cái gì, Thiên Kỳ đã lên tiếng. Anh thừa nhận mình thực sự rất tệ trong việc đồ dành em gái, cho nên đừng có thử thách anh nữa có được không?

- Thả điều? – Nhã Nhi hí hích mũi, chớp đôi mắt đỏ hoe. – Nhưng mà em không biết thả điều.

- Không sao, anh dạy em. – Thiên Kỳ vỗ ngực đầy kiêu ngạo.

Anh có thể không thông minh bằng anh trai, cũng không tài giỏi bằng anh trai, nhưng mà anh chắc chắn rằng mình biết nhiều trò chơi hơn anh trai!

- Anh sẽ dạy em thật sao? – Nhã Nhi nghi hoặc nhìn, nhìn rồi lại nhìn. Người anh trai nhỏ này thực sự sẽ dạy cô bé chơi trò chơi?

-... - Đối diện với ánh mắt đầy nghi ngờ của em gái, Thiên Kỳ một lần nữa lòng đau như cắt. Anh thật sự rất không đáng tin sao?

...

Cuối cùng, sau nỗ lực cùng sự kiên nhẫn kinh người, vị anh trai nào đó rốt cuộc dụ dỗ được em gái đến bờ biển thả điều.

Thiên Kỳ một tay dắt em gái, một tay cầm con điều lấp lánh mình vất vả làm ra, hùng dũng tiến về phía bãi cát trắng mịn.

Nhưng mà...

Nhìn con điều còn to hơn mình mấy lần, lại còn... Nhã Nhi có chút sợ hãi nín chặt tay anh trai nhỏ, nói thể nào cũng không chịu chơi.

Thiên Kỳ bối rối~ing

Sao lại thế này? Mới vừa rồi rõ ràng còn rất hào hứng, vì cái gì vừa tới bờ biển đã sợ đến co rúm lại rồi? Chẳng lẽ em gái của anh sợ cát?

Người nào đó rối rắm hồi lâu cũng không biết nên làm cái gì cho phải, hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề nằm ở chính con điều mà mình làm ra. Nếu như Thiên Lam ở đây nhất định sẽ nở nụ cười đầy thâm ý mà nói: “Ồ, là phù thủy à~” Nhưng Thiên Lam không có ở đây, mà chàng trai Thiên Kỳ của chúng ta quá mức ngây thơ, hoàn toàn không nghĩ đến khả năng em gái không thích mụ phù thủy độc ác giống mình, cho nên... aizzz...

Buổi chiều hôm đó, nếu có ai tình cờ đi ngang qua bờ biển sẽ thấy một chàng trai trẻ một tay ôm cô nhóc gầy nhom, một tay thả điều, vừa chạy vừa cố gắng khơi gợi hứng thú của cô bé trên tay, một mình nói nói cười cười suốt cả buổi không biết mệt.

Còn Ngô Nhã Nhi thì sao?

Cô bé an ổn ngồi trên cánh tay anh trai nhỏ, thỉnh thoảng hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn con điều bé tí tẹo trên bầu trời, sau đó liền nghe được tiếng reo hò mừng rỡ của người bên cạnh. Cô bé thực sự không hiểu, chỉ là nhìn một cái thôi, anh có cần vui vẻ như vậy không? Liệu cô bé có nên thẳng thắn nói cho anh biết, con điều của anh thực sự xấu lắm, sau này nên chọn lựa kĩ càng trước khi mua không? Nhưng mà nhìn vẻ mặt hết sức thích thú của anh, vẫn là nên thôi đi.

Cứ như vậy, lần đầu tiên Tổng Thiên Kỳ cố gắng lấy lòng em gái trôi qua trong sự vui vẻ của anh cùng niềm thương cảm vô bờ của em gái!

4. Chương 3: Thiên Lam Dụ Dàng

1.

Khi Thiên Kỳ đưa em gái về nhà thì đã là tối muộn. Vừa bước vào cửa liền bị vẻ mặt tối sầm của anh trai hiền lành dụ dàng dọa cho chết khiếp. Thiên Kỳ lệ rơi đầy mặt, anh biết biểu tình này, bởi vì trước đây anh từng thấy qua rồi, và sau đó anh rất bi thương ôm khuôn mặt sưng vù chạy về phòng khóc ròng.

- Anh trai! – Thiên Kỳ cẩn thận gọi một tiếng, rất biết điều đem em gái đang ngủ say đặt vào trong lòng người ta, sau đó mỉm cười một cái, bỏ chạy. Không phải anh hèn nhát, anh chỉ là muốn bảo vệ bản thân mà thôi. Huhu rốt cuộc là ai nói anh trai hiền lành chứ? Là ai vậy??

Thiên Lam nhìn theo dáng chạy trốn của em trai mà có chút dở khóc dở cười. Anh đáng sợ như vậy sao?

Lắc lắc đầu, Thiên Lam cẩn thận bế em gái về phòng, vừa mới đặt cô bé xuống giường đã nhìn thấy đôi mắt sưng húp vì khóc, hai hàng lông mày lập tức nhíu chặt, sau đó lại thowr dài một hơi, đứng dậy đi lấy khăn lau mặt mũi tay chân cho cô bé, rồi lại giúp cô bé chườm mắt đến tận nửa đêm mới về phòng nghỉ ngơi.

Thế mới nói, so với anh trai lớn, vị anh trai nhỏ đã lặn lên giường từ đời nào kia rất không có trách nhiệm!

...

Sáng hôm sau,

Nhã Nhi vừa thức dậy liền hốt hoảng chạy sang phòng bên cạnh vừa đập cửa vừa méo mếu gọi không ngừng. Trong đầu cô bé bây giờ không nghĩ được gì nữa rồi, cô bé chỉ muốn nhìn thấy anh trai thật nhanh thật nhanh. Cô bé rất sợ hãi, sợ anh trai cứ như vậy mà biến mất, sợ anh trai cũng giống như những người khác không cần cô bé nữa... còn bố mẹ nữa... huhu tại sao bố mẹ cứ như vậy mà bỏ lại cô bé chứ? Cô bé không ngoan sao? Cô bé không đủ đáng yêu sao? Cô bé thật sự rất rất xấu xí sao? Cô bé... huhu...

Cạch...

Thiên Lam vừa mở cửa liền nhìn thấy em gái nước mắt ngấn nước mắt dài như con thú nhỏ hoảng loạn liên đau lòng không thôi. Ôm con mèo nhỏ mít ướt vào lòng, anh vừa dịu dàng giúp cô bé lau nước mắt tèm lem trên mặt vừa hỏi.

- Sao mới sáng sớm đã khóc rồi?

- Huhu... anh trai... anh không thể bỏ Nhã Nhi... không được bỏ rơi Nhã Nhi... huhu... - Nhã Nhi dùng cả hai tay hai chân ôm lấy anh trai lớn, giống như con bạch tuộc bám dính lấy anh không chịu buông.

- Ngoan, không khóc, anh không phải đang ôm em đây sao? Em là em gái của anh, anh làm sao có thể bỏ rơi em được chứ? - Thiên Lam vỗ nhẹ vào lưng em gái, mãi một lúc sau mới có thể khiến cô bé bình tĩnh lại.

- Anh... anh sẽ không đi thật chứ? - Nhã Nhi giương đôi mắt hồng hồng lên nhìn anh, bắt an hỏi.

- Nói cái gì vậy? Đây là nhà của chúng ta, anh có thể đi đâu được? - Thiên Lam có chút buồn cười, nhưng lại càng đau lòng nhiều hơn. Em gái anh quả nhiên rất thiếu cảm giác an toàn. Aizzz... đều là tại anh, rõ ràng biết bố mẹ đi công tác lại còn ra khỏi nhà suốt cả ngày. Anh chỉ nghĩ có Thiên Kỳ ở nhà chắc em gái cũng không đến nỗi không có cơm ăn. Ai ngờ tên kia lại vô dụng đến như vậy?

Dưới sự dỗ dành của anh trai lớn, Nhã Nhi rốt cuộc cũng tạm thời quên đi sự bất an mà trở lại làm một cô bé hồn nhiên luôn thích bám lấy anh trai ríu rít đủ thứ chuyện trên trời dưới biển.

- Anh trai, anh đang làm gì vậy? - Nhã Nhi kiễng chân nhìn mặt bàn, tò mò hỏi.

- Anh đang đọc sách. - Thiên Lam vươn tay bế em gái đặt lên lòng, hào hứng lôi từ trong ngăn tủ ra một quyển sách giáo khoa bắt đầu dạy chữ.

Nhã Nhi cũng tò mò nhìn quyển sách, rất chăm chú lắng nghe Thiên Lam nói, trong lòng lại càng thêm sùng bái người anh trai này.

Thiên Lam vừa cúi đầu liền đối diện với đôi mắt sáng rực long lanh của em gái, tâm trạng bỗng trở nên tốt đến thần kì. Quả nhiên cảm giác có em gái thật là thú vị! Chỉ là... phải làm thế nào mới có thể nuôi em gái trở nên tròn tròn mềm mềm đây?

Quyết tâm tẩm bổ cho em gái giống như lửa bén rơm, bùng một cái cháy thật dữ dội. Cũng chính là từ đó, Nhã Nhi bé nhỏ không ngừng bị anh trai lớn dụ dỗ đem mọi thứ được cho là bổ dưỡng nhét vào trong bụng, khiến cô bé sợ đến mức đầu óc choáng váng, tư duy hỗn loạn.

Tất nhiên đó là chuyện sau này, còn bây giờ cô em gái gầy tong gầy teo này vẫn vô cùng yêu quý anh trai lớn của mình, mỗi ngày đều bám theo anh một tiếng anh trai hai tiếng anh trai, gọi đến mức lòng của Thiên Lam mềm nhũn, đồng thời chọn cho người nào đó vô cùng bất bình.

2.

- Anh trai

~Âm thanh ngọt ngào từ trên cầu thang truyền đến khiến Thiên Lam không nhận được mỉm cười nghĩ thầm: “Có em gái thật là tốt!”

Chẳng bao lâu sau, Nhã Nhi vèo một cái lao vào trong lòng anh trai, cọ qua cọ lại, giở giọng làm nũng.

- Anh trai, anh đưa em đi chơi được không?

- Em muốn đi đâu?

- Chúng ta đi bơi đi! Em muốn đi bơi!!

- Được, ăn xong chúng ta ra bể bơi chơi. – Thiên Lam bế em gái trên tay, âm thầm xem xét cân nặng của cô bé. Ừm, hình như đã nặng hơn một chút rồi, không uống công anh dốc sức chăm sóc mấy ngày qua.

- Không muốn, em không muốn bơi ở trong nhà!

- Ừ, không bơi ở trong nhà, vậy thì ra bể bơi ngoài trời.

- Không phải, em muốn đi ra ngoài, đi ra bể bơi ở bên ngoài. – Nhã Nhi cau mày lắc lư cái đầu nhỏ, dường như vẫn chưa hài lòng với cách diễn đạt của mình nhưng lại không biết phải nói thế nào mới đúng, rồi tình rồi mù.

- Ừ, đi ra bể bơi ở bên ngoài. – Thiên Lam gật đầu, trong ánh mắt dịu dàng thoáng lóe lên tia khoái trá. Em gái của anh bối rối thật là đáng yêu nha! Dĩ nhiên là anh hiểu ý của cô, nhưng mà anh lại không thể đưa cô ra ngoài, bởi vì hôm nay anh quyết định ở nhà trông chừng đứa em trai lông bông kia, đề phòng nó xông ra ngoài gây chuyện cho người ta.

Lúc này, Thiên Kỳ cũng chậm rãi bước vào phòng ăn, vừa thấy em gái đang bám riết lấy anh trai đòi đi bơi, anh lập tức trề môi hừ một tiếng.

Nhã Nhi quay đầu nhìn theo hướng âm thanh kì lạ vừa phát ra, nhận ra là vị anh trai nhỏ đã bị mình bỏ quên thì có chút ngẩn người, sau đó... rất hồn nhiên tiếp tục bỏ qua anh.

- Anh trai, em đói bụng, chúng ta ra ngoài ăn sáng được không? – Nhã Nhi ôm cổ anh trai lớn, tiếp tục cố gắng để được đi chơi.

- Sao vậy? Đồ ăn anh làm không ngon à? – Thiên Lam buồn bã hỏi.

- Không phải.

- Vậy tại sao lại muốn ra ngoài ăn?

- Bởi vì... bởi vì ở ngoài chơi vui.

- Ở nhà có anh chơi với em không vui sao? Hay là em không thích chơi cùng anh?

- Không phải, nhưng mà...

- Ngoan, ăn sáng trước được không? Ăn xong chúng ta lại nói chuyện. – Thiên Lam mỉm cười dụ dỗ, đặt cô bé xuống ghế rồi đi vào bếp lấy ra một bát cháo.

- Anh trai, còn em? – Thiên Kỳ nhìn anh trai cẩn thận thổi nguội cháo giúp em gái rồi lại dút từng thìa cho cô bé mà cảm thấy buồn bực. Anh lại bị bỏ rơi

~~ Em làm sao? – Thiên Lam hỏi mà không thèm ngẩng đầu lên.

- Tại sao anh không lấy cháo cho em?

- Anh nghĩ là em có thể tự lấy? – Thiên Lam ngạc nhiên ngẩng đầu, bày ra vẻ mặt hết sức lo lắng. – Em làm sao vậy? Đau chân hay là đau tay? Có cần anh đưa em đi khám hay không?

- ... - Thiên Kỳ ngây người một lúc mới bình tĩnh, mãnh liệt lắc đầu. – Em không sao.

- Ừ, thế thì tốt. Lần sau đừng có nói lung tung làm anh lo lắng nữa biết chưa?

- Vâng. – Thiên Kỳ ủ rũ đi lấy cháo, niềm nghi hoặc lại bắt đầu nảy sinh. Anh đã nói cái gì vậy? Tại sao lại khiến cho anh trai lo lắng? Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?

...

Trên bàn ăn,

Nhã Nhi nghiêng đầu nhìn anh trai nhỏ vừa gãi đầu vừa đi vào bếp, rồi lại nhìn anh trai lớn. Tại sao cô bé lại có cảm giác là anh trai nhỏ vừa mới bị bắt nạt nhỉ?

Lắc lắc đầu xua đi suy nghĩ kì quặc kia, Nhã Nhi tiếp tục ngoan ngoãn há miệng ăn cháo, còn không quên nhìn anh trai bằng ánh mắt đầy sùng bái cùng tự hào.

- Anh trai nấu ăn thật là ngon!

- Ngon thì em phải ăn nhiều vào. Anh nấu rất nhiều, đủ cho cái bụng nhỏ này tròn vo luôn! – Thiên Lam vừa nói vừa nheo cái mũi của em gái khiến cô bé cười khanh khách.

Hai người cứ thế vui vẻ chơi đùa, hoàn toàn bỏ mặc Thiên Kỳ đáng thương ở một bên buồn chán ăn cháo. Anh cảm thấy thật uất ức! Anh trai có em gái chơi cùng, còn anh chẳng có ai cả, tại sao vẫn bắt anh ở nhà nhìn bọn họ đùa nghịch? Anh cũng muốn chơi! Anh muốn đi ra ngoài!!

Thiên Kỳ không biết, ước mong này của anh cũng chính là ý muốn của Nhã Nhi, bằng không nhất định anh sẽ bắt tay với em gái cùng nhau trấn áp anh trai. Nhưng thật đáng tiếc, đây dù sao cũng chỉ là nếu như. Còn sự thật là...

... Thiên Kỳ yên lặng ngồi xem ti vi, bên cạnh là em gái thỉnh thoảng lại lắc lắc tay anh trai lú lú nói chuyện.

... Thiên Kỳ hăng hái bơi qua bơi lại, mỗi khi ngẩng đầu liền nhìn thấy em gái như con khỉ nhỏ đu ở trên người anh trai cười giòn tan.

... Thiên Kỳ đứng nướng thịt, lật qua lật lại đến chán hết cả người, bên tai không ngừng vang lên âm thanh non nớt ngọt ngào tràn ngập sùng bái của em gái, tất nhiên đối tượng không phải là anh.

Ngược lại với sắc mặt đen thui của Thiên Kỳ, Thiên Lam lại hết sức hưởng thụ sự ỷ lại này của em gái, tình thần trách nhiệm được đẩy lên cao vút, tự hứa với mình sẽ trở thành người anh trai tốt nhất trên đời!

3.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Nhã Nhi, cuối cùng Thiên Lam cũng đồng ý cùng em gái lắp ráp lâu đài. Nói là cùng cho oai vậy thôi, chứ thực tế xảy ra là Nhã Nhi phá, Thiên Lam lắp, sau đó Nhã Nhi lại phá, Thiên Lam lại lắp, giống như là đang thử thách tốc độ vậy đó.

- Em gái! – Thiên Lam nắm chặt đôi bàn tay nhỏ bé nghịch ngợm, nheo mày gọi một tiếng. – Ngoan, đừng phá nữa!

- Em đâu có phá? Em đang giúp anh!! – Nhã Nhi mở to đôi mắt nhìn anh trai đầy uất ức.

- Giúp như thế nào?

- Chỗ đó không chắc chắn, em... em giúp anh...

- Là giúp anh phá sập sau đó lắp lại, như vậy sẽ chắc chắn hơn, đúng không?

- Không phải đâu, em chỉ lỡ tay mà thôi. – Nhã Nhi cúi gằm mặt lí nhí, hai bàn tay xoắn vào nhau tỏ vẻ ăn năn. – Em xin lỗi!

- Anh không phải đang trách em, anh chỉ muốn em cẩn thận một chút. Em nghĩ xem, nếu em cứ lỡ tay như vậy thì sao anh có thể giúp em lắp được tòa lâu đài hoàn chỉnh, đúng không? – Thiên Lam ôn tồn giảng giải.

- Vâng. Em biết rồi, em nhất định sẽ cẩn thận! – Nhã Nhi gật đầu chắc nịch.

- Ngoan lắm! – Thiên Lam nở nụ cười hài lòng, tiếp tục mày mò lắp ráp lâu đài cho em gái.

Quả nhiên sau đó Nhã Nhi hết sức ngoan ngoãn, ngồi im như pho tượng, chỉ giương đôi mắt long lanh dõi theo từng cử chỉ của anh trai một cách thích thú.

Thiên Lam cũng không hoàn toàn tập trung như cô bé tưởng. Tuy rằng bàn tay anh vẫn hoạt động đều đều nhưng khóa mắt vẫn không quên quan sát em gái để phòng cô bé nhàm chán sẽ chạy lung tung. EM gái của anh rất ngoan, tất nhiên là anh không sợ cô bé sẽ làm hư hỏng đồ đạc, anh chỉ lo cô bé không cẩn thận vấp ngã bị thương, tới lúc đó mấy lạng thịt anh mất bao công mới đắp lên được đều bay biến hết thì làm sao bây giờ?

Quả nhiên không bao lâu sau Nhã Nhi bắt đầu cau mày bĩu môi, loay hoay mò sang chỗ khác.

- Em gái! – Thiên Lam với tay một cái đã kéo được cô bé gầy nhom vào trong lòng, mỉm cười hỏi. – Em muốn đi đâu vậy? Không thích lâu đài nữa sao?

- Thích. Nhưng mà em... em muốn đi chơi một lát.

- Chơi ở đâu?

- Chơi... - Nhã Nhi nhìn xung quanh, hình như không có cái gì hay ho để cho cô bé chơi, nhất thời đôi mắt sụp xuống hết sức đáng thương.

- Chúng ta chơi trò bắt người xấu được không? – Thiên Lam đề nghị.

- Bắt người xấu? – Nhã Nhi ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt tỏa sáng lập lánh, hiển nhiên là hết sức hào hứng.

- Chơi như thế nào ạ?

- Rất đơn giản thôi. Chúng ta chỉ cần không để cho anh Thiên Kỳ của em ra khỏi nhà là được rồi. – Thiên Lam cười cười giải thích.

- Tại sao ạ?

- Bởi vì anh Thiên Kỳ rất nghịch ngợm, nếu như ra ngoài nhất định sẽ gây chuyện, vì vậy chúng ta phải giữ anh ấy ở nhà để dạy dỗ. Thế nào, em gái nhỏ của anh có muốn chơi không?

- Cos~ - Nhã Nhi nở nụ cười rạng rỡ nhào vào trong lòng anh trai lớn, còn giơ nắm đấm nhỏ lên tỏ rõ quyết tâm. – EM nhất định không để cho anh Thiên Kỳ ra ngoài làm việc xấu!

- Tốt lắm! – Thiên Lam gật gù đầu rất chi là hài lòng. Quả nhiên là em gái của anh! Anh muốn xem từ giờ trở đi thằng nhóc Thiên Kỳ ương bướng kia làm cách nào để chuồn ra khỏi tầm mắt của anh được?

Lúc ấy Thiên Kỳ đang ngồi trong phòng đeo tai nghe chơi game, hoàn toàn không hay biết mình đã bị em gái liệt vào danh sách thành phần nguy hiểm cần quản giáo nghiêm chỉnh.

5. Chương 4: Em Gái Xinh Đẹp

1.

Nửa năm sau,

Với sự nỗ lực của bà Tổng cùng con trai ngoan nhà mình, Nhã Nhi bé nhỏ cuối cùng cũng thoát khỏi bộ dáng gầy tong teo đen nhẻm như cành củi. Cô bé bây giờ hồng hào đáng yêu y như búp bê sứ, đôi mắt long lanh cùng hai má lúm đồng tiền xinh xinh khiến người ta chỉ muốn hôn một cái. Nhưng mà Nhã Nhi hồn nhiên không biết gì cả, cô bé chỉ cảm thấy rất vui vẻ vì mình không còn gầy còm, vậy thì mẹ và anh trai sẽ không cần vất vả nấu đồ ăn bổ dưỡng mỗi ngày nữa.

Đối với kết quả này người vui vẻ nhất đương nhiên là bà Tống. Rốt cuộc bà cũng có thể ngẩng cao đầu tự nhận mình là một người mẹ tốt. Thấy vợ mình mỗi ngày đều tươi cười tất nhiên tâm trạng ông Tống cũng vô cùng thoải mái, lại càng thêm yêu thương đứa con gái duy nhất này.

Thiên Lam hết sức hài lòng, ngày nào cũng ôm em gái đi ra ngoài phố dạo một vòng, lượn qua lượn lại đến khi xung quanh vang lên tiếng xuýt xoa ghen tị mới chịu về.

Thiên Kỳ thì khác, ngày thường anh cũng không thèm để ý tới em gái, không đúng, là không có cơ hội để ý, bởi vì trong mắt trong lòng em gái đều chỉ biết đến anh trai, cho nên anh đành ngậm ngùi tự chơi một mình, chơi đến mốc meo luôn.

Nhưng mà vào một ngày đẹp trời, khi anh đang định xuống nhà kiếm cái bỏ vào bụng thì lại bắt gặp một cô búp bê mặc váy hồng vô cùng đáng yêu đang xoay tròn xoay tròn giữa nhà.

Thiên Kỳ ngây ngốc đứng chôn chân tại chỗ, trong đầu hiện lên một dấu hỏi to đùng. Tại sao trong nhà mình lại xuất hiện một con búp bê to như thế này? Còn có thể nhảy múa? Chẳng lẽ là anh trai mua về để dỗ dành em gái?

- Anh trai!!

Còn chưa đợi Thiên Kỳ nghi vấn xong, cô bé búp bê bỗng nhiên nhảy cẫng lên rồi chạy vào một cái nhào vào lòng Thiên Lam, cái miệng nhỏ nhắn chu lên làm nũng.

- Em muốn đi bơi! Chúng ta đi bơi được không?

- Nhưng mà anh đang chuẩn bị làm cá sốt, không phải em muốn ăn sao? - Thiên Lam dịu dàng xoa đầu em gái, cười cười. - Để ngày mai được không? Bây giờ chúng ta đi mua cá về nấu cho em ăn nhé?

- Đi mua cá? - Nhã Nhi nghiêng đầu nghi ngại một lát mới gật gù. - Được, chúng ta đi mua cá, mua con cá thật to thật to, sau đó bắt anh Thiên Kỳ ăn hết!

Tống Thiên Kỳ đang ngây người dưới chân cầu thang nghe đến đây liền đen mặt. Cô bé xinh đẹp như búp bê kia chẳng lẽ là em gái của anh? Không, không phải chẳng lẽ, chính xác là cô bé đó rồi, bởi vì cô em gái này yêu nhất là ép anh ăn những món ăn mà mình thích, khiến cho anh mỗi ngày đều vác cái bụng căng tròn đi quanh nhà vài vòng mới có thể tiêu hóa hết.

Nghĩ đến đây, Thiên Kỳ giật mình nhảy hai ba bước đã đến bên cạnh hai người, quơ tay ôm lấy em gái nhỏ chạy vội ra ngoài, vừa đi vừa nói vọng lại.

- Anh trai, anh cứ ở nhà đi, em đưa Nhã Nhi đi mua thức ăn!

- Không muốn. Anh trai, em không muốn đi cùng anh Thiên Kỳ đâu!!

-... - Thiên Kỳ nhăn mặt nhíu mày, rất muốn tức giận nhưng mà vì cái bụng đáng thương của mình đành phải nhịn xuống, giọng dục dõ. - Nhã Nhi ngoan, anh cũng là anh trai của em mà.

Nhã Nhi bé nhỏ bĩu môi quay mặt đi, tiếp tục vẫy tay với anh trai lớn.

Thiên Kỳ đau lòng, còn muốn lấy lại công đạo cho mình thì người đã bị cướp mất rồi.

Thiên Lam bế em gái trên tay, liếc Thiên Kỳ một cái rồi đi ra ngoài. Anh làm sao có thể yên tâm giao em gái bảo bối cho tên nhóc lông bông này được? Nếu nó ham chơi lạc mất em gái thì phải làm sao?

Thiên Kỳ rất muốn kháng nghị, vì cái gì mà anh trai luôn chiều chuộng em gái như vậy? Rõ ràng là em gái bắt nạt anh, tại sao anh trai không những không bênh vực anh, mà còn tiếp tay làm việc xấu? Huhu anh muốn cáo trạng! Anh muốn vì cái bụng của mình mà cáo trạng!

Tất nhiên việc cáo trạng không thành công, bởi vì ông bà Tống hoàn toàn tin tưởng con trai lớn, lại càng cưng chiều con gái nhỏ, vì thế tối hôm ấy Thiên Kỳ lại tiếp tục uất ức ôm bụng đi vòng vòng quanh nhà trong tiếng cười thích thú của búp bê sứ Ngô Nhã Nhi. Mỗi lần anh tức giận muốn dạy cho cô bé một bài học thì anh trai sẽ rất đúng lúc húng hắng một cái, rồi xiên một miếng hoa quả đút cho em gái đang đắc ý ngồi trong lòng mẹ. Anh còn có thể làm gì? Anh có thể làm được cái gì? Tất nhiên là đi bộ, đi bộ, đi bộ tiêu cơm!!!!

Cùng lúc đó, Nhã Nhi vui vẻ xem ti vi, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn anh trai nhỏ đang nỗ lực tiêu hóa mà bật cười khúc khích. Thật là vui nha!

Thiên Lam lắc đầu cười cười. Cô em gái nay của anh thực sự rất nghịch ngợm đấy! Chỉ có điều, anh thật không hiểu tại sao cô bé lại cứ thích bắt nạt em trai anh như vậy? Chẳng lẽ thằng nhóc kia đã làm gì xấu xa khiến cô bé bướng bỉnh nay tức giận? Anh nhủ may nhìn em trai đang chật vật có điểm suy nghĩ.

Mà Thiên Kỳ hoàn toàn không biết hình tượng của mình trong lòng anh trai lại xấu đi một phần, nếu không anh chắc chắn sẽ khóc thét lên. Anh không làm cái gì mà! Thật sự không làm gì hết á!! Cùng lắm chỉ là đôi khi rảnh rỗi làm vài món đồ chơi tặng cho em gái mà thôi.

2.

Từ hôm đó, trong lòng Thiên Kỳ vô cùng buồn bực. Tại sao em gái củi khô của anh nhoáng một cái đã biến thành búp bê? Anh đã bỏ lỡ điều gì chẳng? Nhưng mọi chuyện cũng không vì Thiên Kỳ nghi hoặc mà thay đổi, một nhà họ Tống ngoại trừ ai đó đang một mình rồi rấm thì vẫn tiếp tục ngày một cưng chiều cô búp bê nhỏ.

Sáng hôm nay cũng vậy, Nhã Nhi dụi mắt tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trong vòng tay anh trai.

- Em gái ngoan của anh mau mau dậy nào!

Nhã Nhi bấu môi vùi mặt vào lòng anh ừ hử một tiếng, nhắm mắt gà gật.

Thiên Lam bật cười, đưa tay tát một cái vào mông cô bé ham ngủ.

- Còn không chịu dậy sẽ muộn học. Ngoan!

Nghe đến đi học, Nhã Nhi uốn éo vài cái, lại lăn lộn mấy vòng mới miễn cưỡng mở đôi mắt nhè nhẹ ngác nhìn xung quanh một lúc mới mở rộng hai cánh tay nhảy chồm lên ôm cổ Thiên Lam làm nũng.

- Anh trai, bế em, chân em mỏi

-- Em đấy, đúng là một cô bé lười! - Thiên Lam vỗ cái mông nhỏ một cái, cười cười mang nhóc con rời giường. Làm sao đây, hình như anh nuông chiều em gái hơi quá rồi, liệu có nên thu lại một chút lập uy hay không? Thiên Lam nhủ mầy nghĩ ngợi, nhưng cũng chỉ tồn tại trong mấy phút ngắn ngủi, bởi vì sau đó anh nhìn thấy sự cưng chiều của bố mẹ mình dành cho em gái nhỏ đã sớm vượt xa mình cả ngàn dặm. Mặc dù cảm thấy có chút không ổn, nhưng Thiên Lam chỉ có thể tự an ủi mình rằng em gái anh vẫn còn nhỏ, đợi lớn chút dậy dỗ vẫn còn kịp.

- Mẹ, con không muốn ăn bánh này! Con muốn ăn bánh trứng!! Để cho anh Thiên Kỳ ăn có được không ạ?

- Lúc bấy giờ Nhã Nhi đang chu môi kéo ống tay áo bà Tống kì kèo, đôi mắt trong veo mang theo sự hoạt bát lém lỉnh vô cùng đáng yêu.

Đúng lúc Thiên Kỳ vừa bước vào, toàn bộ câu nói vừa rồi đều lọt vào tai không bỏ sót một chữ, lập tức bắn một ánh mắt hung dữ sang, nhưng giọng nói lại không dám quá càn rỡ.

- Nhã Nhi, anh có rồi.

- Ăn nhiều mới có thể khỏe mạnh! - Nhã Nhi hùng hồn đáp.

- Vậy em ăn nhiều vào. Anh ăn thế này là đủ rồi.

- Mẹ, anh Thiên Kỳ ghét con có phải không? Nếu không tại sao không muốn ăn bánh con đưa?

- Làm sao có thể? Nhã Nhi đáng yêu như vậy ai có thể ghét bỏ con đây? - Bà Tống xoa xoa cái đầu nhỏ của con gái, lườm con trai thứ một cái cảnh cáo.

- Thật ă? Nhưng mà anh trai sẽ không như vậy. - Nhã Nhi chớp chớp đôi mắt tràn ngập nghi ngờ, dường như để chứng minh câu nói của mình, cô bé cầm một chiếc bánh đưa tới trước mặt Thiên Lam. Mà Thiên Lam cũng rất phối hợp cúi đầu cắn một miếng. Nhã Nhi tươi cười hớn hở đem vụn bánh dính trên tay phải

đi, sau đó rướn người trút toàn bộ phần bánh của mình sang đĩa của Thiên Kỳ. - Anh Thiên Kỳ, anh xem, anh trai ăn rất ngon miệng, anh cũng mau ăn đi!

- Ngô Nhã Nhi!

Rầm...

Bà Tổng giận dữ vỗ bàn.

- Tổng Thiên Kỳ, con ăn nói với em gái như thế đấy à? Em nó quan tâm con thích con mới đem bánh của mình cho con ăn, con lại còn tỏ thái độ?

- Con... con ăn... sẽ ăn hết. - Thiên Kỳ mặt ủ mảy ê gục đầu vào cái đĩa trước mặt lí nha lí nhí.

“Em gái, anh đã làm gì có lỗi với em?”

Nhìn vẻ mặt Thiên Kỳ bí xị, Nhã Nhi cảm thấy hết sức sảng khoái. Cô bé cười khúc khích chạy vào bếp đặt hàng món bánh trứng mình thích nhất.

Thiên Kỳ nhìn theo bóng dáng nho nhỏ kia hận đến ngứa răng. Anh vẫn luôn nghi hoặc, mình rốt cuộc đã làm cái gì để bị cả nhà đầy dọa thế này?

Ngược lại, Thiên Lam vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ. Anh rõ ràng chỉ muốn cô bé này chú ý một chút không để cho Thiên Kỳ ra khỏi nhà gây chuyện, thế nhưng cô bé dường như tìm được đồ chơi mới, không ngừng công kích cái dạ dày của người ta.

Ông bà Tổng dĩ nhiên nhìn ra ý đồ của cô nhóc này, nhưng lại nhắm mắt làm ngơ. Dù sao ăn nhiều một chút cũng không phải không tốt, có khi còn giúp cơ thể phát triển khỏe mạnh hơn. Hơn nữa, đứa con trai này của bọn họ từ nhỏ đã nghịch đến vô pháp vô thiên, khó khăn lắm mới chịu nghe lời chút xíu, nhân cơ hội này dạy nó một bài học cũng đáng. Hừ, ai bảo nó khiến ông bà đau đầu suốt một thời gian dài?

...

Đến khi Nhã Nhi vui tươi hỏ hử bưng đĩa bánh trứng đi ra thì ông Tổng đã đi làm, bà Tổng thì lên nhà thay đồ chuẩn bị tham gia buổi họp lớp, cả phòng ăn chỉ còn hai người anh trai ngồi đối diện với hai vẻ mặt đối lập. Nhã Nhi nghiêng đầu nhìn một lúc mới nhấc chân trèo lên ghế, vùi đầu vào ăn.

- Ăn ăn ăn, cẩn thận ăn thành con heo! - Thiên Kỳ hừ một tiếng, tiếp tục nỗ lực nhét bánh vào miệng nhai ngấu nghiến.

Thiên Lam như cười như không nhìn em trai, dường như muốn nói: “Em đang nói mình sao?”.

Thiên Kỳ đang ăn bánh lập tức ghen ở cổ họng, lệ rơi đầy mặt nhìn chằm chằm cô nhóc nào đó vẫn ăn uống ngon lành. Anh rốt cuộc đã làm cái gì chọc giận cô công chúa nhỏ này để bây giờ bị cả nhà hắt hủi thế này? Anh thề là ngoài vài câu châm chích do quá bức bối ra thì anh hoàn toàn không động vào một cái móng tay của cô bé. Mặc dù không bằng anh trai, nhưng anh tự nhận thấy mình cũng ra dáng làm anh lắm mà. Tất nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của một mình Thiên Kỳ ngây thơ mà thôi.

...

Tuy Nhã Nhi bắt đầu muộn hơn những đứa trẻ khác, nhưng lại khá thông minh, cộng thêm sự trợ giúp của anh trai thiên tài Tổng Thiên Lam nên chỉ cần vài tháng ngắn ngủi đã có thể bắt kịp chương trình, việc học tập cũng không quá nặng nề. Hơn nữa, dáng vẻ của cô nhóc lại rất nổi trội, khiến Thiên Lam bắt đầu cau mày nhăn nhó, ngày đêm lo lắng em gái bảo bối nhà mình bị tên nhóc nào đó lừa đi mất.

Vốn bà Tổng cũng không nghĩ nhiều, nhưng sau một hôm đến trường nhìn thấy con gái được đám bạn nhỏ vây quanh, đặc biệt là các cậu bé khôi ngô đáng yêu thì sắc mặt liền tối sầm. Đây là con dâu tương lai của bà, hai đứa con trai bà còn khỏe mạnh lù lù ra đấy mà bọn nhóc kia lại không biết điều bầu lại? Không được không được, đó là con dâu của bà a

~Vì vậy, chiến dịch cưng chiều con dâu nhỏ lại đạt đến một tầm cao mới. Mục đích của bà Tổng là muốn khiến cô bé hiểu được không đâu tốt bằng nhà mình, đến khi lớn lên sẽ không bài xích chuyện làm con dâu của bà. Ông Tổng lần đầu tiên có con gái, lại đáng yêu ngoan ngoãn khiến lòng người mềm nhũn, nên tất

nhiên là vui vẻ đến trong mơ cũng nở nụ cười, ngày ngày chỉ sợ mình không đủ cứng chiều sẽ khiến đứa nhỏ xa cách mình. Tống Thiên Lam âm mưu làm cho em gái nhận thức được sự tốt đẹp người anh trai này, để từ đó lấy hình tượng của anh mà kén chồng, như vậy sẽ không dễ dàng bị mấy kẻ không ra gì bắt đi.

Tống Thiên Kỳ là người đầu tiên cảm thấy sự thay đổi này, cặp lông mày nhíu chặt đến xoắn hết cả lại. Anh cảm thấy không ổn, rất không ổn! Cứ nuông chiều bảo hộ vô tội vạ như vậy em gái làm sao có thể trưởng thành? Nhờ đâu sinh tính điêu ngoa kiêu căng thì làm sao bây giờ? Chỉ nghĩ đến em gái mình trở thành một cô búp bê đồng danh luôn tự cho mình là nhất anh đã cảm thấy buồn bực. Tuy rằng không biết vì lý do gì mà em gái có vẻ rất không thích anh, nhưng nói sao em gái có hai người anh trai, còn có thể chọn lựa, mà anh lại chỉ có một cô em gái này thôi. Thiên Lam thích cảm giác được em gái sùng bái, anh cũng muốn a~ Chỉ là không có cơ hội mà thôi. Vì vậy, anh quyết tâm phải cứu rỗi đứa em gái này, làm cho cô bé bình thường lớn lên.

Tất cả những điều này Nhã Nhi bé nhỏ đều không biết. Cô bé vẫn điềm nhiên hưởng thụ đại ngộ công chúa, thỉnh thoảng nhàm chán liền lôi Thiên Kỳ đáng thương ra làm đồ chơi, cuộc sống trôi qua hết sức thoải mái vui vẻ.

6. Chương 5: Cái Đuôi Nhỏ

1.

Đạo gần đây Thiên Kỳ rất buồn bực, bởi vì mắt anh rõ ràng nhìn thấy cô bé Nhã Nhi đáng yêu dần dần bị chiều đến đầu óc choáng váng rồi. Anh đã từng nói chuyện thẳng thắn với anh trai, nhưng nhận lại chỉ là một cái lườm sắc lém cùng câu nói lạnh te: “Em gái chúng ta ai dám ghét bỏ?” Tất nhiên anh tuyệt đối không dám chạy đi kháng nghị với bố mẹ, thế nên anh lại càng thêm náo nức. Bảo anh trở mặt nhìn em gái biến thành đóa hoa điêu ngoa đáng ghét anh không làm được. Nhưng chiến đấu chống lại cả nhà thì nói dễ hơn làm. Thiên Kỳ đáng thương dường như rơi vào ngõ cụt, tình hình vốn đã không mấy tốt đẹp càng trở nên nóng nảy, động một chút liền giống như quả bom nổ tan tành.

Thiên Kỳ cứ sốt ruột trong thế giới của mình mà không biết rằng trong căn phòng đối diện cũng có một chú thỏ nhỏ sợ hãi đến run rẩy. Nhã Nhi mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng 7 năm ở cái nơi lạnh lẽo thiếu thốn tình thương khiến cô bé hiểu được cách nhìn sắc mặt người khác. Mà vài ngày gần đây sự cứng chiều vô pháp vô thiên thể hiện quá rõ ràng, cô bé không nhận ra cũng khó. Nhưng tại sao? Thôi thôi, cái đầu nhỏ của cô bé hiển nhiên không đủ tế bào để hiểu thấu đáo mục tiêu cao cả của từng người. Thế nhưng giống như Thiên Kỳ, cô bé rất rõ ràng nếu cứ tiếp tục như vậy mình sẽ trở thành người như thế nào. Nhưng cô bé lại không đủ can đảm để đả đảo chính quyền lấy nuông chiều làm cốt lõi này. Cho nên, rối rắm~ing

...

Một buổi sáng nọ,

Cạch...

Nhã Nhi ngáp ngáp ngáp dài bước ra khỏi cửa. Mặc dù hôm nay không phải đi học nhưng cái bụng của cô bé vẫn đúng giờ kêu vang, khiến cô bé có muốn lười biếng ngủ nướng cũng không được.

Đang xiêu xiêu vẹo vẹo đi trên hành lang bỗng nhiên cái đầu nhỏ cộc một cái đụng phải một người, cô bé hếch mũi ngửi ngửi, sau đó cau có vươn tay muốn đẩy người kia ra.

- Mở mắt! – Thiên Kỳ nhìn dáng vẻ này của em gái tuy rất đáng yêu nhưng lại không thể không mở miệng gắt. Đằng sau anh là cầu thang đấy, nếu như anh không xuất hiện ở đây có phải cô bé nhỏ nhỏ này sẽ giống như quả bóng lăn xuống hay không? Nghĩ đến đây, trái tim Thiên Kỳ giật thót. Nhưng ngược lại với Thiên Lam dịu dàng luôn biểu hiện sự quan tâm bằng những lời khuyên nhủ nhẹ nhàng thì Thiên Kỳ lại phùng phùng lửa giận, hai mắt bốc hỏa nhìn cô bé con dưới chân. – Còn không mau mở mắt ra nhìn cho kỹ?

- Không cần nhìn em cũng biết anh là ai, hừ! – Nhã Nhi quệt mũi, he hé mắt như để xác nhận lại lời mình nói là đúng.

- Đây là giọng điệu dùng để nói chuyện với anh trai? – Thiên Kỳ tức đến dựng râu, chỉ tiếc anh vẫn chưa có một cọng râu nào.

Nhã Nhi nghe được thanh âm giận dữ bỗng mở bừng mắt ra, một đôi mắt to sáng ngời nhìn chăm chăm vị anh trai nhỏ trước mặt đến mức Thiên Kỳ có cảm giác như mình là hoa hậu khỉ trong vườn bách thú.

- Nhìn cái gì mà nhìn? – Thiên Kỳ trừng mắt, đưa tay hung hăng gạt em gái sang một bên, sải bước về phòng. Đúng là một đứa nhỏ không đáng yêu, khi không nhìn anh với vẻ mặt sùng bái làm cái gì, hại anh không cách nào tiếp tục lớn tiếng với nó được. Hừ!

Nhã Nhi vẫn đứng tại chỗ ngẩn người, sau khi nghe tiếng đóng cửa cái rầm mới bừng tỉnh, khóe môi nhỏ xinh cong lên thành một nụ cười, hai mắt cũng bừng sáng, dường như rotó cuộc cũng tìm thấy con đường bằng phẳng sáng rõ giữa núi non hiểm trở.

- Em gái, tại sao hôm nay lại dậy sớm thế này? – Thiên Lam vừa từ dưới nhà đi lên đã thấy cô nhóc trong chiếc váy xanh ngọc cười đến khuôn mặt rạng ngời, không nhịn được cũng muốn cười theo. Em gái của anh thật sự là vô cùng đáng yêu a

~ Em đói bụng! – Nhã Nhi chợt nhớ tới mục đích mình dậy sớm thế này, tung tăng chạy xuống cầu thang.

Có lẽ do quá vội vàng nên cô bé không phát hiện Thiên Lam đứng giữa cầu thang sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, bàn tay còn đang dừng giữa không trung.

Nhã Nhi vừa xuống nhà liền chạy thẳng vào bếp mè nheo một hồi, sau đó vẽ mặt thỏa mãn bưng đĩa bánh trứng ra trèo lên ghế ngồi ăn ngon lành.

Hôm nay là ngày nghỉ nên ông bà Tổng quyết định ra ngoài dạo chơi bồi dưỡng tình cảm. Vừa xuống nhà đã thấy con gái bé bỏng ngồi ăn sáng một mình, sắc mặt lập tức tối lại. Bà Tổng đi tới ôm đứa nhỏ vào lòng, vừa dỗ dành vừa đích thân dứt từng miếng từng miếng bánh mềm xốp cho cô bé. Còn ông Tổng lại quay đầu đi lên tầng, lửa nóng bốc lên đầu hùng hổ dạy dỗ hai đứa con trai một hồi.

- Bố, chỉ là ăn sáng mà thôi, em gái đã lớn rồi, chẳng lẽ còn cần người hầu hạ? – Thiên Kỳ bĩu môi kháng nghị.

- Lớn? Như thế nào là đã lớn rồi? Con bé mới 7 tuổi, bé bỏng như vậy. Các con có phải là anh trai của con bé hay không? Lại để nó một mình thui thủi ăn sáng, chưa nói đến tâm trạng nó sẽ buồn bã thế nào, nhớ nó không cẩn thận làm mình bị thương thì làm sao bây giờ?

- Bố lo lắng quá rồi, bên dưới có nhiều người làm như vậy, sao có thể nói là thui thủi một mình? – Thiên Kỳ không cho là đúng.

- Con còn cãi? Uống công con bé coi con là anh trai, con lại đối xử lạnh nhạt với nó như vậy. Trên đời này có người anh trai nào thờ ơ như con không? Em gái đói bụng cũng không biết đường xuống bếp lấy đồ ăn cho nó, để nó phải một mình lo liệu. Nó còn bé như vậy, nhớ không cẩn thận làm rơi đĩa vào chân... - Ông Tổng càng nói càng hăng, càng nghĩ càng sợ run. Ông khó khăn lắm mới có được một đứa con gái xinh xắn đáng yêu, làm sao có thể để con bé gặp chuyện gì được? Không được không được, ông phải nói chuyện với vợ mới được, cứ giao con bé cho hai đứa con trai vô trách nhiệm này không ổn một chút nào.

Hiển nhiên ông Tổng đã quên mất mình từng tự hào về đứa con trai lớn như thế nào, bây giờ trong lòng trong tim ông cũng chỉ có đứa con gái đáng yêu mới nhận nuôi mà thôi.

- Bố đừng tức giận nữa, là con không chăm sóc em chu đáo, sau này con sẽ chú ý hơn! – Thiên Lam cúi đầu, chỉ cần nghĩ đến em gái có thể bị thương vì sự bất cẩn của mình là lòng cũng xoắn lại. Anh không nên vì sự tức giận nhất thời mà bỏ mặc em gái như vậy. Kể ra thì cô bé cũng đâu có làm gì sai? Có lẽ quá đói bụng nên mới vội vàng đến quên cả sà vào lòng anh làm nũng như mọi khi. Anh thật là đáng trách!

Thiên Kỳ thu hết vẻ mặt tự trách của anh trai vào mắt, hai hàng lông mày nhú chặt. Chỉ là một chuyện bé xiu như hạt đậu thôi, mọi người có cần làm toáng lên như thế không? Em gái cũng không phải đồ dễ vỡ mà.

Cùng lúc đó, Nhã Nhi ngồi trong lòng bà Tổng máy móc há miệng. Tại sao cô bé cứ có cảm giác không được tự nhiên? Mặc dù mẹ đối với cô bé tốt lắm, nhưng có phải là có chút quá đà hay không?

Thật vất vả mới nuốt hết được chỗ bánh trên đĩa, Nhã Nhi chu môi hôn lên má bà Tổng một cái thay cho lời chào, sau đó liền vọt lên trên nhà.

Còn chưa đợi cô bé đặt bàn chân lên bậc thang cuối cùng hai cái chân nhỏ nhỏ đã rời khỏi mặt đất.

- Con gái ngoan, ở nhà chơi với anh trai nhé! Tối về bố sẽ mua quà cho con! – Ông Tổng xoa xoa gò má mềm mịn của cô công chúa nhỏ, sau đó lập tức thay đổi phương hướng, vỗ vỗ cái lưng ngắn ngủn của cô bé. Cũng không thể trách ông, ai bảo làn da của Nhã Nhi được Thiên Lam và bà Tổng chăm sóc quá tốt, vừa trắng vừa mềm giống như sữa, khiến ông mỗi lần chạm vào đều có cảm giác sẽ làm đau cô bé.

- Vâng, bố mẹ đi chơi vui vẻ! – Nhã Nhi ôm cổ bố hôn cái chụt, cười toe toét chờ đợi được thả xuống đất.

Thế nhưng hai cái chân còn chưa cảm nhận được mặt đất vững trãi thì cơ thể đã xoay một vòng, nằm gọn trên cánh tay mạnh mẽ của Thiên Lam.

- Bố yên tâm, con sẽ chăm sóc em thật tốt!

- Nhã Nhi đừng sợ, nếu anh trai không tốt với con thì buổi tối cứ nói với bố, bố sẽ phạt anh, được không? – Ông Tổng mỉm cười hiền lành với đứa nhỏ, sau đó xoay một cái trở nên nghiêm nghị vỗ vai con trai cả. – Đừng làm bố thất vọng!

- Vâng, con biết rồi.

Nhã Nhi nhìn một màn này mà không khỏi cau mày. Hình như mọi người quá quan trọng hóa vấn đề rồi. Cô bé cũng không phải người giấy, làm sao mà dễ tổn thương như thế được? Không thật, quá không thật rồi!

Nhã Nhi đột nhiên lắc lắc đầu khiến Thiên Lam chú ý, nhướn mày hỏi.

- Sao vậy? Không thoải mái?

- Không phải.

- Vậy chúng ta ra vườn chơi nhé? Hay là em muốn đi bơi?

- Em... cho em xuống! – Nhã Nhi vùng vẫy đôi chân nhỏ. Cô bé có chân, cô bé cũng muốn vận động a

-- Có phải em ghét anh rồi không? – Thiên Lam u sầu nhìn cô nhóc trên tay.

- Không có đâu.

- Vậy tại sao không muốn anh bế em? Mọi ngày vẫn như vậy, không phải sao?

- Không phải... em không phải không muốn, chỉ là... em... em thích tự đi.

- Được rồi. – Thiên Lam thở dài một hơi. Chắc là em gái muốn hoạt động gân cốt thôi, những đứa nhỏ thường rất hiếu động mà.

Có điều, Thiên Lam thật không ngờ việc đầu tiên cô nhóc này làm khi đặt chân xuống đất không phải kéo anh ra bên ngoài chơi đùa mà là chạy vọt tới trước cửa phòng em trai anh khua tay loạn xạ.

- Anh Thiên Kỳ! Anh Thiên Kỳ! – Nhã Nhi vừa đập cửa vừa cong miệng gọi liên hồi. Cô bé vẫn còn nhớ thái độ hung hăng của vị anh trai nhỏ này lúc này, ôi chào mới bình thường làm sao!

Nghe thấy giọng nói ngọt ngào mang theo vui sướng của em gái, Thiên Kỳ hơi ngẩn ra, sau đó là nghi hoặc vô tận. Anh trai đâu? Tại sao trong mắt em gái lại đột nhiên tồn tại người anh trai bị vứt bỏ này rồi?

- Anh Thiên Kỳ! Mau ra ngoài chơi! Đi chơi a~ - Nhã Nhi bé nhỏ hoàn toàn không biết tâm trạng rối rắm của người trong phòng, tiếp tục đập cửa gọi toáng lên.

Thiên Lam đứng một bên cũng kinh ngạc không thôi. Em gái trước giờ đều do một tay anh chăm sóc, luôn bám lấy anh, ỷ lại anh, thậm chí có lúc anh còn nghi ngờ không biết cô bé có nhớ là mình còn có một người

anh trai nữa hay không. Thế nhưng bây giờ chuyện gì đang xảy ra? Nhìn thái độ vui sướng của cô bé mà Thiên Lam không hiểu sao lại cảm thấy hết sức bức bối. Hình như anh bị cho ra rìa rồi!

2.

Cạch...

- Anh Thiên Kỳ, đi thôi! Nhanh nào!! – Cánh cửa vừa mở, Nhã Nhi lập tức nhảy cẫng lên, lôi kéo Thiên Kỳ hướng dưới nhà mà đi, trực tiếp bỏ qua Thiên Lam với vẻ mặt tối sầm.

Thiên Kỳ nghiêng đầu nhìn anh trai muốn xin một lời giải thích đúng lúc bắt gặp ánh mắt bất mãn đang trừng mình thì sợ đến co rúm. Anh nghĩ đại khái mình là người duy nhất biết được con người đáng sợ của anh trai dưới lớp vỏ hiền lành kia. Vì vậy, Thiên Kỳ không chút nghĩ ngợi cúi xuống nhắc bổng cô em gái đang vui mừng tíu tít lên chạy vào một cái biển mất sau cánh cửa lớn.

Nhã Nhi bị tốc độ kinh hồn làm cho sững sốt, sau khi lấy lại tinh thần bàn tay nho nhỏ quơ một cái, chuẩn xác túm được mấy cọng tóc trên đầu Thiên Kỳ.

- Anh chạy cái gì?

- Rèn luyện thân thể! – Thiên Kỳ thả cô bé trên tay xuống, ưỡn ngực trả lời hết sức hùng hồn. Không phải anh sĩ diện không muốn thừa nhận mình sợ anh trai, mà đơn giản là dù anh nói thế nào thì cũng không có ai tin tưởng đâu haizzzz...

Nhã Nhi cau mày nghi ngờ, nhưng cuối cùng vẫn là nghĩ không ra. Cô bé lắc đầu một cái, sau đó bắt đầu léo nhéo không ngừng, khiến Thiên Kỳ quay như chong chóng, quyết tâm chọc cho người anh trai rất không xứng làm anh trai này phát điên mới thôi.

Thiên Kỳ đáng thương bị hành hạ đến khòic bốc lên tận đỉnh đầu, mấy lần thiếu chút nữa chịu không nổi mà phát hỏa với cô bé quay tít mù trước mặt. Khổ nỗi anh trai đang mặt mày hăm hăm đứng ở một bên quan sát, anh nào dám bạo phát chứ? Thế nhưng anh càng nhẫn nhịn thì cô bé này lại càng có xu hướng được voi đòi tiên. Thiên Kỳ hận đến nghiến răng, nhân lúc xoay người che đi tầm mắt Thiên Lam thì nhẹ nhàng trợn mắt đe dọa một hồi. Ai ngờ, đứa em gái có vẻ ngoài đáng yêu như thiên sứ này lại như uống phải thuốc kích thích, cười khanh khách không ngừng.

Cứ như vậy, một người tận dụng mọi cơ hội răn đe dọa nạt, một người thoải mái tận hưởng cảm giác chân thực khi bị ghét bỏ, vui đùa quên cả trời đất.

Cuối cùng, Thiên Kỳ đau lòng phát hiện, quả nhiên em gái bị cả nhà chiều đến tâm lý vặn vẹo rồi. Không được, anh quyết định phải giúp cô bé trở lại làm một người bình thường. Tổng Thiên Kỳ anh đây sống 15 năm mới có được một đứa em gái, chỉ tiếc là còn quá nhỏ. Đợi sau này cô bé lớn lên rồi, anh nhất định phải dẫn em gái cùng đi chơi, để đám bạn khốn kiếp kia ghen tị đến chết. Còn nữa, anh còn có thể giúp em gái kén chồng. Anh muốn hành hạ những tên nhóc kia đến chết đi sống lại ha ha ha...

Thiên Kỳ càng nghĩ càng hưng phấn, càng nghĩ càng cảm thấy cuộc đời phía trước sao mà đẹp đẽ đến vậy. Nhiều năm về sau, khi nghĩ lại giây phút này Thiên Kỳ đều lệ rơi đầy mặt, ngửa đầu lên trời mà cảm thán, vị trí anh vợ của anh ở đâu a

~...

Mấy ngày sau đó, tình trạng như thế vẫn tiếp tục tiếp diễn, Thiên Lam bắt đầu thiếu kiên nhẫn, còn Thiên Kỳ đã sớm từ kinh ngạc đến trần đầy hi vọng. Anh quyết định không thể phụ sự kỳ vọng của em gái, nhất định phải đưa cô bé đáng yêu trở lại con đường trưởng thành bình thường.

Vì vậy, bà Tổng được dịp kinh ngạc phát hiện cô con gái bé bỏng của mình ngày càng thân thiết với con trai nhỏ. Tất nhiên bà rất vui mừng vì tình cảm của bọn chúng tiến triển, nhưng tình cảnh này hình như có chút kì quái?

Lúc đó, Thiên Kỳ đang khoác ba lô chuẩn bị đi đá bóng, phía sau là Nhã Nhi với đôi chân ngắn cùn lêu đẹo bám theo, mặt mày hớn hở không ngừng gọi.

- Anh Thiên Kỳ! Anh Thiên Kỳ!

- Làm sao? – Thiên Kỳ len lén nhìn mẹ mình đang ngồi trên sô hpa, quay đầu lườm một cái, nhe răng trợn mắt, dường như muốn nói: “Đừng có làm bừa, anh mà không được ra khỏi nhà thì em cũng xong đời luôn biết không?”

- Cho em đi với!! – Nhã Nhi chỉ cao đến thắt lưng Thiên Kỳ, vươn tay vừa đúng ôm lấy bắp đùi của anh, ngẩng đầu chớp mắt làm nũng.

- Không được. – Thiên Kỳ khoanh tay nhìn chằm chằm cái kẹo dẻo bám trên chân mình, nghiêm nghị từ chối.

- Nhưng em muốn đi, anh cho em đi cùng với!

- Ở nhà!

- Anh Thiên Kỳ, em muốn đi chơi mà! Anh cho em đi cùng đi nha! Nha!

- Anh nói ở nhà là ở nhà, không kì kèo cái gì hết.

- Em muốn đi! Em muốn đi chơi! Em muốn xem anh đá bóng! – Nhã Nhi nhảy một cái đu tròn cả người lên người Thiên Kỳ, tiếp tục nỗ lực xin xỏ. – Cho em đi với! Anh Thiên Kỳ, anh cho em đi đi mà! Anh Thiên Kỳ

~~ Đi xuống! – Thiên Kỳ sầm mặt, nhưng còn chưa phát nổ đã bị người anh sợ nhất cắt ngang.

Thiên Kỳ vừa xuống cầu thang đã nhìn thấy đứa em gái mình cưng chiều nhất bị thằng nhóc không biết điều kia mắng, tâm trạng lập tức tụt dốc không phanh. Thiên Kỳ đi nhanh đến bế Nhã Nhi lên, nhìn Thiên Kỳ đầy trách móc.

Thiên Kỳ không nói được câu nào, cơn tức giận mới rồi không cánh mà bay. Anh chỉ căn góc độ để mẹ không nhìn thấy, làm sao mà biết vị anh trai đáng sợ này đột ngột xuất hiện chứ? Dọa chết anh rồi!

Nhã Nhi cũng đỡ dần, lại có chút bất bình. Cô bé còn chưa chơi đủ mà. Anh Thiên Kỳ đã sắp nổi bão rồi, rõ ràng đã sắp thành công rồi hu hu...

Thấy Nhã Nhi xì mặt như sắp khóc đến nơi, Thiên Kỳ không đành lòng, vội vàng bế em gái ra vườn tìm mọi cách dỗ dành.

Nhã Nhi nhìn Thiên Kỳ lẩn nhanh như chuột mà tức đến thở phì phì. Tổng Thiên Kỳ đáng ghét, đợi anh về cô bé nhất định phải tìm cách trừng trị anh lên bờ xuống ruộng. Hừ!

3.

Thiên Kỳ đặt Nhã Nhi lên xích đu rồi ngồi xổm xuống trước mắt cô bé, hạ giọng nói.

- Có phải em giận anh không?

Nhã Nhi chớp mắt bày ra vẻ mặt vô tội, cái đầu nho nhỏ lắc liên hồi. Cô bé không ghét anh trai, anh trai tốt lắm, nhưng mà anh Thiên Kỳ chơi vui hơn một chút.

Thiên Kỳ dường như nhìn ra được phần nào suy nghĩ của Nhã Nhi, hai hàng lông mày thoáng nhíu lại rồi dần dần giãn ra, bàn tay to lớn xoa xoa đầu cô bé.

- Bé ngoan, em có thể ham vui nhưng không được quá đà, nếu không anh sẽ tức giận đó!

- Anh trai rất hiền, em mới không sợ anh tức giận đâu. – Nhã Nhi chun mũi lè lưỡi.

- Em cảm thấy anh rất hiền à? – Thiên Kỳ mỉm cười véo mũi cô bé, trong ánh mắt thoáng lóe lên sự hài lòng.

- Vâng, anh trai là hiền nhất tốt nhất! – Nhã Nhi gật đầu cái rụp, nhảy bổ vào lòng Thiên Kỳ bắt đầu giở trò làm nũng. Ừm, kỳ thực chơi cùng anh trai cũng thích lắm, cô bé muốn cái gì thì sẽ có cái đó, thật là vui!!

Nhã Nhi dù sao cũng là trẻ con, bản tính ham vui là không thể bỏ đi được, vì vậy khi hoàng hôn buông xuống, vừa nhìn thấy Thiên Kỳ về nhà cô bé liền giẫy giụa khỏi tay anh trai lớn, vèo một cái lao tới bắt đầu một vòng luẩn quẩn mới.

Thiên Kỳ mồ hôi nhễ nhại đứng giữa nhà, mặt mày đen sì nhìn cái kẹo dẻo đang lơ lửng bồng bênh. Anh thề, anh đã phải cố gắng hết sức mới có thể kìm nén được mong muốn một tay xách đứa nhỏ không biết điều này lên quăng vào sọt rác. Thiên Kỳ hít sâu một hơi, tự nhủ mình là một người anh trai, mình phải làm tốt trách nhiệm của một người anh trai, mình phải trở thành một người anh trai vĩ đại.

Trong khi đó, Nhã Nhi nhìn sắc mặt từ từ chuyển đậm của Thiên Kỳ mà trong lòng vui đến nở hoa. Cô bé cũng không rõ vì sao lại thích chọc tức Thiên Kỳ như vậy, chỉ biết đáng về nín nhịn, giận mà không dám bạo phát của anh đặc biệt đáng yêu, và mỗi lần anh không kiềm chế được lên giọng đe dọa vài câu cô bé lại cảm thấy đặc biệt hài lòng.

Thiên Kỳ lắc đầu nhìn tình cảnh này, cố gắng đè nén cảm giác ghen tị trong lòng xuống. Anh tự nói với lòng mình, phải bình tĩnh, đây chỉ là tạm thời, em gái chỉ nhất thời ham vui thôi, anh mới là người anh trai tốt nhất, là người em gái yêu quý nhất.

...

Vào một buổi tối không trăng không sao, Thiên Kỳ bỗng dưng tâm huyết dâng trào chạy tới nhấc bổng em gái đang ôm gối bông trên giường ra ngoài vườn, bắt đầu giằng giãi về từng loài cây cảnh.

Nhã Nhi chống cằm bên bàn đá mát lạnh, lưỡi biếng liếng mắt qua từng chấu cây được cắt tỉa gọn gàng, rồi lại chăm chú quan sát sắc mặt hào hứng bừng bừng của Tổng Thiên Kỳ trước mặt, nhin không được nói một câu.

- Anh Thiên Kỳ, thực ra những điều này anh trai đã nói với em hết rồi. – Sau đó dường như sợ mình nói còn chưa đủ rõ ràng lại tiếp tục nhấn mạnh một lần nữa. – Anh trai hiểu biết hơn anh rất nhiều!

Thiên Kỳ chết lặng, trong lòng rỉ máu. Anh trai có thể dùng toàn năng như vậy được không? Anh cũng muốn dạy dỗ em gái, anh cũng muốn được em gái thần tượng, anh cũng muốn làm một người anh trai mà. Nghĩ đến đây, Thiên Kỳ lại bắt đầu bùng bùng lửa giận, quan sát xung quanh không thấy ai liền thoải mái tự nhiên quắc mắt.

- Em gọi anh là cái gì?

- Anh Thiên Kỳ. – Nhã Nhi bé nhỏ ngoan ngoãn trả lời.

- Vậy còn anh trai?

- Anh trai thì chính là anh trai thôi. – Cô bé liếc mắt xem thường. Người này không phải là bị mình đả kích đến ngu luôn rồi chứ?

- Anh cũng là anh trai của em đó!! – Thiên Kỳ giận dữ đập bàn rống lên.

Nhã Nhi hơi giật mình vì âm thanh bất thành linh này, nghiêng đầu quan sát đáng vẻ như con nhím xù lông của anh mà nghi hoặc. Cô bé tất nhiên biết anh cũng là anh trai của cô bé, nhưng như thế thì làm sao? Chẳng lẽ là bởi vì cô bé nói anh trai tốt hơn anh, cho nên anh tức giận? Cô bé cứ nghĩ từ nhỏ đến lớn anh bị người ta nói ra nói vào đã thành thói quen rồi chứ? Với cả anh cũng đâu có vẻ gì là khó chịu khi bị Thiên Kỳ chê mất hào quang đâu? Ngược lại cô bé còn cảm thấy vị anh trai nhỏ này rất vui vẻ núp dưới bóng anh trai toàn năng của mình mà ra sức quậy phá đấy. Aizzzz... đúng là càng nghĩ càng không thể hiểu được mà, cô bé còn nhỏ, đầu óc vẫn là không đủ dùng.

Thiên Kỳ bắt gặp ánh mắt mịt mù của cô bé thì vừa tức vừa bất đắc dĩ, muốn tiếp tục mắng cũng không biết phải làm sao, rốt cuộc vẫn là chịu thua thở hắt ra. Thôi đi, cũng chỉ là một cách xưng hô mà thôi, “anh Thiên Kỳ” thì “anh Thiên Kỳ”, dù sao cũng có một chữ “anh”.

Nhã Nhi vẫn luôn để ý sắc mặt của Thiên Kỳ, vừa thấy anh có vẻ như đã trở lại bình thường thì lập tức nhảy khỏi ghế, chạy vòng ra sau bò lên lưng anh, giọng nói non nớt vừa lộ ra vẻ làm nũng lại mang theo sự ra lệnh.

- Anh Thiên Kỳ, công em!

Thiên Kỳ theo phản xạ đưa tay đỡ lấy cô bé, nhú nhú mày.

- Đang yên đang lành công cái gì mà công?

- Em muốn đi dạo, anh công em đi!

- Muốn đi thì tự mình đi, anh không đi. – Thiên Kỳ buông tay, ngồi im như pho tượng. Anh mới không cần nuông chiều cô bé này đâu, mặc dù âm thanh ngọt ngào này đáng yêu đến mức lòng anh cũng có dấu hiệu nhũn ra tới nơi rồi.

- Không đi thì thôi, dù sao em cũng không xuống. – Nhã Nhi bĩu môi, huy động cả hai tay hai chân bám lấy Thiên Kỳ, biến mình thành con khỉ vắt vẻo trên người anh, thỉnh thoảng còn nghịch ngợm đá chỗ này véo chỗ kia, khiến cho Thiên Kỳ ngồi cũng không yên.

Nhã Nhi chơi đến cười híp cả mắt, mặc kệ Thiên Kỳ dở đành hay đe dọa thế nào đều không chịu buông tay, sống chết bám chặt lấy anh mà trèo.

- Đừng có nghịch, ngã bây giờ.

- Em bám chắc lắm rồi, không ngã được đâu.

- Đi xuống, anh không phải cái cây.

- Ha ha... anh chính là một cái cây khô a ha ha...

- Tổng Nhã Nhi!!!!

- Sai rồi, em là Ngô Nhã Nhi.

- Bố mẹ đã nhận nuôi em, tất nhiên em phải sửa thành họ Tổng, hiểu chưa?

- Nhưng mẹ nói em vẫn là Ngô Nhã Nhi.

- Hả? – Thiên Kỳ nhăn mày khó hiểu, nhưng một giây sau đã không thể tập trung suy nghĩ được nữa, bởi vì cô bé nào đó nhân lúc anh không chú ý đã đạp cho anh một cái, tiếp tục leo lên chêm chệch ngồi trên bả van anh, hai tay nắm chặt tóc anh. – Em đi xuống ngay!! – Thiên Kỳ nổi bão.

- Không xuống, em không xuống.

- Anh cho em ba giây, nếu em còn không xuống...

- A, anh trai!! – Bỗng nhiên Nhã Nhi kêu lên một tiếng cắt ngang lời cảnh cáo của Thiên Kỳ.

Thiên Kỳ giật mình nhìn lại nhưng không thấy ai cả. Cùng lúc đó, trên đầu vang lên tiếng cười lạnh lạnh khiến sắc mặt anh càng không tốt. Cô bé này giỏi lắm, lại dám hù dọa anh, xem ra anh vẫn còn rất nhẹ nhàng, hừ!

Nghĩ như vậy, Thiên Kỳ không chút do dự một tay túm bé con trên đầu xuống, đặt nằm úp sấp trên mặt bàn, tay to giơ lên cao chuẩn bị dạy dỗ lại đứa nhỏ không hiểu chuyện này. Nhưng bàn tay còn chưa hạ xuống thì đã nghe thấy thanh âm tràn ngập tức giận khiến anh lạnh toát cả sống lưng.

- Tổng Thiên Kỳ, em đang làm gì?

Nhã Nhi quay đầu nhìn Thiên Kỳ một cái, hết sức xem thường đảo mắt một vòng. Không phải cô bé đã nói rồi sao, anh trai đến đây.

7. Chương 6: Trưởng Thành

1.

15 năm sau...

06:30,

Tít tít tít... Tít tít tít...

Nhã Nhi hé mắt vươn vai một cái, vùng dậy khỏi giường. Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, cô không thể đến trễ được, nếu không ấn tượng với đồng nghiệp coi như hồng bát. Tại sao? Bởi vì cô đã đi cửa sau rồi, nếu thái độ còn không chuyên nghiệp thì đúng thật là hết chỗ nói rồi.

Dùng tốc độ tên lửa đánh răng rửa mặt thay quần áo rồi trang điểm một chút, cô hài lòng nhìn cô gái với vẻ đẹp nhẹ nhàng mà chín chắn trong gương, mỉm cười một cái cổ vũ bản thân rồi tự tin bước xuống tầng.

Đến phòng ăn, việc đầu tiên cô làm là sà vào lòng bà Tổng làm nũng một hồi, lại nghiêng đầu nịnh nọt ông Tổng vài câu khiến hai vị trưởng bối vui đến mặt mày rạng rỡ. Sau khi xác định tâm trạng mọi người đều rất tốt cô mới nghiêm chỉnh ngồi xuống ghế của mình, quay đầu tặng cho anh trai lớn một nụ cười thật tươi, đồng thời chân đá một phát thay lời chào hỏi.

Thiên Kỳ vừa nhét miếng bánh vào miệng thì bất thành linh bị đá một cái, thiếu chút nữa cắn luôn vào tay, mặt mày hằm hằm nhìn người đối diện. Đáp lại là cái nháy mắt tinh nghịch mang theo khiêu khích của Nhã Nhi khiến anh tức mà không dám làm gì, ai bảo lúc nay toàn bộ thành viên trong gia đình đều có mặt, mà cô nhóc không biết điều này lại là hòn ngọc quý trên tay bọn họ?

Bà Tổng kín đáo quan sát hai đứa nhỏ mắt qua mày lại, trong lòng vui đến nở hoa. Xem kìa xem kìa, bọn chúng thân thiết tình tứ chưa, vừa sáng ra đã liếc mắt đưa tình rồi. Bà Tổng thậm chí còn nhìn thấy một đứa nhóc mồm mím mập mập vừa chạy về phía mình vừa kêu “bà nội” không ngừng ha ha ha...

Cứ như vậy, Thiên Kỳ và Nhã Nhi đấu mắt đấu trí, trừng qua trừng lại đến không biết chán, mãi đến khi Thiên Lam kéo ghế đứng dậy mới tạm thời dừng lại.

- Bố mẹ, con đi trước.

- Ủ, đi đi, đi sớm về sớm. – Bà Tổng vẫy vẫy tay. Đứa con trai lớn này khiến bà rất hài lòng, cũng rất hãnh diện, cho nên bà chưa từng quản lý hành động của nó. Điều bà mong chờ bây giờ chỉ là khi nào thì nó có thể đem bạn gái về, tốt nhất là cùng tổ chức hôn lễ với Thiên Kỳ và Nhã Nhi luôn, song hỷ lâm môn.

Thiên Lam gật đầu, xoay người đi ra ngoài, thế nhưng chưa được vài bước đã bị một bàn tay nhỏ bé túm lại. Nhã Nhi ngẩng đầu nhìn anh, đáng thương cười hề hề.

- Anh trai, đợi em với!

- Em lại nháo cái gì? – Thiên Lam còn chưa kịp lên tiếng thì Thiên Kỳ đã nhảy bổ vào. – Anh trai là người bận rộn, em đừng có làm phiền anh ấy. Lát nữa anh đưa em đi là được rồi.

- Ai cần anh đưa? – Nhã Nhi bĩu môi, tiếp tục kéo kéo tay áo Thiên Lam. – Anh trai, anh đợi em một chút xíu thôi, được không, được không? – Không phải cô không thích đi cùng với Thiên Kỳ, thực chất suốt thời gian đi học đều là Thiên Kỳ vác cô ra khỏi nhà, nhưng vào những dịp quan trọng như thi cử hay sát hạch cô đều sống chết đòi bằng được Thiên Lam đưa đi. Tại sao à? Bởi vì cô không tin tưởng vào nhân phẩm và trình độ xui xẻo của vị anh trai nhỏ kia một tí nào. Vì vậy, ngày hôm nay cô có chết cũng phải bám chặt lấy Thiên Lam.

Thiên Lam nhìn cô một cái, không nói gì ngồi trở lại ghế.

Thấy vậy, Nhã Nhi vui mừng hơn hở đẩy nhanh tốc độ, ăn như gió cuốn mây trôi, rồi tu ừng ực cốc sữa tươi, vèo một cái đã xử lý xong bữa sáng của mình.

Thiên Lam nhìn thấy vậy không nhịn được bật cười, lấy khăn giấy giúp cô lau miệng. Mà Nhã Nhi cũng hết sức phối hợp ngồi yên để anh chăm sóc, giống như khi còn nhỏ vậy.

- Được rồi, đi thôi. – Thiên Lam nắm tay cô dắt đi, bước chân theo thói quen thả chậm để tránh làm cô nhóc bên cạnh phải gắng sức.

Nhã Nhi tung tăng đi theo Thiên Lam lên xe, suốt dọc đường đi đều lú lú không ngừng.

- Anh trai, em rất hồi hộp!

- Không cần lo lắng, có vấn đề gì thì còn có anh mà. – Thiên Lam vừa lái xe vừa mỉm cười trấn an.

- Anh đang dạy hư em đó. – Cô bĩu môi kháng nghị, nhưng khóe mắt đuôi mày đều mang ý cười vui vẻ. Không thể phủ nhận cảm giác có người nuông chiều mình vô điều kiện thật tuyệt vời!

- Anh cứ thích làm hư em như thế đấy, sao nào? – Thiên Lam cũng cười cười. – Ai dám chê Nhã Nhi của anh, anh sẽ trừng phạt kẻ đó.

- Anh Thiên Kỳ chê bai em mỗi ngày a

~ Anh cũng dạy dỗ nó mỗi ngày mà. – Thiên Lam nghiêng đầu nháy mắt với cô một cái khiến cô cười khúc khích.

Nhã Nhi bây giờ đã không còn là cô bé con 7 tuổi ngây thơ nữa rồi, 15 năm qua đủ để cô hiểu được rất nhiều điều mà người khác không hề biết tới, ví dụ như Tống Thiên Kỳ ương bướng vẫn làm bố mẹ đau đầu thực chất vô cùng đơn giản, còn Tống Thiên Lam được mệnh danh là thần đồng toàn năng mới chân chính là người khó đối phó nhất. Muốn biết tại sao cô lại phát hiện ra điều bí ẩn này thì phải quay lại 10 năm trước...

...

Hôm ấy là sinh nhật thứ 20 của hai cậu ấm nhà họ Tống, ông bà Tống vui vẻ tổ chức tiệc tùng linh đình. Đến giữa bữa tiệc, cô bé Nhã Nhi mỗi tay cầm một chiếc bánh ngọt muốn đem cho anh trai, nhưng ngó mãi nhìn mãi cũng không thấy người đâu. Vì vậy cô bé quyết định đi ra ngoài tìm kiếm, đúng lúc gặp phải một cảnh tượng mà cô bé không bao giờ ngờ tới.

Lúc này Thiên Lam đang đứng dựa vào một gốc cây, dáng vẻ nhàn nhã thoải mái như ngày thường. Còn Thiên Kỳ thì ngồi vắt vẻo trên cành cây gần đó, bày ra bộ dáng cà lơ phất phơ quen thuộc.

Nhã Nhi nhìn qua nhìn lại hai người, lại một lần nữa khẳng định anh trai thật ảm áp dịu dàng đến không còn lời nào để nói.

Ngay lúc đó, Thiên Lam lơ đãng lên tiếng, nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy giọng nói ấy mang theo sự cảnh cáo mạnh mẽ.

- Tránh xa Nhã Nhi ra!

- Anh nói gì cơ? – Thiên Kỳ bị thanh âm đột ngột làm cho giật mình, ngây ngốc hỏi lại.

- Anh nói em hãy tránh xa Nhã Nhi ra.

- Tại sao? – Thiên Kỳ không nhịn được thốt lên.

Nhã Nhi ở gần đó cũng mù mịt. Tại sao phải tránh xa cô bé nha? Cô bé không ngoan sao? Hay là cô bé đã làm cái gì chọc giận anh trai rồi?

Thiên Lam trầm mặc không nói, nhưng vẫn không có ý định nhượng nhịn, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng.

- Em gái là của anh!

- ... - Thiên Kỳ ngây người, bỗng nhiên bật cười. Tại sao anh không biết anh trai cũng ngây thơ như vậy nhỉ? – Em là em trai của anh, Nhã Nhi là em gái của anh thì cũng là em gái của em. Hơn nữa, ai quy định một người chỉ có thể có một anh trai?

Thiên Lam xoay người đối diện với Thiên Kỳ, mặc dù là ngẩng đầu nhưng khí thế phát ra lại mạnh mẽ đến mức Thiên Kỳ suýt thì run chân rơi xuống đất. Nhưng điều đáng sợ còn ở phía sau. Chỉ thấy Thiên Lam

dứng yên tại chỗ, ánh mắt sắc như dao chiếu thẳng vào Thiên Kỳ, đến mức Thiên Kỳ có cảm giác bản thân như đang nằm trên chảo dầu. Run rẩy đợi mãi đợi mãi, cuối cùng Thiên Lam cũng chịu nói tiếp.

- Tránh xa Nhã Nhi ra!

Thiên Kỳ hết chỗ nói rồi. Quay đi quay lại sao lại trở về câu này rồi?

- Nghe nói tuần sau sẽ diễn ra giải bóng đá của trường? – Bỗng nhiên Thiên Lam lơ đãng hỏi một câu.

Nhưng cũng chính là câu này khiến Thiên Kỳ cứng đờ, sắc mặt vắn vẹo vô cùng đau khổ.

- Anh muốn làm gì?

- Em nói xem? – Thiên Lam nhướn mày.

- ... - Thiên Kỳ buồn bực. – Em biết rồi, sau này tuyệt đối sẽ không tranh giành tình cảm của em gái với anh đâu. – Mặc dù bây giờ anh cũng đâu có ý định tranh giành?

- Thế thì tốt. – Thiên Lam gật đầu, hài lòng rời đi.

Cách đó không xa, Nhã Nhi bé nhỏ cầm hai chiếc bánh ngọt trên tay mà tâm trạng rối bời. Cô bé chưa từng thấy dáng vẻ e ngại này của Thiên Kỳ, lại càng chưa bao giờ bắt gặp khí thế mạnh mẽ sắc bén của Thiên Lam. Sau đó thì sao? Cô bé sẽ sợ Thiên Lam? Không, không hề, trong mắt của Nhã Nhi bé nhỏ hình tượng anh trai lớn lại càng thêm tỏa sáng lấp lánh.

Mà lúc ấy, sau khi bình tĩnh lại, cô bé không chút do dự chạy ào ra, hớn hỏ dang luôn cả hai cái bánh lên.

- Anh trai, anh trai, anh thật là uy phong! Anh trai lợi hại nhất! Anh tuyệt nhất!!

Thiên Lam giật mình dừng bước, sau khi hiểu được lí do cô bé này kích động như vậy thì không nhịn được mà phì cười, cúi xuống bế cả người lẫn bánh lên trên tay.

- Em còn nghĩ anh hiền không?

Nhã Nhi nghiêng đầu nghĩ ngợi một chút, sau đó dứt khoát gật đầu cái rụp.

- Tại sao? – Thiên Lam ngạc nhiên. Anh cứ nghĩ một khi em gái biết được nét tính cách mà anh luôn cố gắng che giấu thì sẽ cảm thấy sợ hãi, thậm chí là trốn tránh anh, ghét bỏ anh, ai ngờ cô bé này lại càng thêm sùng bái anh, còn ngây ngô nói anh hiền lành? Hiền? Ha ha... anh tự nhận thấy mình chưa bao giờ thích hợp với cái từ này.

- Bởi vì anh trai rất tốt rất tốt, chưa bao giờ mắng em, cũng chưa bao giờ từ chối em cái gì. – Nhã Nhi quơ hai chiếc bánh trong tay, vui tươi hớn hỏ nói, cuối cùng còn kiên quyết khẳng định một lần nữa. – Anh trai là tốt nhất!

- Ủ, anh totó với Nhã Nhi nhất! – Thiên Lam cười cười véo má cô nhóc một cái, hoàn toàn không để ý tới đứa em trai vẫn còn đang vất vẻo trên cành cây hai mắt chòng chọc nhìn vào thứ gì đó trên tay cô bé trong lòng anh mà nuốt nước miếng.

Đại khái đó là lần đầu tiên Nhã Nhi biết được bộ mặt thật của anh em nhà họ Tống, nhưng cô bé cũng không mấy may để tâm, bởi vì bất kể Thiên Lam đối với người khác thế nào thì đãi ngộ của cô bé cũng không có gì thay đổi, vẫn là tiểu công chúa được anh nuông chiều vô điều kiện.

2.

Thiên Lam mở cửa xe, thấy cô bé con bên trong đang ngược mắt nhìn mình đầy hoang mang cùng tủi hờn thì không nhịn được mà phì cười.

- Ánh mắt này của em là sao, người ta nhìn thấy còn tưởng là anh đem em bán đi đấy.

- Người ta lo lắng mà. – Cô kéo ống tay áo Thiên Lam chun mũi làm nũng.

- Bảo em làm thư ký cho anh em không chịu, cứ thích vào phòng kế hoạch có môi trường mới đồng nghiệp mới, giờ còn kêu cái gì? – Thiên Lam dí dí trán cô, rõ ràng là trách móc nhưng giọng điệu lại nhẹ nhàng đến một chút lực sát thương cũng không có.

- Em mới không cần làm thư ký của anh đâu, cả một nhóm toàn đàn ông con trai, chán chết đi được. – Cô bám lấy tay anh thuận thể xuống xe, lằm bằm lằm bằm.

- Phụ nữ rất phiền phức!

- Anh nói gì đó? – Cô quay phắt lại, nhướn mày hỏi.

- Anh chỉ nói sự thật thôi mà. – Thiên Lam cười cười xoa đầu cô. – Anh có một cái phiền phức mang tên Ngô Nhã Nhi là đủ rồi.

- Nịnh nọt cũng vô dụng, hừ! – Cô hất tóc đi thẳng về phía trước, bỏ mặc Thiên Lam sờ sờ mũi nhìn theo bóng dáng cô nhóc ngày một xa dần, ánh mắt hơi ảm đạm.

Đây không phải lần đầu tiên anh ám chỉ như vậy, nhưng một chút phản ứng cô cũng không có, dường như đó chỉ là trò đùa đơn thuần giữa anh trai và em gái. Chẳng lẽ cô thật sự chỉ coi anh là một người anh trai thôi ư?

Anh biết trong mắt bố mẹ Thiên Kỳ và Nhã Nhi là một đôi, nhưng anh không tin, cũng không muốn tin, bởi vì... cô từng nói anh là tốt nhất, cô thích anh nhất không phải sao?

Anh cũng không rõ tình cảm này bắt đầu từ bao giờ, chỉ biết anh càng ngày càng không thích hai chữ “em gái” nữa, và anh cũng thật sự không còn gọi như vậy từ lâu lắm rồi. Thế nhưng, Nhã Nhi vẫn luôn luôn kêu anh “anh trai”, còn Thiên Kỳ là “anh Thiên Kỳ”. Có phải điều đó đại biểu vị trí của hai người bọn họ trong lòng cô là khác biệt?

Khi tình cờ nghe được cuộc đối thoại của bố mẹ, hiểu mục đích của mẹ khi nhận nuôi Nhã Nhi, anh đã vui sướng bao nhiêu. Anh nghĩ cuối cùng mình cũng có thể thăng thấn đối mặt với tình cảm của bản thân, có thể đứng trước mặt cô nhóc đáng yêu ấy tự tin nói ra ba chữ “anh yêu em”, nhưng anh đã nhầm. Cho đến tận bây giờ anh cũng chưa có cơ hội này. Anh mãi vẫn không thể xác định được thái độ của cô, anh sợ nếu mình liều lĩnh thì sẽ khiến cô khó xử. Anh không muốn cô bé của anh không vui.

Thiên Lam lắc đầu, đóng cửa xe rồi nhấc bước đi vào công ty. Thiên Kỳ không thích kinh doanh, anh cũng không muốn ép, cho nên toàn bộ công việc của ông Tổng đều do anh tiếp quản hết. Aizzz... kể ra thì anh cũng được tính là một người anh trai tốt đúng không, tất nhiên đối tượng anh muốn nói ở đây là thằng nhóc lớn xác thích lông bông Tổng Thiên Kỳ. Thật không hiểu nổi làm sao bọn họ lại chỉ chèn nhau có năm phút đồng hồ được nhỉ?

...

Nhã Nhi vừa đi đến cửa đã nhìn thấy Dạ Uyển – người bạn thân của mình thì vui vẻ vẫy tay lia lịa. Hôm nay cũng là ngày đầu tiên đi làm của cô ấy, cùng một phòng với cô nhưng khác là Dạ Uyển dùng chính khả năng của mình thi tuyển vào đây. Không phải cô không muốn giúp cô ấy, mà Dạ Uyển rất bản lĩnh, không muốn luồn lách như con chuột nhắt gan là cô đây. Aizzz... nghĩ lại thì đúng là thật xấu hổ, nhưng kệ chứ, ai bảo đây là công ty của nhà cô, có anh trai chống lưng cô muốn làm gì mà không được?

- Anh trai cậu đâu? – Dạ Uyển hơi nhướn mày hỏi.

- Nay, sao vừa nhìn thấy mình đã hỏi đến anh trai? Mình là một thực thể tồn tại độc lập nhé! – Nhã Nhi xù lông.

- Làm ơn, có lúc nào cậu ra khỏi nhà một mình không? – Dạ Uyển khinh bỉ xì mũi một cái.

- Không thèm nói với cậu. Đi thôi, ngày đầu tiên bị muộn sẽ không tốt. – Cô bừa bãi kéo cô ấy đi vào công ty.

Kết quả cô vừa bước chân vào đại sảnh, nhân viên lễ tân đã đi tới tận tình dẫn đường đến tận phòng kế hoạch, trên đường cũng có không ít nhân viên niềm nở chào hỏi. Mà điều khiến cô bất lực nhất là ngay cả trưởng phòng cũng tỏ vẻ nhún nhường cô vài phần. Cô âm thầm rơi lệ, cô là nhân viên mới được không?

Cô muốn làm việc, không phải là đi thị sát dân tình đâu mà. Hu hu... Cô thật hối hận vì trước đây động một chút là cầm đầu cầm cổ chạy tới đây lắc lư một vòng. Bởi vì Tống Thiên Kỳ đáng ghét không xứng làm anh trai một chút nào, suốt ngày chỉ biết chọc giận cô khiến cô bức mình quá độ, nhất thời nghĩ không thông mà chạy đi tìm cứu viện, sau đó... aizzz... cô đã nói rồi, Tống Thiên Kỳ căn bản chỉ là một tên ôn thần lớn xác không có đầu óc không có thực quyền.

Quay trở lại hiện tại, Nhã Nhi chết lặng nghe trưởng phòng nhiệt tình thao thao bất tuyệt, ngay đến việc dẫn nhân viên mới đi làm quen đồng nghiệp, làm quen công việc cũng đảm nhận luôn.

Suốt cả chặng đường Dạ Uyển nghiêm túc lắng nghe, đồng thời làm cho sự hiện diện của bản thân mình thu nhỏ nhất có thể, khó khăn lắm mới đợi được đến giờ nghỉ trưa, cô không chút khách khí cười nhạo một hồi.

- Mình muốn kháng nghị! Mình phải đi tìm anh trai, mình muốn kiện! – Nhã Nhi khóc không ra nước mắt, chân như bôi dầu chuẩn bị chạy đi, nhưng lại bị người bên cạnh túm lại.

- Đợi về nhà rồi khiếu nại cũng không muộn, bây giờ đi ăn trưa đã, anh Thiên Kỳ chắc đã đợi được một lúc rồi. – Dạ Uyển cười cười xoa dịu.

- Mình mặc kệ, mình phải lập tức đi khiếu kiện, nếu không mình nuốt không trôi. – Nhã Nhi lắc đầu một cái, bổ sung. – Đúng rồi, cậu bảo anh Thiên Kỳ buổi chiều không cần đón mình, mình phải đòi bồi thường.

- Anh Thiên Lam đúng là quá nuông chiều cậu mà! – Dạ Uyển không nhịn được trợn trắng mắt cảm thán một câu.

- Tất nhiên, anh trai của mình là tốt nhất!! – Nhã Nhi ưỡn ngực tự hào, sau đó hùng hục khí thế xông ra ngoài. – Mình phải đi đây, chiều gặp lại!

- Ủ đi đi. – Dạ Uyển phẩy tay, trong mắt ánh lên ý cười, nhìn đồng hồ rồi xách túi đi ra ngoài. Muộn 10 phút rồi, chắc cậu thiếu gia Tống Thiên Kỳ kia sẽ lải nhải một bài cho coi.

...

Nhã Nhi chạy tới văn phòng của Thiên Lam, còn chưa kịp lên tiếng thì Tống Song Hùng – em họ nhà họ Tống, cũng chính là trưởng nhóm thư ký toàn giống đực cười toe toét chạy đi mở cửa, không nói một lời tay chân lanh lẹ đẩy cô vào bên trong.

Thiên Lam đang thu dọn tài liệu, thấy có bóng người như một cơn gió lao vào thì khước môi không tự chủ được nhếch lên, toàn thân bỗng chốc được phủ một tầng ôn hòa.

- Em muốn ăn gì?

- Em ăn không nổi. – Nhã Nhi hùng hổ xông tới trước mặt Thiên Lam tuôn ra một tràng dài oán hận, sau đó mới chốt lại một câu. – Em rất buồn bực!

- Vậy em muốn thế nào? – Thiên Lam vuốt mái tóc cô, yêu thương hỏi.

- Em muốn giống như Dạ Uyển, làm một nhân viên bình thường. – Cô phụng phịu nín tay áo của anh. – Anh trai, anh giúp em đi, em biết anh sẽ có cách mà, đúng không?

- Được rồi, lát nữa anh sẽ nói với trưởng phòng của em, bây giờ đi ăn trưa đã được không?

- Em biết là anh lợi hại nhất mà! – Nhã Nhi cười híp mắt ôm cổ Thiên Lam hôn cái chụt, sau đó không đợi anh kịp phản ứng đã kéo anh đi ra ngoài. – Nhanh nào nhanh nào, em đói rồi, em muốn ăn bít tết!

Thiên Lam mỉm cười để mặc cô kéo đi, trong lòng trong mắt đều là sự ấm áp không sao tả xiết. Anh không biết đối với cô hành động thân mật ấy chỉ đơn giản là dành cho anh trai hay là còn có ý gì khác, nhưng anh biết cô chưa từng làm như vậy với Thiên Kỳ, vậy là đủ rồi. Chỉ ít thì trong lòng cô anh cũng đặc biệt hơn một chút, đúng không?

Thiên Lam quả nhiên không hổ danh là thần đồng vạn năng, không hiểu anh làm thế nào mà từ buổi chiều hôm đó, vị trưởng phòng vốn là vừa nhìn thấy Nhã Nhi liền cười như phật đi lặc đã hoàn toàn thay đổi. Tuy không đến mức nghiêm khắc như với những người khác nhưng mức độ này cũng khiến cô rất hài lòng rồi. Con người không thể quá tham lam, cũng không nên đòi hỏi quá cao ở người khác.

Cứ như vậy, cuộc sống làm công ăn lương của Ngô Nhã Nhi chính thức bắt đầu trong sự bao bọc của Thiên Lam toàn năng.

3.

Một buổi trưa nọ, Nhã Nhi cảm thấy buồn bực không vui nên vừa tan tầm liền vẫy tay chào mọi người rồi đi thẳng lên sân thượng ngồi hóng gió.

Mà Thiên Lam đợi mãi không thấy cô đến tìm mình ăn vạ thì vừa yên tâm vừa hụt hẫng. Cô có thể hòa nhập với công việc mới môi trường mới khiến anh rất an tâm, nhưng một phần nào đó lại không mong cô bé năm nào vẫn luôn bám lấy anh làm nũng đủ điều lớn nhanh như vậy. Cô trưởng thành, trở nên độc lập cũng có nghĩa là không còn kề cận người “anh trai” này nữa. Haizzzz... tại sao anh lại có cảm giác mình giống như một người bố có con gái lớn thế này nhỉ? Lắc lắc đầu xua đi cảm xúc vẩn vơ, Thiên Lam lấy điện thoại chuẩn bị gọi cơm thì Dạ Uyển lại gọi điện tới.

Nghe xong, Thiên Lam buồn bực một hồi. Cô bé này từ khi nào lại gạt anh sang một bên rồi? Trước đây bất kể là có vấn đề gì cô cũng lập tức chạy tới nhào vào lòng anh mà kể lể oán giận một hồi, sau đó sẽ cọ cọ trong lòng anh như chú cún nhỏ tìm kiếm an ủi. Từ bao giờ thì bắt đầu học cách trốn đi một mình âm thầm chịu đựng rồi hả?

Đợi đến khi Thiên Lam lên đến nơi thì cô đã ngồi thu lu bên lan can ngủ ngon lành rồi.

- Cô bé ngốc này, sao lại ngủ ở đây? – Thiên Lam ngồi xuống, vỗ nhẹ lên mặt cô.

- Ừm... - Cô mơ mơ màng màng mở hé mắt, nhìn thấy Thiên Lam thì không chút do dự bỏ nhào qua, giống như hồi còn nhỏ co lại trong lòng anh, đôi môi đỏ mọng chu lên làm nũng. – Em rất buồn!

- Có chuyện gì? – Thiên Lam xoa đầu cô, nhíu mày hỏi.

- Tổng Thiên Kỳ đáng ghét không để ý tới em. – Cô lăm bầm đầu gối. – Rõ ràng đã hứa sẽ đưa em đi ăn lẩu vậy mà lại đổi ý. Bận rộn cái gì chứ, hừ, rõ ràng là chạy đi tán gái rồi. Em muốn mách mẹ, để cho anh ấy bị mắng đến ù tai thì thôi.

Thiên Lam im lặng lắng nghe cô oán giận, hai đầu lông mày càng ngày càng nhíu lại gần nhau. Thiên Kỳ, lại là Thiên Kỳ, cô lại có thể buồn vì Thiên Kỳ. Anh không thích tâm trạng cô dao động vì bất kỳ ai khác, đặc biệt là Thiên Kỳ, bởi vì như vậy chứng tỏ ở trong lòng cô vị trí của Thiên Kỳ rất quan trọng. Cũng may cô chưa từng khóc vì tên nhóc kia, nếu không anh nhất định sẽ không để yên đâu.

Hít sâu một hơi bình ổn lại cảm xúc, Thiên Lam ôm cô đứng lên, nhỏ giọng dỗ dành.

- Ngoan, đừng giận nữa, anh đưa em đi ăn lẩu được không?

- Nhưng mà anh ấy rất quá đáng!

- Đừng buồn bực nữa, buổi tối anh sẽ giúp em trút giận.

- Em biết anh trai là tốt nhất mà ha ha ha... - Vừa nghe thấy vậy cô lập tức nhảy cẫng lên, vui sướng ôm cánh tay anh đứng đưa qua lại, còn đắc ý cười không ngừng. – Hừ, cái đồ đáng ghét ấy, có anh ra tay, để em xem anh ấy còn có thể nhờn nhạo được bao lâu.

Thiên Lam cũng mỉm cười. Cô bé này thật dễ dỗ, giản đơn giống như một đứa nhỏ chưa lớn vậy.

...

Cùng lúc đó, Thiên Kỳ đang ngồi tỉ mỉ khâu từng hạt gỗ bồng hắt xì một cái, bàn tay vốn luống cuống thoáng run lên, sợi dây liền tuột thế rơi xuống.

Tách tách tách...

Thiên Kỳ chết lặng nhìn từng hạt gỗ mình cực khổ đánh vật này giờ vương vãi trên sàn nhà, sắc mặt hết xanh lại trắng. Sau phút mặc niệm, anh hít sâu một hơi đè nén lại tất cả nóng nảy trực trào lên trong lòng, cúi người lượm nhặt từng hạt gỗ nhỏ xíu. Kiên nhẫn. Khâu vòng!

Nếu để ông bà Tổng nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ sốc đến không nói nên lời. Ai có thể ngờ được Tổng Thiên Kỳ luôn không thể ngồi yên lại có thể kiên trì xâu từng hạt gạo nhỏ suốt một tiếng đồng hồ chỉ vì một câu nói băng quơ của cô nhóc nào đó được chứ?

...

Sau khi ăn uống no nê, tráng miệng một ly kem mát lạnh, toàn thân Nhã Nhi mềm nhũn nửa nằm nửa ngồi phơi bụng trên ghế, híp mắt thỏa mãn than thở.

Thiên lam nhìn dáng vẻ đáng yêu như con mèo được ăn cá này của cô mà không kiềm chế được bật cười. Anh thích cưng chiều cô, một phần cũng là vì muốn nhìn thấy bộ dạng này. Mỗi lúc như vậy anh sẽ có cảm giác tự hào khi có thể tự tay nuôi lớn cô bé của mình.

- Anh cười cái gì? KHÔNG cho anh cười. – Cô bĩu môi.

- Em thật đáng yêu! – Thiên Lam đưa tay véo nhẹ gò má của cô, ý cười trong mắt ngày càng đậm.

- Em đã lớn rồi, anh không thể nói câu khác được sao?

- Câu khác à? – Thiên Lam chăm chú nhìn cô, ngừng một chút mới nhỏ giọng nói tiếp. – Anh yêu em!

8. Chương 7: Thiên Lam Ghen Tị

1.

- Anh yêu em! – Thiên Lam dịu dàng nhìn cô, thanh âm trầm thấp mang theo chút thấp thỏm lo âu.

Đing ling ling...

Đúng lúc này, điện thoại của cô reo lên inh ỏi. Nhìn thấy cái tên nhấp nháy trên màn hình, sắc mặt cô lập tức trở nên rạng rỡ.

- Tổng Thiên Kỳ, anh lại dám bỏ mặc em!

Thiên Lam vừa nghe thấy cô gọi tên Thiên Kỳ thì sắc mặt lập tức sa sầm. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ hân hoan của cô, ngọn lửa mang tên ghen tị trong lòng anh lại càng bùng cháy dữ dội.

Tại sao?

Tại sao phải gọi điện cho cô vào lúc này?

Tại sao phải cắt ngang lời tỏ tình khó khăn lắm mới có dũng khí nói ra của anh?

Tại sao chỉ là một cuộc điện thoại cũng có thể khiến cô vui mừng như vậy?

Sau khi cúp điện thoại, tâm trạng Nhã Nhi trở nên vô cùng tốt, bởi vì cô lại có cơ hội bóc lột Thiên Kỳ một khoản rồi ha ha ha...

Mừng thắm chán rồi, cô mới nhớ tới Thiên Lam còn đang ngồi ở đối diện, không khỏi ngượng ngùng cười cười.

- Anh vừa mới nói cái gì ấy nhỉ?

- Không có gì. – Thiên Lam cũng mỉm cười, cố gắng khiến cho giọng nói của mình trở nên bình thường nhất có thể. – Chúng ta về thôi, em nên tranh thủ nghỉ trưa một lúc, nếu không buổi chiều sẽ bị mệt.

Mặc dù nghi hoặc nhưng Nhã Nhi cũng không cố gắng truy hỏi, bây giờ tâm trí cô chỉ quan tâm đến việc tối về sẽ đòi bồi thường gì từ Thiên Kỳ, ừm, tốt nhất là cho anh sạt nghiệp luôn.

...

Thiên Kỳ âm thầm thở dài thườn thượt. Tại sao anh lại nhất thời nổi hứng mà gọi điện thoại cho đứa em gái nghịch ngợm mà mỗi giây mỗi phút đều hận không thể hành hạ mình đến phát điên nhỉ? Gọi thì cứ gọi đi, còn bày đặt nhận lỗi với bồi thường cái gì? Ngại cuộc đời chưa đủ thách thức hay sao? Trời ơi, rốt cuộc là lúc đó đầu anh bị lừa đá hay là bị cửa kẹp?

Thiên Kỳ vừa lướt qua từng cửa hàng với những thứ đồ xa xỉ lung linh vừa than ngán thở dài, hồi hận đến ruột cũng đau theo. Anh làm trợ lý huấn luyện viên dễ dàng lắm ư? Tại sao cô bé kia không đi mà bỏn rút anh trai mà cứ luôn chăm chăm rình rập anh nhỉ? Anh trai nhiều tiền hơn anh không biết bao nhiêu lần đâu. Aizzz... cuộc đời thật là bất công!

Thiên Kỳ oán giận một hồi, nhưng cũng vẫn nhận mệnh tử mĩ chọn lựa quà tặng bồi thường, nếu không e là một tuần tiếp theo anh sẽ sống không yên với đôi anh em kia mất. Có đôi khi Thiên Kỳ có cảm giác mãnh liệt rằng mình bị kỳ thị, bị cô lập... Tại sao? Bởi vì anh quá hiền?

Nghĩ một chút, anh gật đầu nhẹ một cái. Ừm, hình như mình cũng có chút chút hiền lành quá rồi. Vì vậy Tổng Thiên Kỳ được mệnh danh ác ma bắt đầu cảm khái một hồi về mức độ tốt bụng rộng lượng của mình. Nếu để Nhã Nhi nghe được nhất định sẽ ôm bụng cười đến rụng răng. Phải biết, Thiên Kỳ là người con trai chanh chua nhất mà cô từng gặp đó.

Còn nhớ có một lần, cô lỡ tay làm rơi hộp quà sinh nhật mà tối hôm qua vừa tặng Thiên Kỳ. Xin chú ý, cô chỉ làm rơi mỗi cái hộp không, quà đã sớm bị anh lấy mất tiêu rồi, vậy mà anh không hề báo trước xổ một tràng, mắng cô đến tối tăm mặt mũi. Mà bình thường Thiên Kỳ cũng đâu phải là người hiền lành gì, miệng lưỡi dodọc địa ngôn từ xảo diệu, khiến người nghe chỉ muốn đâm đầu chết quách đi cho rồi. Tóm lại sau ngày hôm đó, Nhã Nhi đã nhìn Thiên Kỳ vốn bị cô coi là con hổ giấy bằng một con mắt khác. Cũng là từ đó, mỗi lần có ý định chọc tức Thiên Kỳ là cô lại phải tính toán thật kỹ đường lui cho mình, tốt nhất là đem Thiên Kỳ theo làm lá chắn luôn.

...

Sau khi tan tầm, Nhã Nhi vừa ra khỏi công ty thì trước mắt bỗng tối sầm. Cô ngẩng đầu lên thì thấy ngay Thiên Kỳ với khuôn mặt phờ phạc quen thuộc.

- Dạ Uyên đâu? – Thiên Kỳ ngó quanh, lơ đãng hỏi.

- Hôm nay cậu ấy phải tăng ca. – Cô nheo mắt quan sát nét mặt của Thiên Kỳ, nghi ngờ hỏi. – Không phải anh có tình cảm với Dạ Uyên đấy chứ? Đạo gần đây hai người rất mập mờ.

- Em nói bậy gì đó? – Thiên Kỳ nhảy dựng như bị kim xiên vào mông, tăng nhanh tốc độ bước chân kéo cô đi về phía trước, vừa đi vừa cảm râm. – Suốt ngày nghĩ lung tung, thảo nào mà người không lớn lên được. Nhìn xem, ăn bao nhiêu là cơm gạo mà chỉ được có một mẩu thể kia...

- Tổng Thiên Kỳ, anh đủ rồi nha! – Cô vung chân đạp Thiên Kỳ một cái, mím môi trừng mắt biểu thị sự bất mãn. – Em là nắm lùn đấy thì sao? Con gái cao lăm để làm gì? Em cũng khônog có ý định đi làm người mẫu. – Cuối cùng còn không quên tung đòn sát thủ. – Anh trai nói em như vậy là được rồi, rất đáng yêu, anh còn dám có ý kiến? Chúng ta đi tìm anh trai phân xử!

Thiên Kỳ vừa nghe vậy sắc mặt lập tức nghiêm túc, quay đầu nhìn cô trịnh trọng nói.

- Em gái ngoan, anh chỉ đùa một chút thôi, em đừng cho là thật. – Nói rồi còn nở một nụ cười thân thiện. – Chúng ta chơi đùa là được rồi, đừng nháo đến anh trai, anh ấy còn rất nhiều việc quan trọng cần làm.

- Biếnn, ai là em gái của anh? – Cô bĩu môi tỏ vẻ mất hứng.

- Được được được, em không phải em gái của anh, em là tiểu tổ tông của anh, được chưa? – Thiên Kỳ giơ tay đầu hàng. Tuy rằng anh rất thích cãi cộ cùng cô, nhưng cái giá phải trả không phải lúc nào cũng nằm trong sức chịu đựng ít ỏi của anh. Bố mẹ và anh trai chiều cô bé này không phải ở mức độ bình thường đâu. Nếu như để bọn họ biết anh khiến cô phải chịu uất ức dù chỉ là một tí tí thôi thì đôi tai này của anh cũng khó mà bảo toàn. Haizzzz... có em gái quá xinh đẹp đáng yêu chưa chắc đã là tốt à nha!

Thiên Lam mệt mỏi bước vào căn nhà trống vắng. Tối nay ông bà Tổng đi dự tiệc, còn Thiên Kỳ và Nhã Nhi không biết đã chạy đi đâu chơi rồi. Nghĩ tới giọng nói hào hứng của cô trong điện thoại, tâm trạng Thiên Lam càng thêm nặng nề. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng anh thực sự rất ghen tị với Thiên Kỳ, ghen tị đến phát điên. Tại sao nó luôn có thể dễ dàng khiến cô cười, tại sao chỉ cần nó xuất hiện thì ánh mắt của cô sẽ không còn dừng lại trên người anh nữa, tại sao cô luôn coi trọng tên nhóc đó hơn anh? Anh thật sự không hiểu, rốt cuộc Tổng Thiên Kỳ có cái gì tốt chứ? Tên ngốc ấy có biết chiều chuộng cô không, biết chăm sóc cô không, biết dịu dàng với cô không? Tại sao cô không chịu thừa nhận anh? Tại sao luôn luôn bỏ qua sự hiện diện của anh? Anh kém cỏi ở đâu chứ? Rốt cuộc là anh không tốt ở điểm nào??

Rầm...

Thiên Lam vùng nắm đấm vào bức tường cứng rắn trước mặt, từng giọt máu đỏ tươi lách tách chảy xuôi xuống sàn nhà cũng không khiến anh bận tâm. Đau như vậy có đáng gì, nếu như bị thương có thể khiến cô quan tâm đến anh hơn một chút thì tốt rồi. Chỉ tiếc, bây giờ có lẽ cô đang cười nói vui vẻ cùng Thiên Kỳ, làm gì còn tâm trí đâu mà nghĩ đến anh chứ?

Thiên Lam nhếch môi nở một nụ cười giễu cợt đầy chua xót, cơ thể từ từ trượt xuống, ngồi gục bên bức tường lạnh lẽo, đôi mắt nhắm chặt che đi sự điên cuồng anh vẫn cố gắng khắc chế, điên cuồng yêu cô, điên cuồng chiếm hữu. Đã bao nhiêu lần anh muốn buông bỏ tất cả, bắt cô đến một nơi không ai biết, ép buộc cô chỉ nhìn anh, chỉ quan tâm tới anh, nhưng anh không dám. Anh còn có bố mẹ, có em trai, có họ hàng người thân, có trách nhiệm của một người con trưởng, anh không thể ích kỷ như vậy. Hơn nữa nếu anh tahạt sự làm thế, có lẽ chờ đợi anh sẽ không phải tình yêu và sự ỷ lại của người con gái anh yêu mà là nỗi thất vọng cùng hận thù của cô. Anh không bao giờ muốn trong ánh mắt trong veo kia nhiễm một tia không vui, càng không hi vọng nụ cười rạng rỡ ấy vương chút buồn thương.

Anh yêu cô, muốn chiếm hữu cô, nhưng trên tất cả, anh hi vọng cô được hạnh phúc. Nhã Nhi của anh đáng yêu như vậy, tốt đẹp như vậy, cô xứng đáng có được một cuộc sống vô sầu vô lo, anh nên là người bảo vệ cuộc sống ấy của cô chứ không phải phá hủy nó.

...

Cùng lúc đó, tại một quán ăn ven đường, Thiên Kỳ và Nhã Nhi vừa thưởng thức thịt nướng vừa đấu vô mồm, không khí vui vẻ thoải mái.

- Nhã Nhi, em nói xem, nếu có một người đàn ông đột nhiên tỏ tình với em, em sẽ làm thế nào? – Thiên Kỳ nhấp một ngụm rượu, tùy ý hỏi.

- Còn phải xem đó là người như thế nào đã. – Cô gấp một miếng thịt vừa chín tới bỏ vào miệng, hít thở hương thịt. – Nếu là người chanh chua đáng ghét như anh thì cách luôn, không còn gì để nói nữa.

- Này, em có ý gì? – Thiên Kỳ vỗ bàn bắt mắt. – Anh hơi bị đáng tin cậy đấy nhé!

- Anh đang nằm mơ đấy à, anh mà đáng tin thì heo cũng biết bay rồi ha ha ha...

- Ngô Nhã Nhi, em đang khiêu chiến với anh đấy à?

- Chúng ta đã bao giờ đình chiến đâu?

- Anh có ý tốt mời em đi ăn mà em lại bày ra thái độ gì thế hả? Không gây sự với anh thì em ăn không ngon à?

- Này nhé, đây là bữa ăn bồi tội của anh đấy, không cần dùng lời nói hoa mỹ trát vàng lên mặt mình. Còn nữa, nếu như Tổng Thiên Kỳ anh không ba hoa khoác lác thì em cũng đâu cần tốn công giúp anh đính chính lại? Haizzz... đúng là làm ơn mắc oán mà.

- Ôi chao Nhã Nhi à, em càng ngày càng nhiễm thói xấu của anh trai rồi. Em phải có cốt khí chứ, phải biết giữ gìn tấm lòng sáng trong như gương đồng giống anh đây có biết không?

- Tổng Thiên Kỳ, anh quá tự kỷ!

- Ha ha ha... cảm ơn đã khen! – Thiên Kỳ cười cười nâng ly. – Nào, cạn ly, chúc mừng chúng ta vẫn chưa bao giờ đình chiến!

- Uống uống uống, uống cho say chết anh luôn đi! – Cô dùng cốc nước trắng đựng vào ly rượu của anh, bấu môi.

- Em gái à, em có thể ân cần với anh một chút không? Lúc nào cũng độc mồm độc miệng như vậy thật khiến anh đau lòng đó. – Thiên Kỳ chặc lưỡi lắc đầu, ánh mắt buồn bã như bị cả thế giới phụ bạc vậy.

- Bién, ai là em gái của anh hả? Em mới không phải là em gái của anh, sau này em sẽ trở thành... - Đang nói bỗng dừng ý thức được điều gì, thoáng đỏ mặt cúi đầu, gắp một miếng thịt bỏ vào miệng nhai nhóp nhép. - Ừm, thịt nướng thật là ngon!

- Hừm? – Thiên Kỳ đang chăm chú lắng nghe thì bị cụt hứng, mặt ngệt ra. – Sẽ trở thành cái gì? Tại sao lại không nói nữa?

- Em không thích nói đấy thì sao? – Cô vùi đầu vào ăn để che giấu sự lúng túng của mình. Thật là, mới vừa rồi làm sao vậy, thiếu chút nữa thì nói ra tình cảm của mình rồi. Cô len lén liếc mắt nhìn Thiên Kỳ, chỉ sợ anh phát hiện ra điều gì. Nhưng thật may, có vẻ Tống Thiên Kỳ thần kinh thô này không hề cảm thấy có điều gì bất thường, lại bắt đầu nhâm nhi chén rượu mới. Cô cũng thở phào một hơi, cũng may người đối diện là Thiên Kỳ, nếu như là Thiên Lam thì e là cô tiêu đời rồi.

Mà Thiên Kỳ lúc này lại đang cười thầm. Hừ, cô bé này nghĩ anh thật sự ngu ngốc hay sao, anh biết hết đấy nhé!

- Nào, cạn ly!

3.

Sáng hôm sau,

Nhã Nhi vươn vai đi xuống nhà, trên đường vừa vận dụng phải người làm bưng canh giải rượu lên, vì vậy thuận tay làm người tốt luôn.

Cạch...

Theo thói quen, cô trực tiếp đẩy cửa đi vào, vừa ngẩng đầu đã bắt gặp một dodoi mắt sâu thẳm phức tạp nhìn mình khiến cô hơi ngẩn người.

Thiên Lam vừa vào phòng, vốn đang muốn nói rõ ràng với Thiên Kỳ, yêu cầu cậu ta vạch rõ giới hạn với Nhã Nhi thì cánh cửa bỗng bật mở, cô gái anh luôn tâm tâm niệm niệm bước vào, trên tay là bát canh giải rượu còn bốc hơi nghi ngút. Anh nhìn cô rồi lại nhìn cái khay, trái tim co thắt lại, đau đến không nói nên lời.

Cô bé này vốn lười biếng, vậy mà lại thức dậy sớm để nấu canh giải rượu cho Thiên Kỳ, còn bưng lên tận phòng, có phải tiếp theo sẽ trực tiếp bón cho Thiên Kỳ luôn không?

Thiên Lam hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén ngọn lửa đang trực bùng lên. Anh thì thầm tự nhủ không thể mất bình tĩnh, không thể dọa cô sợ, như vậy sẽ chỉ khiến cô càng thêm có ác cảm với anh mà thôi.

Sau khi miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, Thiên Lam chậm rãi đi tới trước mặt cô, cúi đầu hỏi.

- Đem canh cho Thiên Kỳ à? Nó còn chưa dậy.

- À – Cô gạt gù, nghiêng đầu nhìn Thiên Lam với ánh mắt mù mịt. – Tại sao anh lại ở đây?

- Anh có chuyện muốn nói với Thiên Kỳ, còn chưa gọi được nó dậy em đã vào đây rồi. – Thiên Lam gượng cười. Quả nhiên, quả nhiên là cô tự tay làm. Ánh mắt anh chuyển từ gương mặt còn chút ngây ngô của cô sang chiếc khay trên tay cô, đôi con ngươi hơi nheo lại. Nếu như anh “không cẩn thận” làm đổ thì có sao không nhỉ? Thế nhưng, nghĩ tới công sức cô đã bỏ ra để có được nó, anh âm thầm thở dài, hay là thôi vậy.

Nhã Nhi cũng không để ý đến sự bất thường của Thiên Lam. Cô đặt khay lên tủ đầu giường, sau đó tự nhiên ngồi phịch xuống giường, giơ chân đạp một cái.

Bịch

~Chỉ nghe một tiếng vang giòn giã, Tống Thiên Kỳ mắt nhắm mắt mở lồm cồm bò dậy, nghiêng răng rổng lên.

- Ngô Nhã Nhi, em muốn chết à??

Cô che miệng cười trộm, nhưng vừa ngẩng đầu lại làm ra bộ dáng vô tội, đôi mắt to tròn chớp chớp, bàn tay túm lấy ống tay áo người bên cạnh, chu mỏ làm nũng.

- Anh trai, em sợ!

Thiên Kỳ nghe thấy hai chữ “anh trai” này thì toàn thân cứng ngắc, dụi mắt nhìn lại, quả nhiên thấy Thiên Lam đang đứng thẳng tắp bên giường. Bỗng nhiên anh cảm thấy cuộc đời này thật tăm tối. Anh vừa mới làm cái gì? Ôi chao, anh lại lớn tiếng với em gái bảo bối của anh trai ngay trước mặt anh ấy, đây là khiêu khích, khiêu khích trắng trợn a~ Thế nhưng anh thề là anh không hề có ý đó được không? Anh rất muốn gào to, anh mới là người bị hại, là cô em gái này mới sáng ngày ra đã xông vào phòng anh, không chút lưu tình đạp anh lăn xuống giường. Nhưng anh là người hiểu rõ anh trai nhất, em gái của bọn họ tuyệt đối không sai, nếu thực sự có sai cũng có anh ấy chống lưng. Vì vậy, Thiên Kỳ đáng thương rất biết điều gượng cười vài tiếng, chân như bôi dầu chạy ào vào phòng vệ sinh. Anh trốn, không đánh lại thì anh trốn!

- Ha ha ha... - Nhìn dáng vẻ co đầu rụt cổ của Thiên Kỳ, Nhã Nhi vui sướng ôm bụng cười không ngừng. Cho anh lớn tiếng với cô, cho anh độc mồm với cô, cho anh trêu ghẹo cô, hừ!

Thiên Lam nhìn dáng vẻ đắc ý này của cô mà khóe môi không nịn được cũng nhếch lên. Nếu như cô không gọi hai tiếng “anh trai” chói tai kia thì anh sẽ càng hài lòng hơn. Có điều, như thế này cũng không tồi. Anh có thể để cho cô dựa dẫm, để cho cô tùy ý đùa nghịch, khiến cô vui vẻ, như vậy là tốt rồi. Anh rất thích nụ cười của cô, luôn hồn nhiên như vậy, ngọt ngào như vậy, khiến anh không có cách nào thoát ra được.

Cô ngẩng đầu nhìn Thiên Lam, gợn ngón tay cái tùm tùm cười nịnh nọt.

- Anh trai, anh là tuyệt nhất!

- Nghịch ngợm! – Thiên Lam đưa tay xoa đầu cô, mỉm cười cưng chiều.

- Chính là do anh quá nuông chiều em thôi. – Cô nhảy vào lòng Thiên Lam cọ qua cọ lại. – Bởi vì có anh làm chỗ dựa cho nên em mới dám làm vậy a

~~ Ủ, là anh quá nuông chiều em. – Nuông chiều đến vô pháp vô thiên, đến mức chính mình bị tổn thương cũng không có cách nào dừng lại được. Nhưng bất kể cô làm cái gì, khiến anh đau lòng bao nhiêu, chỉ cần cô giôngs như bây giờ nhào vào lòng anh ngọt ngào làm nũng, anh sẽ không có cách nào thực sự tức giận, sẽ tiếp tục chiều chuộng cô yêu thương cô vô điều kiện.

Thiên Lam khẽ vuốt mái tóc cô, nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu cô một nụ hôn, hai mắt khép hờ tận hưởng giây phút ngọt ngào này.

9. Chương 8: Đi Công Tác

1.

Nhân lúc không có ai chú ý, cô đảo mắt một vòng, cái mông dịch lại gần Dạ Uyển ngồi bên cạnh, sau đó quay ngoắt đầu lại thì thầm.

- Này, hôm nay cậu làm sao thế? Đầu óc cứ như trên mây!

- Mình chỉ đang suy nghĩ một số việc thôi. – Dạ Uyển chột dạ cúi đầu, trả lời có hơi hấp tấp.

- Ồ, suy nghĩ cái gì? – Cô nhướn mày.

- Cái đó... - Dạ Uyển ập ứng, mắt tự nhiên nói. – Đang là giờ làm việc, để lúc khác nói.
- Không sao không sao, cậu cứ nói đi, nếu bị bắt quả tang mình gọi anh trai là được. – Cô xua tay.
- Không phải cậu rất quyết tâm muốn làm một nhân viên mẫu mực à? – Dạ Uyển liếc mắt bĩu môi tỏ vẻ khinh thường.
- Vốn là như vậy, nhưng anh trai nói không cần ép buộc chính mình, vui vẻ là tốt rồi.
- Aizzz... anh trai cậu đúng là nuông chiều cậu đến không ai nói nổi rồi. – Dạ Uyển lắc đầu cảm thán. Cô cũng nhìn ra được người anh trai này của Nhã Nhi rất có vấn đề. Nhìn Thiên Kỳ xem, như vậy mới là tình anh em thuần khiết đấy, còn Thiên Lam này... nói sao đây, cô thấy nhất định là trong lòng anh có ý đồ bất chính. Thế nhưng mấy lần cô nói bóng nói gió với Nhã Nhi đều bị cô ấy cười híp mắt gạt đi khiến cô bắt đầu nghi ngờ, là do cô ấy quá tin tưởng vào người anh trai vạn năng của mình hay là...
- Này, lại ngăn người cái gì hả? – Cô huých Dạ Uyển một cái, nhíu mày muốn nói gì đó.
- Đúng rồi, mình phải đi in tài liệu đây, cậu từ từ làm việc nhé! – Dạ Uyển như đoán trước cô sẽ không chịu dễ dàng buông tha, đứng bật dậy chuẩn bị mất tiêu.

Nhã Nhi ngồi tại chỗ nhìn theo bóng lưng Dạ Uyển, bàn tay bất giác xoa xoa cằm. Cô đánh hơi thấy mùi mờ ám, không lẽ là chuyện tình cảm? Là ai? Tổng Thiên Kỳ? Gần đây hai người này rất hay lén lút lút, có vẻ đáng nghi. Nghĩ vậy, Nhã Nhi hơi cau mày, sắc mặt có chút không vui. Nếu như thật sự giữa bọn họ có cái gì mập mờ thì cô nhất định sẽ không tha cho hai người này, hừ! Cô sẽ mách anh trai, mách bố mẹ, mách hết tất cả mọi người để cái tên Tổng Thiên Kỳ kia bị tọng đến chết. Dám lén lút yêu đương sau lưng cô, anh coi cô là người đã chết sao chứ?

...

Mà ở một góc khác, Dạ Uyển vừa chờ tài liệu in ra vừa suy nghĩ mông lung. Không phải cô muốn giấu diếm Nhã Nhi, chỉ là... chính là không biết phải nói như thế nào. Thiên Kỳ bảo để anh lo, nhưng nói thật là cô không tin tưởng khả năng của anh một tí nào. Đúng như Nhã Nhi nói, hai anh em nhà họ Tổng giống như hai thái cực trái dấu vậy, một người khiến người ta an tâm đến kì lạ, một người lại không bao giờ làm người ta bớt lo được.

Hít một hơi thật sâu, Dạ Uyển chỉnh đốn lại tinh thần, cầm tập tài liệu bước về vị trí. Cô quyết định chiều nay sẽ nói chuyện thẳng thắn cùng Thiên Kỳ, nếu như anh vẫn lập lờ không rõ thì cô sẽ chủ động khai báo với Nhã Nhi. Cô ấy tốt như vậy, nhất định sẽ không làm khó hai người bọn họ đâu, đúng không?

...

- Ngô Nhã Nhi! – Đột nhiên giọng trưởng phòng vang lên làm Nhã Nhi đang soát lỗi tài liệu giật mình, mang theo ánh mắt mê mang ngẩng đầu lên. – Có em!

- Vào phòng tôi một lát! – Giọng nói hùng dũng của trưởng phòng tiếp tục vang lên, chỉ có điều rõ ràng là một câu mệnh lệnh nhưng lại mang theo mấy phần nhẹ nhàng. Trưởng phòng rồi rầm trong lòng, như vậy đã được chưa? Anh cư xử như vậy đã đủ “ngghiêm túc nhưng không được phép dọa cô nhóc ấy hoảng sợ” chưa?

Cạch...

Nhã Nhi chậm chậm bước vào phòng, còn không quên khép cửa lại, mỉm cười.

- Trưởng phòng, anh gọi em?

- Ủ. – Trưởng phòng gật đầu, ôn hòa nói. – Sắp tới công ty chúng ta sẽ tiến công vào thị trường Nhật Bản, vì vậy muốn cử một nhóm sang bên đó tìm hiểu thị trường và tìm kiếm đối tác tiềm năng, nếu như có thể ký hợp đồng thì rất tốt. Dự kiến sẽ mất khoảng một tháng, em có muốn đi không?

- Đi Nhật Bản ký hợp đồng à? – Hai mắt cô tỏa sáng lấp lánh a lấp lánh. Từ nhỏ tới lớn bố mẹ và hai người anh trai rất hay đưa cô đi du lịch, nhưng lần này làm sao mà giống được, đây là đi công tác a~ Ôi chao nghe mới oai làm sao!! Trước đây thấy Thiên Lam thường xuyên bay tới bay lui hết việc nọ đến việc kia cô luôn

rất sùng bái anh. Bây giờ cuối cùng cũng đến lượt cô rồi. Vì vậy, Nhã Nhi lao tới bàn của trưởng phòng, cái đầu gật liên hồi, kích động nói. – Em đi! Em đi!

Trưởng phòng bị phản ứng khoa trương của cô làm cho bật cười. Thời gian qua tiếp xúc không nhiều, nhưng anh cũng phần nào hiểu được lí do khiến vị giám đốc có hình tượng ầm ập dịu dàng mà kỳ thực lạnh lùng đen tối kia cưng chiều cô em gái này vô điều kiện mặc dù bọn họ không cùng huyết thống. Cô bé này thực sự rất đáng yêu, nhiều lúc đơn thuần đến mức khiến người đối diện không biết phải làm sao.

- Trưởng phòng, em được đi thật sao? – Thấy trưởng phòng chỉ cười không nói, cô sốt ruột hỏi.

- Điều này còn phụ thuộc vào anh trai em. Công ty rất kỳ vọng vào lần tiến công này, vì vậy danh sách do anh trai em trực tiếp phê duyệt. – Trưởng phòng đẩy gọng kính, chậm rãi nói. – Nếu em muốn đi, vậy tôi sẽ ghi tên em vào danh sách đề xuất.

- Được ạ được ạ, anh ghi đi, em sẽ mang lên cho anh trai. – Cô vui mừng hớn hở cầm kẹp tài liệu chạy ra ngoài. Đi công tác a, cô cũng muốn là người bận rộn, cô cũng muốn trở thành người quan trọng a

2.

Thiên Lam nhìn danh sách trên bàn, lại nhìn cô bé với đôi mắt long lanh sáng rực trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy thật đau đầu.

- Cũng không phải chưa từng đi Nhật, em đừng nháo nữa!

- Em không nháo. Anh trai, em thực sự muốn đi công tác mà. Em sẽ làm việc thật chăm chỉ thật nghiêm túc, em hứa đấy!

- Ở đó sẽ không có ai cho em khiếu nại mỗi ngày đâu. – Thiên Lam xoa xoa đầu cô, khuyên nhủ. – Ngoan, ở công ty làm việc cũng rất oai phong. Em xem, nếu như không có em thì mỗi người trong phòng kế hoạch sẽ phải bận rộn hơn nhiều. Mỗi nhân viên trong công ty đều rất quan trọng, không nhất thiết phải đi công tác hay đạt thành tích gì thật xuất sắc, em có hiểu không?

- ... - Cô cúi đầu nghiền ngẫm thật lâu, yếu ớt nói. – Nhưng mà em rất muốn đi, anh không thể cho em đi sao?

Thiên Lam trầm mặc. Kỳ thực cô có đi hay không cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là... anh không nỡ. Cô bé này chẳng lẽ không biết anh sẽ rất nhớ cô hay sao?

- Nhã Nhi, đi công tác lần này sẽ mất khoảng một tháng, em sẽ không được gặp bố mẹ, anh và cả Thiên Kỳ nữa. Em không nhớ mọi người à? Hơn nữa, cũng sắp đến sinh nhật anh và Thiên Kỳ rồi, em không muốn cùng bọn anh đón sinh nhật sao?

- Có chứ, nhưng em vẫn muốn đi. – Cô ôm lấy cánh tay anh đừng đưa qua lại. – Anh trai, cho em đi đi mà! Em nhất định sẽ cố gắng làm việc rồi trở về trước sinh nhật của anh và anh Thiên Kỳ. Anh, anh trai, anh Thiên Lam, có được không anh?

Thiên Lam cúi đầu nhìn cái miệng nhỏ không ngừng líu ríu của cô, trái tim bỗng dưng tăng tốc. Anh thích cô gọi tên anh, thật ngọt ngào, thật đáng yêu! Nếu như mỗi ngày đều có thể nghe cô gọi anh như vậy thì thật là tốt.

Thấy Thiên Lam bỗng dưng ngăn người, cô nhúu mày buồn bực, chu mỏ oán giận.

- Anh trai, có phải anh đang nghĩ đến cô gái nào không, cho nên mới không thèm để ý tới em?

- Không phải. – Thiên Lam mím môi nhìn cô, dường như vô cùng không hài lòng với suy nghĩ này của cô. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc đính chính. – Nhã Nhi, ngoài em ra anh không hề để ý tới bất kỳ cô gái nào hết.

Cô ngẩng người nhìn anh. Ánh mắt của anh vẫn dịu dàng và ầm ập như vậy, nhưng dường như còn mang theo thứ cảm xúc mà cô không hiểu rõ. Nhưng mặc kệ thế nào, anh cũng vẫn là anh trai tốt nhất tốt nhất trên đời. Vì vậy, cô nở một nụ cười rạng rỡ, hào phóng dang hai tay tặng cho anh một cái ôm thật là to.

- Anh trai, em biết anh tốt với em nhất mà!

Sắc mặt Thiên Lam cứng đờ, hai hàng lông mi run run sụp xuống che đi ánh mắt ảm đạm. Anh vẫn không hiểu, rốt cuộc là cô quá ngây thơ hay là cố tình tỏ ra không hiểu ý anh? Nhưng dù là thế nào thì anh cũng không có biện pháp với cô không phải sao? Thiên Lam thở hắt ra, vòng tay đang ôm cô bỗng siết chặt lại, vùi mặt vào mái tóc cô.

- Nhã Nhi, em rất đáng đánh đòn!

- ... - Cô cũng sốt không hiểu mình đã làm cái gì chọc giận anh rồi, nhưng lập tức lại tươi cười. – Nhưng anh sẽ không nỡ đánh em đâu, đúng không?

- Thật không biết nên làm sao với em bây giờ.

- Ha ha... - Thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Thiên Lam, cô không nhịn được bật cười.

- Em đây, chỉ biết ỷ lại sự cưng chiều của anh mà làm loạn thôi. – Thiên Lam véo nhẹ mũi cô, cười cười.

Cứ như vậy, Nhã Nhi thành công đạt được sự chấp thuận của anh trai, cũng chính là vị sếp lớn của mình, hơn hở chạy khắp nơi chuẩn bị đồ đạc cho chuyến công tác đầu tiên trong đời. Bởi vì quá hào hứng với chuyến đi sắp tới nên cô đã quên bém mất vấn đề làm rõ chuyện nhập nhằng giữa Thiên Kỳ và Dạ Uyển, cũng quên luôn mình đã quyết tâm muốn trừng phạt Thiên Kỳ như thế nào.

Cũng bởi vì chuyến công tác đột ngột này mà Dạ Uyển không thể nói rõ ràng với Nhã Nhi, hay chính xác hơn là cô còn chưa kịp nói thì cô ấy đã đang ngồi chễm trệ trên máy bay tới xứ ở hoa anh đào tuyệt đẹp để công hiến chất xám cho hợp đồng mới của công ty rồi.

Biết được tin này, Thiên Kỳ âm thầm thở phào một hơi. Không phải anh muốn giấu cô nhóc kia đâu, ban đầu là anh quên mất, sau đó lại sợ cô sẽ làm ầm ĩ lên nên cứ ồm ờ mãi, cuối cùng thì thành ra thế này đây. Tất nhiên anh cũng hiểu trốn được nhất thời chứ không thể nào giấu diếm được cả đời, sớm muộn gì anh và Dạ Uyển cũng phải đối mặt với cơn giận ngút trời của tiểu công chúa nhà mình.

Thiên Kỳ thở dài thườn thượt, sau đó lắc đầu một cái, ưỡn ngực tiếp tục bước đi. Kệ ché, chuyện đến đâu hay đến đó, tương lai cứ để tương lai lo, anh cứ phải hưởng thụ tốt hiện tại cái đã, đây mới đúng là tính cách của anh.

3.

Vừa đến khách sạn thì chuông điện thoại đã vang lên, cô cười rạng rỡ bắt máy.

- Anh trai!!

- Ngồi máy bay có mệt không?

- Em không mệt, em rất khỏe mạnh! Em sẽ làm việc thật chăm chỉ! – Cô giơ tay hứa, bày ra bộ dáng quyết tâm hùng hực khiến trưởng phòng đi đằng trước không nhịn được bật cười, đúng là một cô nhân viên đáng yêu!

- Chăm chỉ là tốt, nhưng đừng gắng sức quá, nếu để bản thân bị ốm anh sẽ phạt em đó!

- Anh đừng lo, em đã lớn rồi, có thể tự chăm sóc bản thân mà.

- Ủ, thế thì tốt. – Thiên Lam mỉm cười hài lòng, bàn tay cầm điện thoại hơi siết chặt, ngập ngừng một lúc mới nói tiếp. – Nhã Nhi, đợi em đi công tác về, anh có chuyện muốn nói với em.

- À? – Cô nhíu mi, sau đó như hiểu ra điều gì nở một nụ cười thật tươi. – Là chuyện vô cùng quan trọng sao?

- Ủ, vô cùng quan trọng.

- Em biết rồi, em sẽ hoàn thành công việc thật xuất sắc rồi mau chóng trở về để nghe anh nói chuyện vô cùng quan trọng. – Cô cười híp mắt, trịnh trọng gật đầu.

- Ủ, ngoan! – Thiên Lam mỉm cười hài lòng.

...

Từ sau khi Nhã Nhi đi công tác, ông Tổng mỗi ngày đều gọi một cuộc điện thoại hỏi thăm tình hình, động viên tinh thần con gái cưng. Bà Tổng lại càng khoa trương hơn, một ngày ba bữa đều gọi điện quốc tế đặt cơm hộp đầy đủ dinh dưỡng đưa đến tận phòng, chỉ cần cô bỏ thừa một cọng hành thôi sẽ khiến bà lo lắng đến nửa ngày, khiến Nhã Nhi bé nhỏ sau mỗi bữa cơm đều phải đi bộ mấy vòng mới có thể tiêu hóa hết, nhưng cũng vì vậy mà trong khi mọi người đều làm việc vất vả đến gầy rộc cả đi thì cô lại ngày càng hồng hào xinh xắn. Trưởng phòng thấy vậy chỉ có thể thở dài cảm thán, người ta là tiểu công chúa, đãi ngộ tất nhiên là có sự khác biệt a

~Đối với phản ứng có phần thái quá của bố mẹ, Thiên Kỳ trực tiếp lựa chọn ngoảnh mặt làm ngơ. Dù sao anh có nói cũng chỉ càng tô đen thêm cái danh hiệu “anh trai vô trách nhiệm” mà thôi.

Thiên Lam thì chỉ biết cười cuwòi lắc đầu. Anh vẫn biết bố mẹ mình rất yêu thương cô con dâu được nhận định từ nhỏ này nhưng cũng không thể nói gì, ai bảo cô nhóc ấy đáng yêu đến thế, khiến người ta không thể không mềm lòng. Hơn nữa, anh làm gì có tư cách nói ai, chính anh không phải cũng không thể ngừng quan tâm tới cô được hay sao? Mỗi ngày đúng giờ đều lên mạng cùng cô trò chuyện, chỉ cần muộn vài phút không nhìn thấy gương mặt quen thuộc thì toàn thân bắt đầu bồn chồn không yên. Aizzz... chỉ có thể nói, cô nhóc này đúng là quá lợi hại!

10. Chương 9: Đại Sự

1.

Sau gần một tháng cố gắng nâng cao hiệu suất, cuối cùng hợp đồng cũng được ký kết thành công. Trưởng phòng vui vẻ mời mọi người đi ăn liên hoan một bữa ra trò, ai nấy đều vui mừng hơn hở. Nhã Nhi cũng cười đến khonog khép miệng lại được, lập tức chạy đến một góc gọi điện thoại.

Tút...

- Nhã Nhi! – Một hồi chuông còn chưa dứt, đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nói trầm ấm mang theo ý cười của Thiên Lam. – Thế nào, đã xong việc chưa?

- Xong rồi xong rồi, hợp đồng đã ký xong rồi. Trưởng phòng mời mọi người đi ăn, lát nữa có lẽ sẽ rất náo nhiệt đó. – Cô kích động nhảy tưng tưng. – Anh thấy em có giỏi không? Không đúng, mọi người đều giỏi, bọn em đều rất lợi hại có đúng không?

- Ủ, mọi người đã vất vả rồi, trở về sẽ có thưởng. – Thiên Lam bật cười hùa theo cô. Xem ra một tháng này cũng không uổng, cô cũng bắt đầu biết đến công sức của tập thể rồi. Cô bé của anh thật sự đã lớn rồi!

- Em nói anh nghe, thời gian qua mọi người thật sự rất chăm chỉ đó, thường xuyên thức đến nửa đêm để bàn bạc, sáng lại dậy sớm đi tìm hiểu thị trường, chiều thì họp với đối tác, mỗi ngày đều rất bận rộn!

- Em lại không nghe lời rồi, anh đã nói là phải nghỉ ngơi đầy đủ cơ mà? – Thiên Lam cau mày.

- Em vẫn ngủ đủ 7 tiếng mà, anh yên tâm.

- Có sút cân không? Có mệt mỏi lắm không?

- Em ăn rất khỏe, có lẽ sẽ không giảm mất lạng thịt nào đâu. Làm việc như vậy tất nhiên là mệt rồi, nhưng em vẫn còn chịu được, không sao. Hơn nữa giờ đã xong rồi, có thể nghỉ ngơi được rồi.

- Em đấy, học gì không học lại học cái tính tham công tiếc việc của bố, đúng là không để người ta bớt lo được mà.

- Cố gắng hết sức để đạt được mục tiêu đã đặt ra, sau đó nhìn thấy thành quả mình đạt được, cái cảm giác đó rất tuyệt vời, anh không cảm thấy như vậy sao?

- Cũng bình thường. – Thiên Lam bình tĩnh nói.

Kỳ thực đối với công việc này thái độ của anh chính là có cũng được mà không có cũng không sao. Ngay từ nhỏ anh đã biết vị trí này là quyền lợi và cũng là trách nhiệm của anh, vì vậy anh đã học cách làm quen với nó, tiếp nhận nó và sống chung hòa bình với nó.

Có thể nói anh là một người không có ước mơ, bởi vì con đường tương lai của anh đều đã được định sẵn rồi, vừa sinh ra số phận của anh đã định sẵn là không thể có ước mơ, không cần có ước mơ và chính bản thân anh cũng không muốn tốn công sức vì những thứ viễn vông. Ừm, nghe thì có vẻ thật bi thảm, nhưng kỳ thực cũng bình thường thôi, anh đã quen rồi. Một khi đã trở thành thói quen thì sẽ không còn cảm thấy bức bối hay khổ sở nữa. Cho nên công việc hay sự nghiệp gì đó không thể làm anh sụp đổ, nhưng đồng thời cũng không bao giờ đem tới niềm vui cho anh.

Cô nghe thấy câu trả lời nhàn nhạt của anh thì bĩu môi. Tuy rằng không hiểu rõ tường tận nhưng thông qua thái độ của anh với công việc cô có thể hiểu được phần nào. Anh không thích kinh doanh, nhưng cũng không chán ghét nó, anh chỉ đơn giản là tuân theo sự sắp xếp của gia đình học cách để làm một doanh nhân mà thôi. Nhưng mà không sao, bất kể thế nào anh cũng có gia đình ở bên cạnh mà. Bố mẹ tự hào về anh, Thiên Kỳ sùng bái anh, còn có cô nữa, cô vô cùng yêu quý anh nha!

Anh từng nói, chỉ cần cô vui vẻ anh cũng sẽ vui vẻ. Vì vậy, vì anh, cô quyết định sau này mỗi ngày đều sẽ sống thật thoải mái thật hạnh phúc, như vậy anh cũng sẽ được hạnh phúc ha ha ha...

...

Khi mọi người đều đang vui vẻ sửa soạn hành lý chuẩn bị về nhà đoàn tụ với gia đình bạn bè thì một tin tức chấn động ập tới. Nhật Bản xảy ra động đất đặc biệt nguy hiểm, thiệt hại rất nghiêm trọng, tất cả các chuyến bay đều bị hủy bỏ, toàn đất nước rơi vào tình trạng cảnh giác cao độ với những cơn dư chấn có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Ngày hôm đó cô đang buồn bực ngồi trên giường nói chuyện điện thoại với bà Tống thì bỗng nhiên mọi thứ xung quanh đều run bần bật. Cô sợ tới mức đánh rơi cả điện thoại, sắc mặt trắng bệch đảo mắt nhìn không gian dần rơi vào hỗn loạn.

Cả căn phòng không ngừng rung lắc dữ dội, khắp nơi đều vang lên những tiếng lách cách rầm rầm của đồ vật va chạm vào nhau. Ngày càng nhiều thứ bị rơi vỡ trên sàn, tạo thành một mảnh hỗn độn.

Cô ôm đầu co ro bên chân giường, cắn chặt môi không để mình khóc thét lên. Cô chưa bao giờ đối mặt với sự kiện đáng sợ như vậy, hơn nữa lại chỉ có một mình. Cô sợ, rất sợ hãi, ngay bây giờ cô chỉ muốn được trở về nhà, nơi có bố mẹ thương yêu, có anh trai chiều chuộng, còn có bạn bè quan tâm...

Xung quanh mọi thứ vẫn tiếp tục nghiêng ngả ào ào đổ xuống khiến cơ thể cô không ngừng run rẩy. Cô hồi hận rồi, rất hối hận. Cô không nên không nghe lời anh trai, không nên bỏ ngoài tai sự phản đối của bố mẹ, không nên mắt nhắm mắt mở coi như không nhìn thấy sự lo lắng trong đôi mắt của Thiên Kỳ. Cô không nên vì nhất thời nổi hứng mà khăng khăng một mực làm theo ý mình. Hu hu... là cô không tốt, không ngoan ngoãn nghe lời, hiện tại thì tốt rồi, không những đem mình đặt vào vòng nguy hiểm còn khiến người nhà lo lắng. Còn có, nếu như cô xảy ra chuyện gì, bố mẹ và anh trai nhất định sẽ rất thương tâm.

Hu hu... cô không muốn chết! Cô không muốn chết đâu! Cô còn chưa cùng mẹ đi mua sắm thật đã, chưa chơi cờ với bố đến tận hứng, chưa trở về nghe chuyện vô cùng quan trọng mà Thiên Lam muốn nói, chưa nói với Thiên Kỳ rằng thực ra anh cũng rất lợi hại... hu hu... Cô không thể cứ như vậy mà chết được!!

2.

- Nhã Nhi? Nhã Nhi!! Con làm sao vậy? Alo, Nhã Nhi! Đã xảy ra chuyện gì? Nhã Nhi!!! – Bà Tống đứng bật dậy, lo lắng đến mặt mũi tái mét.

- Mẹ sao thế? Có chuyện gì à? – Thiên Kỳ vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng kêu đầy lo lắng cùng hoảng loạn của bà Tổng liền vội vàng vàng chạy vào.

- Mẹ... mẹ cũng không biết. – Bà Tổng run rẩy nắm chặt điện thoại. – Mới vừa rồi mẹ và Nhã Nhi đang nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh đáng sợ, sau đó điện thoại bị ngắt. Mẹ gọi lại thì không có tín hiệu. – Bà Tổng nói đến đây thì nước mắt lăn dài, túm lấy tay áo Thiên Kỳ lo lắng hỏi. – Nhã Nhi không sao chứ? Con bé sẽ không xảy ra việc gì đúng không?

- Mẹ bình tĩnh lại đã, để con gọi lại thử xem. – Thiên Kỳ đỡ bà Tổng ngồi xuống sofa, cầm lấy điện thoại bấm bấm, áp lên tai, lại bấm bấm, lại áp lên tai, cứ như vậy lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, sắc mặt càng ngày càng sa sầm.

- Thế nào? Có phải vẫn không gọi được không? Hu hu... Nhã Nhi bé bỏng của mẹ, Nhã Nhi đáng thương, phải làm sao bây giờ? – Bà Tổng khóc đến thở không ra hơi. Sớm biết như vậy thì không nên để con bé đi ra nước ngoài. Đáng lẽ bà không nên đồng ý để nó đi một mình. Nhã Nhi của bà thật là đáng thương, bây giờ không biết con bé đang phải đối mặt với chuyện gì nữa. Nếu như nó bị thương thì phải làm sao bây giờ? Nếu như nó... Càng nghĩ bà Tổng càng đau lòng, càng nghĩ càng tự trách bản thân quá qua loa đại khái, không chăm sóc tốt đứa con dâu bảo bối này. Là bà không tốt, tất cả đều là do bà không tốt, Nhã Nhi của bà phải làm sao đây? Hu hu... Nhã Nhi bé bỏng của bà!

Thiên Kỳ cũng không biết phải an ủi mẹ như thế nào, chỉ có thể nhanh chóng liên lạc với bố và anh trai xin cứu viện. Bây giờ anh cũng rất loạn, vừa hoảng sợ vừa lo lắng muốn chết, hận không thể lập tức bay sang Nhật Bản xách cô bé cứng đầu cứng cổ kia về dạy cho một bài học.

Ông Tổng đang đi đánh golf với mấy ông bạn già vừa nghe tin liền lo lắng đến mặt mũi cũng tái cả đi, vừa vội vàng quay trở về nhà vừa tận dụng mọi mối quan hệ tìm hiểu tình hình cụ thể ở bên Nhật, gọi tới gọi lui khiến chiếc điện thoại nóng đến tưởng chừng như muốn nổ tung.

...

Thiên Lam vừa đi họp về, mệt mỏi nơi lồng cà vạt ngả nguwòi trên ghế thư giãn gân cốt, ánh mắt dừng lại thật lâu trên bức ảnh nhỏ được đặt cẩn thận trong ví. Đây là bức ảnh anh chụp cho cô vào ngày tốt nghiệp, nụ cười của cô luôn luôn ngọt ngào như vậy, khiến cho anh bất giác cũng muốn cười theo. Nghĩ tới cô, dường như mọi áp lực mới vừa rồi còn đè nặng khiến anh ngạt thở đều tan biến hết. Chỉ cần nghĩ đến việc cô sắp trở về, sắp sà vào vòng ôm của anh giống chú cún nhỏ cọ qua cọ lại là trong lòng anh lại dâng lên một niềm hạnh phúc, ngày càng khuếch trương khiến toàn thân anh đều được bao phủ trong ánh sáng nhu hòa. Anh nhớ cô, nhớ đến chết đi được, nếu như cô còn không mau mau trở về, có lẽ anh sẽ nhịn không được mà bất chấp tất cả chạy tới Nhật, cho dù có phải đi bằng bất cứ phương tiện gì cũng muốn được nhìn thấy cô, ở bên cạnh cô. Aizzz... dường như anh lại bắt đầu trở nên điên cuồng rồi. Thiên Lam lắc đầu cười khổ, quả thực là nhớ cô đến phát điên rồi.

Reeng reeng...

Điện thoại trên bàn đổ chuông khiến anh tạm thời ngừng lại dòng suy nghĩ, bình tĩnh nhắc máy.

- Alo?

- Anh, không hay rồi, Nhã Nhi...

Đùng đoàng

~Thiên Lam có cảm giác như sấm đánh bên tai, lồng ngực như bị ai đó chặn lại đến hít thở không thông.

Thiên Kỳ vừa mới nói cái gì? Nhã Nhi làm sao cơ? Nó không phải là mê sảng rồi chứ? Mới sáng nay khi anh trò chuyện với cô, cô còn than vãn thật là lâu, anh phải dùng đủ mọi biện pháp mới có thể dỗ cô vui vẻ, cái dáng vẻ ấy rõ ràng là rất khỏe mạnh, chỉ là có chút buồn bực vì không được ra ngoài chơi đùa mà thôi. Cô nào có xảy ra chuyện gì đâu chứ?

Có điều, tại sao anh lại không liên lạc được với cô nữa? Điện thoại cô hết pin ư? Đúng là một cô bé ngốc, còn không biết đường mà sạc điện thoại, khiến cho cả nhà lo lắng như vậy. Đúng, nhất định là do cô quên không sạc điện thoại rồi, cô vẫn hay lơ đãng như vậy mà, luôn khiến anh phải lo lắng thôi.

Thế nhưng, vì cái gì anh lại cảm thấy hoảng loạn thế này? Đã nói cô không có việc gì, sẽ không có việc gì đâu, tại sao anh còn phải lo lắng như vậy? Đợi một chút, kiên nhẫn một chút cô sẽ gọi lại thôi, rất nhanh, rất nhanh mà.

...

Nhưng anh đã đợi mấy tiếng rồi, vì sao cô còn chưa gọi về? Chẳng lẽ ở bên đó mất điện? À, cũng đúng, có lẽ là trận động đất kia đã khiến mạng lưới điện quốc gia bên đó hỏng rồi, cần có thời gian sửa chữa. Còn có, sóng điện thoại e là cũng gặp sự cố rồi. Cho nên, anh cần phải kiên nhẫn thêm một chút, cho đến khi các thiết bị liên lạc được khôi phục, cô bé ngốc ấy sẽ liên lạc lại thôi.

Cô không sao, nhất định sẽ không sao hết. Anh còn chưa nói với cô ba chữ đã in sâu trong lòng bấy lâu nay, làm sao cô có thể xảy ra chuyện được? Cô sẽ bình an trở lại, sẽ chấp nhận tình cảm của anh, sau đó bọn họ... Không, không cần đến như vậy, chỉ cần cô không sao là tốt rồi, chỉ cần cô bình an đứng trước mặt anh là tốt rồi.

3.

Một tuần sau, rốt cuộc tình trạng căng thẳng rối loạn ở nhà họ Tống cũng tạm thời chấm dứt, bởi vì Ngô Nhã Nhi cuối cùng cũng liên lạc về rồi. Tuy rằng có đôi chỗ bị thương nhưng cũng không quá nghiêm trọng, ngoại trừ cánh tay trái bị rạn xương thì chỉ còn một vài chỗ xây xước ngoài da. Tuy nhiên, bởi vì sân bay quốc tế vẫn chưa hoạt động lại nên cô không thể trở về kịp sinh nhật của hai anh em nhà họ Tống.

Biết được tin này, bà Tống vung tay một cái, dứt khoát hủy bỏ bữa tiệc vốn đã định sẽ được tổ chức thật linh đình. Ông Tống dĩ nhiên là không có ý kiến gì. Thiên Kỳ thoáng nhíu mày, dường như đang cân nhắc đến việc gì đó, không lên tiếng. Còn Thiên Lam đã sớm trở về phòng gọi điện cho cô nhóc bướng bỉnh khiến người ta không thể an tâm kia.

- Anh trai, lúc đó em sợ muốn chết! – Cô ngồi trước máy tính khoa tay múa chân kể lại tỉ mỉ chi tiết tình hình căng thẳng lúc đó, toàn thân không nhận được lạnh toát.

- Sau này anh sẽ không để em một mình đi đâu nữa, cả nhà đều bị em làm cho lo lắng đến phát điên rồi. – Thiên Lam kiên quyết nói.

- Vậy không được đâu, anh à, lần này chỉ là ngoài ý muốn mà thôi. Em đã lớn rồi, làm sao có thể đi đâu cũng cần người trông nom chứ? – Cô trẻ môi kháng nghị.

- Em còn nói? – Thiên Lam nhướn mày đầy tức giận.

- Ôi chao anh đừng tức giận, có gì đợi em về rồi sẽ tạ lỗi với mọi người mà. – Cô cười hì hì làm hòa. Lần này đúng là cô không đúng, làm cho cả nhà lo đến như vậy. Đột nhiên cô nhớ tới một vấn đề quan trọng, liền nở nụ cười thật rạng rỡ. – Anh trai, chúc mừng sinh nhật! Đồng thời, xin chia buồn với anh, anh đã bước sang đầu 3 rồi đấy!

- Ủ, anh nhớ là có một cô bé nào đó đã hứa rằng sẽ trở về cùng anh đón sinh nhật, thế mà cuối cùng lại lặn mất tăm.

- Nào có, người ta không phải đang cùng anh đón sinh nhật đây sao? – Cô lè lưỡi.

- Vậy quà của anh đâu? – Thiên Lam nhướn mày. – Em đừng nói với anh lại là hai chiếc bánh ngọt giống hệt nhau nhé?

- Làm ơn, em đã nói đợi các anh lên đầu 3 thì sẽ có quà khác rồi mà. – Cô chun mũi cười hì hì. – Nhưng mà thật ra quà sinh nhật em còn chưa chuẩn bị đâu ha ha ha...

- Em rất đáng đánh đòn! – Thiên Lam không nhận được nhíu mi tỏ vẻ bất mãn. Mỗi ngày anh đều nhớ cô đến khó ngủ, vậy mà cô lại có thể thờ ơ như vậy, ngay cả quà sinh nhật cũng không chịu chuẩn bị cho anh? Đúng là một cô bé hư!

- Được rồi, anh đừng tức giận, em sẽ bù cho anh mà. – Cô cười nịnh nọt, thuận miệng hỏi. – Đúng rồi, anh từng nói đến năm 30 tuổi sẽ kết hôn, cô đâu đâu?

Thiên Lam chờ người, làm sao cũng không nghĩ tới cô lại đột nhiên nhắc tới vấn đề này. Anh nhìn cô gái với đôi mắt sáng rực đang nhìn mình đầy mong đợi mà không khỏi chua xót. Anh chỉ cần cô, nhưng cô hình như một chút cũng không để tâm?

- Sao vậy sao vậy? Tại sao anh không nói gì? Rốt cuộc tình cô gái may mắn được anh yêu thương là ai a? – Thấy Thiên Lam mãi không trả lời, cô có chút sốt ruột thúc giục.

- Hiện tại còn chưa có. – Thiên Lam gắng gượng lắm mới khiến cho thanh âm của mình trở nên bình thường.

- Cái gì? Sao lại chưa có được? – Cô đập bàn đứng bật dậy, dường như vô cùng kích động, ánh mắt hết sức thất vọng nhìn chằm chằm vào màn hình, cũng chính là đang nhìn Thiên Lam ở bên kia. – Anh thật sự không yêu ai? Thật?

- Cô bé này, em kích động cái gì hả? – Thiên Lam nặng nề nở một nụ cười.

- Anh đừng có mà lảng tránh, mau thành thật trả lời em!

- ... - Chân chờ một chút, Thiên Lam mới gật đầu. - Ừ, không có. – Nếu như cô đã không cần anh, thì anh cũng không cần bất kì một cô gái nào khác cả, cuộc đời này cứ như vậy ở bên cạnh chăm sóc cô là được rồi.

...

Tuy rằng không tổ chức tiệc tùng linh đình như mọi năm nhưng bà Tống cũng là một người mẹ tốt, bận rộn cả buổi chiều để chuẩn bị bữa tối thịnh soạn, cả nhà cùng nhau quây quần ăn bữa cơm chúc mừng sinh nhật hai đứa con trai. Chỉ có điều, đồ ăn ngon miệng còn chưa được thưởng thức đã bị bà Tống trong cơn nóng giận bảo người mang xuống hết.

Không ngoại lệ, lần này cũng là do Thiên Kỳ gây ra. Hiện tại anh đang đứng thẳng tắp giữa phòng khách, bàn tay to lớn nắm chặt một bàn tay trắng mịn nhỏ nhắn, mà người này không ai khác chính là Dạ Uyển.

- Tống Thiên Kỳ, con có ý gì? – Bà Tống tức đến sắp hồng mắt. Con dâu khó khăn lắm mới thoát nạn, con trai mình lại ung dung dẫn một cô gái khác về nhà, nó muốn bà phải nghĩ sao đây hả?

- Anh trai từng nói 30 tuổi sẽ kết hôn, con cảm thấy như vậy tốt lắm, cho nên hôm nay mới dẫn bạn gái về ra mắt bố mẹ. Mọi người đều không còn xa lạ gì với Dạ Uyển nữa, nếu bố mẹ đồng ý, bọn con sẽ tổ chức đám cưới trong năm nay.

- Cái gì? Tổ chức đám cưới? – Bà Tống điên mất, không kìm nén nổi cảm xúc mà đứng bật dậy, oang oang mắng to. – Tống Thiên Kỳ, con giỏi thật đấy nhỉ? Nhã Nhi vừa mới ra nước ngoài được bao lâu mà con đã vội vã thay lòng. Con bé vất vả làm việc, lại còn suýt chút nữa thì mất mạng vì dư chấn, vậy mà con còn có thời gian yêu đương với người khác? Con khiến mẹ quá thất vọng!

- Mẹ, mẹ đang nói gì vậy? – Thiên Kỳ nhú mày. – Cái gì mà thay lòng? Con với Nhã Nhi chỉ là anh em thôi.

- Anh em? Hừ, con lừa ai? Người có mắt đều biết hai đứa là một đôi.

- Không phải. – Thiên Kỳ cố gắng giải thích. – Con chỉ coi Nhã Nhi là em gái thôi...

- Vậy nó thì sao?

- Nhã Nhi... - Thiên Kỳ hơi ngừng lại. – Mặc dù con bé luôn làm loạn lên không muốn thừa nhận con là anh trai, nhưng chắc chắn không hề có tình cảm như mẹ nói đâu.

- Con nghĩ mẹ sẽ tin? – Bà Tống cao giọng.

- Vậy mẹ muốn con phải làm sao thì mới tin đây? – Thiên Kỳ đau đầu.

- Không cần làm gì hết. – Bà Tống xua tay, kiên quyết ra lệnh. – Chia tay với Dạ Uyển ngay! Đợi Nhã Nhi trở về hãy thành tâm thành ý mà xin lỗi con bé, hừ!

- Mẹ!! – Sắc mặt Thiên Kỳ tối sầm, vừa giận dữ lại vừa uất ức. Mẹ hiểu lầm thì cũng thôi đi, nhưng anh mới là con trai ruột của mẹ cơ mà? Tại sao lại một mực bênh vực Nhã Nhi mà không chịu suy nghĩ cho

hạnh phúc của anh? Từ nhỏ đến lớn luôn là vậy, nếu như không phải anh và anh trai trông giống hệt nhau thì anh đã hoài nghi mình là do bố mẹ nhầm lẫn.

- Thiên Kỳ, lần này đúng là con đã sai rồi. Nhã Nhi tốt như vậy, con không nên phản bội con bé. – Ông Tống này giờ giữ im lặng cũng không nhịn được tiến lên vỗ vỗ bả vai Thiên Kỳ, thở dài. – Con hãy về phòng suy nghĩ cẩn thận đi, con đối xử với con bé như vậy có công bằng hay không.

- Nhưng mà con... - Thiên Kỳ còn muốn nói gì đó, nhưng anh biết có nói thế nào cũng vô dụng, bố mẹ đều một mực khẳng định rằng anh có lỗi với Nhã Nhi.

- Bác trai, bác gái, hai người thật sự hiểu lầm rồi, Nhã Nhi và anh Thiên Kỳ không phải quan hệ đó đâu. – Nhìn ánh mắt ảm đạm của Thiên Kỳ, Dạ Uyển không nhịn được lên tiếng bênh vực anh. – Nhã Nhi cậu ấy...

- Dạ Uyển phải không? – Thiên Lam nhíu mày cắt ngang, lạnh lùng mở miệng. – Cô là bạn thân của Nhã Nhi nhỉ? Ừ, quả nhiên là bạn thân!

- Anh Thiên Lam, em...

- Đừng gọi tên tôi, tôi ghét người ngoài giơ tên tôi!! – Thiên Lam nhìn chằm chằm Dạ Uyển bằng ánh mắt sắc lạnh.

- Anh, sao anh lại như vậy, Dạ Uyển đâu có lỗi gì? – Thiên Kỳ tiến lên một bước chắn trước mặt Dạ Uyển, bất bình nhìn anh trai mình.

Thiên Lam cũng lườm đôi co với đứa em trai luôn khiến người khác nhức đầu này, trực tiếp gọi người.

- Đưa cô gái này ra khỏi đây!

- Anh, anh đừng quá đáng, Dạ Uyển...

- Câm miệng! – Thiên Lam gằn từng tiếng, quét mắt qua Thiên Kỳ, lập tức khiến cậu ngoan ngoãn ngậm miệng, nhưng bàn tay vẫn cố chấp siết chặt không buông. Thiên Lam thấy vậy thì thoáng nhíu mày, chậm rãi nói. – Lập tức rời khỏi đây hoặc trở thành gián điệp bị đuổi khỏi công ty, không bao giờ ngừng đầu lên được, em chọn hay là để cô ta tự chọn?

- Anh, anh không thể làm như vậy.

- Em có thể thử xem anh có thể hay không. – Thiên Lam trầm giọng cảnh cáo, ánh mắt chuyển sang Dạ Uyển đang run rẩy sau lưng Thiên Kỳ. – Đi hay không?

- Em... em đi. – Dạ Uyển bị ánh mắt lạnh lẽo của Thiên Lam dọa đến vã mồ hôi, lùi lại từng bước.

- Dạ Uyển, em về trước đi, anh sẽ tìm cách xử lý. – Thiên Kỳ vỗ nhẹ lên bàn tay Dạ Uyển trấn an, hiếm khi nghiêm túc như vậy. – Tin tưởng anh!

Dạ Uyển vừa đi, Thiên Lam cũng lườm quản Thiên Kỳ, lập tức xoay người trở về phòng. Bây giờ anh chỉ lo lắng cho cô nhóc kia thôi. Cô hẳn là vẫn chưa biết được tin tức, nhưng sớm muộn khi trở về cũng sẽ biết thôi. Nếu như cô thương tâm, nếu như cô khóc, anh sợ mình sẽ không kiềm chế được mà gây ra những chuyện không thể tưởng tượng được mất.

11. Chương 10: Trợ Giúp Vô Ích

1.

Thiên Lam đứng chờ hồi lâu mới nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang tiến lại gần, khóe môi bắt gặp cong lên tạo thành một nụ cười dịu dàng. Nhưng rất nhanh anh đã không cười nổi nữa.

Nhã Nhi kéo hành lí chậm chậm bước đi, sắc mặt mỗi một mang theo nỗi buồn man mác, khi nhìn thấy Thiên Lam cũng không kích động chạy tới giống như trong tưởng tượng của anh. Cô chỉ nhàn nhạt nhìn anh một cái rồi cúi đầu đi tới, ngay đến một nụ cười cũng không muốn cho anh.

Đi tới trước mặt Thiên Lam, cô mới ngẩng đầu đối diện với ánh mắt sâu thẳm quen thuộc của anh, có chút yếu ớt mở miệng.

- Anh trai, chúng ta về nhà thôi!

Thiên Lam bị phản ứng của cô làm cho sững sờ, ánh mắt chăm chú nhìn gương mặt có phần xanh xao mà trong lòng đau nhói. Cô bé này làm sao vậy? Bộ dáng kiệt quệ này hoàn toàn không giống Nhã Nhi đơn thuần luôn nhiệt tình với mọi việc mà anh biết. Do làm việc quá mệt mỏi? Hay bị cơn dư chấn kia dọa sợ rồi? Hay là...

Cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Thiên Lam đang tỉ mỉ nghiên cứu mình, cô nhẹ nhàng thở dài một hơi.

- Anh à, em thất tình rồi.

- Cái gì? – Thiên lam cau mày, sắc mặt lập tức tối sầm, do dự hỏi – Em có bạn trai từ bao giờ?

- Cũng không hẳn là bạn trai. – Cô nhún vai với vẻ buồn bã. – Em luôn coi anh ấy là bạn trai, nhưng hình như anh ấy lại không nghĩ như vậy.

- Chuyện xảy ra lúc nào? Tại sao anh không biết? – Thiên Lam nắm lấy hai vai cô, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô. – Em thành thật nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô cũng nhìn anh rất chăm chú, khóe mắt cay cay nhưng bị cô cố gắng kìm nén lại, nghẹn nghẹn lên tiếng.

- Kỳ thực cũng không có gì, chỉ là em vẫn luôn cho rằng người anh ấy yêu là em, người anh ấy muốn cưới là em, nhưng có vẻ như không phải như vậy. – Cô sụt sịt một tiếng, mím môi gượng cười. – Em không sao, anh đừng lo lắng! Chỉ là một người đàn ông mà thôi, em vẫn còn... hai người anh trai mà.

- Anh tưởng em luôn luôn không chịu thừa nhận Thiên Kỳ là anh trai? – Thiên Lam ngạc nhiên.

Cô đỡ người, cúi đầu né tránh ánh mắt Thiên Lam, ấp úng trả lời.

- Trước đây khác, hiện tại khác. Bây giờ em có không muốn chấp nhận cũng không có cách nào.

Nghe được câu trả lời của cô, tâm trạng Thiên Lam càng thêm bức bối. Chuyện đã đến nước này anh còn có thể tự lừa mình dối người nữa sao? Người cô thích, người cô lựa chọn vốn không phải anh, luôn luôn không phải là anh. Anh không biết làm sao mà cô biết được chuyện của Thiên Kỳ và Dạ Uyển, nhưng nhìn cô như vậy, hẳn việc này đã gây ra một cú sốc lớn cho cô.

Nghĩ đến đây, Thiên Lam không khỏi siết chặt nắm đấm. Tổng Thiên Kỳ, ten khốn kia dựa vào đâu mà có thể chiếm được tình cảm của cô? Hơn nữa lại còn không biết trân trọng, làm tổn thương cô như vậy. Càng nghĩ anh càng tức giận, còn có ghen tị, anh thật muốn đánh người.

Đúng rồi, mới vừa rồi dáng vẻ của cô hình như là muốn khóc? Chết tiệt, nó lại dám làm cô khóc!!

...

Có lẽ đây là lần đầu tiên không khí trên xe u ám như vậy. Thiên Lam không thể nào chuyển tâm lái xe được, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn cô, chỉ thấy cô yên lặng tựa vào ghế, ánh mắt hướng ra quang cảnh bên ngoài, hoàn toàn khác với dáng vẻ rạng rỡ líu ra líu rú mỗi khi ngồi xe của anh trước đây. Cô như vậy lại khiến anh đau lòng, đau vì cô, cũng là vì chính mình.

Anh rất muốn lớn tiếng chất vấn cô, tại sao lại không chịu quay đầu nhìn anh một chút, một người yêu cô đến sắp phát điên rồi, cho dù là nằm mơ cũng muốn được ở bên cạnh cô?

Kít

~Xe dừng lại hồi lâu nhưng hai người bên trong đều không có ý muốn ra ngoài. Thiên Lam tháo dây an toàn, quay người nhìn cô chăm chú, giọng nói trầm thấp như cố gắng kìm nén thứ gì đó.

- Nhã Nhi, ngay cả anh em cũng không thể giải bày được sao?

- Không phải em đã nói rồi ư, em bị thất tình. – Cô thu lại tầm mắt, cúi đầu nghịch ngón tay chính mình. – Em đã chờ rất nhiều năm, vẫn luôn cho rằng anh ấy cũng có tình cảm với em, chỉ là đang đợi em lớn lên mà thôi, nhưng cuối cùng lại phát hiện ra là không phải như vậy, từ đầu đến cuối chỉ có em tự mình đa tình... – Cô càng nói càng nhỏ, cuối cùng dường như không kìm nén nổi nữa nhào vào lòng Thiên Lam bật khóc. – Anh trai, em rất buồn! Em thực sự yêu anh ấy, nhưng mà... nhưng mà... hu hu...

Thiên Lam cũng ôm lấy cô, bàn tay to lớn nhẹ vỗ về lưng cô, hơi thở giống như bị chặn lại, đau xót dâng đầy trong lồng ngực. Cô khóc! Đây là lần đầu tiên cô khóc thương tâm như vậy. Mà anh, ngoài việc ôm cô thì chẳng biết phải làm gì, ngay cả một lời an ủi ra hồn cũng không nói được.

Khóc đến hai mắt đỏ hồng, đến khi thấm ướt cả áo sơ mi của Thiên Lam cô mới dần dần ngừng lại, nghẹn ngào nói.

- Anh đã bao giờ thất tình chưa?

- Rồi. – Thiên Lam đang lau nước mắt cho cô thì hơi dừng lại, sau đó mới gạt đầu, suy nghĩ không biết nếu như cô tiếp tục hỏi thì nên nói như thế nào. Nhưng cô lại cúi đầu không nói gì nữa, hai hàng mi run rẩy còn vương những giọt nước trong suốt che đi đôi mắt sưng húp.

2.

Sau khi điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, Nhã Nhi mới bước xuống xe, trước khi vào nhà còn kéo kéo tay áo Thiên lam nhỏ giọng cầu khẩn.

- Nếu như bố mẹ hỏi thì anh cứ nói là em quá sợ hãi nên vừa nhìn thấy anh liền khóc nhé!

Thiên Lam cúi đầu nhìn cô, mím môi không trả lời. Đến tận bây giờ cô còn muốn bảo vệ Thiên Kỳ? Cô có biết, cô càng làm như vậy càng khiến anh đau lòng hay không? Cô hẳn là không biết đâu, mà cho dù có biết, cũng chưa chắc đã quan tâm. Haizzz... Thiên Lam thở dài một hơi, đưa tay xoa xoa đầu cô.

- Cô bé ngốc!

Cạch...

Cửa vừa mở, bà Tổng đã như một trận gió kéo lấy Nhã Nhi lật trái lật phải, hỏi lên hỏi xuống, sau khi xác định chắc chắn cô không có vấn đề gì mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng ánh mắt thì rõ ràng là đang né tránh cô, giống như là có chuyện gì muốn giấu diếm vậy.

- Mẹ, có phải xảy ra chuyện gì không? – Cô tinh tế nhận ra điểm lạ thường này, lo lắng hỏi.

- Không có gì, chỉ là mẹ quá lo lắng cho con thôi. – Bà Tổng nắm chặt tay cô, có chút run run. – Con bé này, con dọa mẹ sợ muốn chết!

- Con xin lỗi mà! Sau này con sẽ cẩn thận hơn, sẽ không khiến mọi người lo lắng nữa đâu. – Cô chun mũi làm nũng.

- Được rồi, con vừa xuống máy bay chắc là rất mệt mỏi, mau về phòng nghỉ ngơi đi, đến bữa cơm mẹ sẽ gọi.

- Vâng, con lên phòng đây.

...

Tắm rửa mát mẻ xong, nằm trên giường lăn qua lăn lại một hồi cô mới chợt nhớ ra, ngày hôm nay vẫn không thấy mặt mũi Tổng Thiên Kỳ đâu. Cô nghiêng răng ken két, tốt lắm, lại dám không đi đón cô cơ đấy, cô nhất định phải cho anh biết tay!

Nghĩ như vậy, Nhã Nhi lật người một cái, nhắm mắt lại đánh một giấc. Đợi cô ngủ đã rồi, lại ăn một bữa thật ngon, sau đó sẽ đi tìm Thiên Kỳ tính sổ, hừ!

Cho nên, sau bữa trưa, nghỉ ngơi một lúc cô liền cầm túi xách chạy ra ngoài.

- Tổng Thiên Kỳ! – Cô vừa đi tới bên ngoài sân bóng thì thấy Thiên Kỳ rảo bước đi ra ngoài, lập tức chạy chậm tới trước mặt anh. Nhưng vừa nhìn thấy anh cô đã giật mình. – Anh làm sao thế? – Cái dáng vẻ ủ rũ không có tinh thần này là sao? Bị huấn luyện viên mắng? Bị cầu thủ bắt nạt? Bị trừ lương? Hay là trực tiếp bị đuổi việc rồi?
- Nhã Nhi, rốt cuộc em cũng trở về rồi, mau nghĩ cách giúp anh đi!! – Thiên Kỳ nhìn thấy cô thì hai mắt tỏa sáng lấp lánh, đáng thương nói.
- Hả? Giúp cái gì? – Cô bị dáng vẻ kì quái của Thiên Kỳ làm cho mù mịt. Người này không phải thích nhất là hung hăng dọa người à, chẳng lẽ là đột nhiên đổi tính?
- Là thế này, anh và Dạ Uyển... - Thiên Kỳ kéo tay cô đi tới một quán cà phê, từ từ kể tường tận mọi việc cho cô, không biết có phải dạo gần đây bị người nhà gây sức ép đến hỏng rồi hay không mà thái độ lúc nói chuyện cũng trở nên vô cùng thành khẩn.
- Nghे hết một lượt, cô trầm mặc không nói câu nào, dường như là đang nghiền ngẫm điều gì đó, mãi sau mới ngáp ngừng mở miệng.
- Ý của anh là, bố mẹ và anh trai đều nghĩ chúng ta là một đôi? – Cô nhướn mày, thanh âm cũng không kiềm chế được mà nâng lên thật cao. Bây giờ trong đầu cô chỉ lòng vòng cái hiểu lầm đáng sợ này, hoàn toàn quên mất trước khi đi Nhật mình từng tức giận khi nghi ngờ Thiên Kỳ và Dạ Uyển dám giấu diếm mình đi yêu đương vụng trộm như thế nào.
- Rất buồn cười đúng không? – Thiên Kỳ cười khổ gật đầu. – Nhưng đó là sự thật đấy.
- Không phải đâu. – Cô đập bàn kêu lên như mèo bị giẫm phải đuôi, lấp bắp kinh hãi. – Chúng ta? Không đùa chứ, trời đất ơi!!
- Anh nói không phải nhưng không có ai tin. – Thiên Kỳ thở dài thật là dài. – Anh trai còn đe dọa Dạ Uyển nữa, giống như cô ấy đã gây ra tội ác tày trời vậy.
- Chao ôi, Dạ Uyển đáng thương! – Cô bùm mặt kêu lên, lo lắng hỏi han. – Bây giờ cậu ấy như thế nào rồi? Tinh thần có bất ổn không? Có buồn lắm không? Aizzzz... sao anh trai lại có thể như vậy?
- Anh ấy cũng là vì quá quan tâm em thôi. – Thiên Kỳ buồn bực. – Bố mẹ cũng không tin tưởng anh, trong lòng bọn họ chỉ một mực lo lắng cho em.
- Đừng đau lòng, căn bản là... - Cô vỗ vỗ bả vai Thiên Kỳ, cười ha ha chọc phá. -... anh quá đáng ghét thôi!
- Giờ là lúc nào rồi mà em còn muốn khiêu chiến với anh hả? – Thiên Kỳ dưng rầu.
- Vậy em lập tức trở về nói rõ ràng với bố mẹ và anh trai. – Cô rất trượng nghĩa đứng dậy, cầm túi xách lao ra ngoài.
- Đợi một chút! – Thiên Kỳ thấy vậy vội kéo cô lại, cẩn thận dặn dò. – Em phải lựa lời mà nói, đừng để bọn họ biết là em đã gặp anh.
- Tại sao?
- Bọn họ sẽ nghĩ là anh vì hạnh phúc của mình mà ép buộc em nói dối.
- Ha ha... ép buộc? Anh có năng lực này sao? – Cô khinh thường bĩu môi.
- Làm ơn, bây giờ trong mắt mọi người em là một cô gái đáng thương bị phản bội, mà vì tình yêu cao thượng này rất có thể em sẽ nguyện ý làm tất cả...
- Dừng! – Cô giơ tay ngăn cản Thiên Kỳ đang thao thao bất tuyệt, rùng mình liên hồi. – Anh đừng làm em buồn nôn có được không? Em có yếu đuối như vậy sao? Có cao thượng như vậy sao? Có đáng thương như vậy sao?
- Em khonog phải, nhưng mọi người đều nghĩ là phải. – Thiên Kỳ cười khổ. – Cho nên em tính toán một chút, đừng có nhất thời kích động mà làm bừa có được không? Đây là chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của anh đó!

- Có nghiêm trọng như vậy không? – Cô bị phản ứng kịch liệt của Thiên Kỳ làm cho hoang mang, không phải chỉ là một hiểu lầm nho nhỏ thôi sao, nhưng vẫn hùng hồn mở miệng. – Cùng lắm thì em đi lấy chồng, chẳng lẽ bọn họ còn có thể bắt anh ở vậy cả đời để đợi em?
- Hừ, nói thì hay lắm, có giỏi thì em lấy chồng ngay đi? – Thiên Kỳ liếc mắt xem thường.
- Anh có thái độ gì đây? – Cô chống nạnh cau mày.
- Không có không có, bà cô của anh, anh sai rồi, em cẩn thận suy nghĩ rồi về nhà nói rõ ràng với mọi người đi, coi như anh xin em được không? Đợi mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa rồi anh nhất định sẽ cùng Uyển Uyển cùng phụng em.
- Vậy còn tạm được.

3.

Có điều, Nhã Nhi cũng không ngờ tới những lời giải thích của mình không những không có hiệu quả mà còn khiến sự việc trở nên khó khăn hơn. Đúng như Thiên Kỳ dự đoán, ông bà Tống đều một mực cho rằng cô đang bao che cho Thiên Kỳ, vì hạnh phúc của người mình yêu mà hi sinh bản thân, ngậm ngùi nói dối chỉ mong có thể thành toàn cho tình cảm sai trái của anh.

Cô nhìn ánh mắt đau lòng của bà Tống và dáng vẻ áy náy của ông Tống mà trong lòng ngày càng buồn bực. Cô rất muốn biết, rốt cuộc thì hình tượng rộng lượng bao dung lại lụy tình đến nỗi da gà này của cô là từ đâu mà có vậy? Nói mãi nói mãi không có tác dụng, hơn nữa lại càng khiến Thiên Kỳ bị giáo huấn đến sứt đầu mẻ trán, cô cũng bắt đầu rối rắm.

Nhân lúc ông bà Tống đi ra ngoài dự tiệc, Thiên Kỳ len lén kéo cô ra ngoài vườn nghị sự.

- Tại sao bố mẹ có thể cố chấp như vậy chứ? Chúng ta đều đã nói đến như vậy rồi. – Thiên Kỳ không nhận được oán giận vài câu.
- Aizzz... - Cô thở dài một hơi, mơ hồ nghiêng đầu nhìn Thiên Kỳ. – Nhìn em giống như là say mê anh đến chết đi sống lại lắm à?
- Thôi đi, rõ ràng là em lúc nào cũng hận không thể kiếm chuyện đến hành hạ anh sống không bằng chết thì có. – Thiên Kỳ xì một tiếng, sau đó lại càng nghi hoặc. – Rốt cuộc thì con mắt nào của bố mẹ nhìn thấy là em yêu anh nhỉ? Còn cái gì mà tình yêu vĩ đại, nguyện ý hi sinh chính mình để thành toàn người yêu, trời ơi!
- Ôi, thật xấu hổ, đừng khen người ta trực tiếp như vậy! – Cô ôm mặt ghen cười.
- Quá đáng sợ rồi!! – Thiên Kỳ đột nhiên nhảy bật một cái cách cô một khoảng thật xa, bắt đầu giơ tay giơ chân cùng cô nói giỡn thả lỏng tâm tình. – Em không cần dùng ánh mắt này nhìn anh, lòng anh đã quyết, chúng ta không thể nào ở bên nhau được.
- ... - Cô mím môi nín cười, cũng hòa theo Thiên Kỳ bắt đầu thỏa sức đùa nghịch, trong nháy mắt đã sắm vai một cô gái thâm tình đáng thương. – Anh Thiên Kỳ, tại sao? Em có điểm nào không tốt chứ? Anh nói ra em sẽ sửa mà, anh đừng bỏ mặc em được không?
- Điểm nào cũng không tốt. – Thiên Kỳ dứt khoát đập bàn, không chút kiên nhẫn nói. – Cứ dây dưa như vậy chỉ khiến cả hai chúng ta khó chịu, em hãy ngoan ngoãn buông tay đi.
- Em cũng muốn giúp anh, nhưng mà... em nói thế nào bố mẹ cũng không tin.
- Vậy thì chắc chắn là do em chưa đủ chân thành.
- Em làm sao mà chân thành được, em rõ ràng rất yêu anh... - Nói đến đây, cô không nhận được ngừng một lát, lẽ luwôi. Thật là buồn nôn!

Thiên Kỳ cũng rung mình một cái, ánh mắt nhìn Nhã Nhi càng thêm sợ hãi. Cô bé này, chơi đùa cũng có thể điên cuồng đến như vậy, đúng là khiến anh bội phục mà.

Sau khi chấn chỉnh lại tinh thần, cô tiếp tục “đau khổ” nhìn Thiên Kỳ.

- Anh muốn em làm sao bây giờ?

- Tất nhiên là thuyết phục bố mẹ và anh trai, để bọn họ tin tưởng em không có tình cảm gì với anh.

- Nhưng mà em nói gì cũng không có ai tin...

- Ngu ngốc, em không biết nghĩ cách sao? – Thiên Kỳ đập bàn đứng dậy, lửa giận ngút trời. – Có mỗi việc còn con này cũng không làm được, thật vô dụng!

Cô ngẩng đầu nhìn Thiên Kỳ, ánh mắt nheo lại hết sức nguy hiểm. Dám nói cô ngốc, lại còn kêu cô vô dụng, anh muốn chết rồi sao? Hừ hừ, hôm nay cô phải cắn chết cái con người đáng ghét này!!!

Chỉ tiếc, cô còn chưa kịp động thủ thì một giọng nói bất thành linh vang lên khiến cả cô và Thiên Kỳ đều cứng ngắc, bối rối nhìn nhau.

- Tổng Thiên Kỳ, em dám ép buộc Nhã Nhi nói dối lừa gạt cả nhà, muốn chết rồi có phải không? – Thiên Lam dùng dằng dặc tức giận xông tới, đem Nhã Nhi bảo vệ phía sau, ánh mắt sắc bén chiếu thẳng vào Thiên Kỳ như muốn róc xương lột thịt cậu ngay lập tức.

- Không phải, không phải như vậy... - Thiên Kỳ luống cuống, thật muốn tự cắn cái lưỡi của mình. Đang yên đang lành chơi cái trò gì không biết, bây giờ thì hay rồi, bị anh trai bắt gặp anh đang “phụ bạc” cô, tình hình có vẻ càng thêm hỗn loạn rồi.

Mà Nhã Nhi lúc này được anh trai che chở cũng rối rắm không ngớt. Mới vừa rồi rõ ràng cô thấy Thiên Lam đang chuyên tâm làm việc, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, còn đúng lúc bọn họ đang diễn trò đến khí thế ngút trời nữa chứ. Chao ôi, bây giờ phải làm sao đây?

Cô đưa tay gõ vào đầu mình một cái, hối hận đến ruột gan đều quặn lại. Vốn đã không có ai tin tưởng, giờ lại còn để Thiên Lam thấy được cảnh này, đúng là lửa cháy đổ thêm dầu mà.

Mặc dù trong lòng hết sức bất lực, nhưng khi nhận được ánh mắt cầu cứu của Thiên Kỳ, cô cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được. Dù sao cũng là chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của anh, cô cũng không muốn vì hiểu lầm hoang đường này mà hủy hoại tình cảm của Thiên Kỳ và Dạ Uyển. Cô nhìn ra được lần này Thiên Kỳ rất thật lòng. Vì vậy, cô kéo nhẹ tay áo Thiên Lam, dưới ánh mắt không đành lòng của anh yếu ớt lên tiếng.

- Mới vừa rồi em và anh Thiên Kỳ chỉ đang chơi đùa thôi, anh đừng coi là thật. Em... em không yêu anh ấy đâu mà, thật đó.

- Đến lúc này rồi mà em còn kiên trì nói dối? – Thiên Lam chua xót. Cô vì Tổng Thiên Kỳ có thể làm được đến thế ư, anh thật sự điên mất.

- Em không nói dối. – Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Thiên Lam, nhưng lại bị ngọn lửa đang rừng rực trong đôi mắt anh dọa sợ, lập tức cúi đầu né tránh, khí thế cũng yếu đi không ít. – Em nói thật mà, em không yêu anh ấy, anh tin tưởng em đi!

- Tin rồi thì thế nào, em muốn anh đồng ý đám cưới của Thiên Kỳ và Dạ Uyển? – Thiên Lam nhướn mày.

- Tất nhiên, hai người bọn họ đều thật lòng yêu thương nhau, tại sao mọi người lại phản đối chứ?

- Vậy em thì sao? – Thiên Lam buồn bã hỏi. – Thiên Kỳ lấy Dạ Uyển, còn em thì sao?

- Em... - Cô nghẹn lời. Nếu như là trước đây, cô nhất định sẽ ưỡn ngực mà nói “Em tất nhiên là trở thành chị dâu của anh ấy rồi.”, thế nhưng bây giờ thì khác, cô khonog còn tự tin ấy nữa. Cô vẫn còn nhớ rõ mấy ngày trước Thiên Lam rất kiên quyết nói mình không có đối tượng muốn kết hôn. Đó cũng là lúc mà cô hiểu, thì ra bấy lâu nay vẫn luôn là mình tự ảo tưởng.

Cô đột nhiên trở nên bi thương khiến Thiên Kỳ kinh hãi, trong lòng gào thét điên loạn. Lam ơn, bà cô của tôi, đừng bày ra bộ dạng thất tình vào lúc này, đừng mà!!!

Thiên Lam cũng nhận ra không khí ưu thương xung quanh cô, thoáng liếc qua Thiên Kỳ đang luống cuống ở một bên, hừ lạnh một tiếng ôm cô đi vào nhà.

Mà Thiên Kỳ chỉ có thể lệ rơi đầy mặt. Xong rồi, thật sự xong rồi, bây giờ anh có nhảy xuống biển để sóng cuốn đi cũng không rửa sạch oan ức nữa rồi. Hu hu... anh thật muốn khóc!

12. Chương 11: Thổ Lộ

1.

Thiên Lam ôm Nhã Nhi đi thẳng vào phòng mình, đặt cô xuống giường còn mình thì ngồi xổm xuống trước mặt cô, bàn tay đưa lên xoa nhẹ gò má cô, thở dài.

- Nhã Nhi, em đừng buồn, anh giúp em đánh Thiên Kỳ được không?

- Không cần đâu, anh ấy đã đủ đáng thương rồi. – Cô giật mình lắc đầu thật mạnh, sau đó mới len lén ngược mắt nhìn Thiên Lam, cắn cắn môi, cố gắng giả vờ lần cuối cùng. – Em nói thật, em không yêu anh Thiên Kỳ đâu, người em yêu...

Thiên lam hơi nhướn mày nhìn cô, dường như đang chờ đợi lời nói tiếp theo của cô.

- Khụ... - Cô húng hắng giọng, né tránh ánh mắt nóng rực của Thiên lam. – Tóm lại tuyệt đối không phải là anh Thiên Kỳ.

- Anh không tin. – Thiên Lam đứng dậy, quay lưng lại với cô che giấu đi cảm xúc thất vọng đang cuộn cuộn trong lòng. Mới vừa rồi anh đã hi vọng bao nhiêu, mong chờ bao nhiêu, nhưng cuối cùng... cô chính là đang nói dối đúng không? Bởi vì muốn giúp đỡ Thiên Kỳ có được hạnh phúc mà cô quyết tâm nói dối đến cùng đúng không? Cô không biết ư, cô càng làm như vậy anh lại càng ghen tị với Thiên Kỳ hơn, bức bối đến sắp điên mất rồi.

- Vậy anh muốn thế nào thì mới tin em? – Cô cũng gấp muốn chết, không những thế còn vô cùng bất đắc dĩ. Sớm biết mọi người sẽ hiểu lầm tai hại như vậy trước đây cô sẽ không giấu diếm những hành vi xấu xa của mình với Thiên Kỳ, còn ở trước mặt người nhà ra sức tỏ vẻ thân thiết với anh nữa chứ. Cô vốn chỉ muốn biểu hiện tình cảm anh em hòa thuận điển hình thôi có được không? Ai da thật là đau đầu!

- Trước giờ em vẫn luôn không thừa nhận Thiên Kỳ là anh trai...

- Đó là bởi vì em không muốn làm em gái của anh ấy. – Cô nhanh nhẩu đáp, nhưng nói xong lại cảm thấy hình như là có vấn đề gì đó?

Quả nhiên, Thiên lam quay người nhìn cô với ánh mắt phức tạp, đôi môi mấp máy dường như là muốn nói điều gì. Cô lập tức xông tới bịt miệng của anh lại, nhả nhó đến rối tinh rối mù.

- Em xin anh, đừng có động một chút liền nói em yêu anh Thiên Kỳ có được không? Bố mẹ có thể không biết nhưng anh thì biết rất rõ ràng mà, trước giờ em thích nhất chính là chính anh ấy đến chết đi sống lại, chỉ cần anh ấy khó chịu thì em sẽ vô cùng vui vẻ. Như vậy cũng có thể là yêu hay sao?

Thiên Lam chăm chú nhìn cô gái đang cố gắng giải thích trước mặt mình, bỗng nhiên không muốn nói gì nữa. Anh nghĩ, cứ như thế này tốt lắm, đôi môi của anh có thể cảm nhận rõ ràng lòng bàn tay mềm mại của cô, cảm giác này khiến anh lưu luyến không muốn rời.

Cô đang nói hăng say cũng dần dần im bật, không tự chủ được bị ánh mắt của anh hấp dẫn. Mãi lâu sau cô mới giật mình bừng tỉnh, mà nguyên nhân là vì... đôi môi của anh đang từ từ di chuyển, nhẹ nhẹ cọ vào lòng bàn tay cô. Cô như bị điện giật rụt tay lại, quay đầu đi không nhìn anh, song lại không nín được mà hỏi lại một lần nữa.

- Anh định bao giờ thì kết hôn?

- Tương lai không thể nói trước được. – Thiên lam cup mắt, lơ đãng trả lời.

- Vậy... bao giờ thì đưa bạn gái về ra mắt bố mẹ?

Thiên Lam không nhận được nhếch miệng cười tự giễu, xoa xoa đầu cô tỏ vẻ bình thản đáp.

- Anh không có bạn gái.

- Cũng không có tình cảm với cô gái nào hay sao? – Cô không nhận được ngẩng đầu nhìn anh, nhú mày hỏi.

Thiên Lam cũng dịu dàng nhìn cô, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Cô mím môi cố chấp nhìn anh, đôi mắt ửng hồng, sau đó oa một tiếng bật khóc, xoay người muốn chạy ra khỏi phòng.

Thiên Lam bị phản ứng đột ngột của cô làm cho hoảng hốt, vươn tay dễ dàng bắt được cô ôm vào trong lòng, cúi đầu nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt.

- Cô bé ngốc, sao đột nhiên lại khóc rồi? Em không biết là anh sẽ đau lòng sao? Ngoan, nói cho anh biết chuyện gì xảy ra, anh giúp em giải quyết, được không?

- Không cần, em ghét anh! – Cô giãy dụa muốn thoát khỏi vòng tay của anh nhưng không thể, lại càng khóc to hơn, nước mắt giàn dụa vô cùng đáng thương, đôi tay vung loạn xạ. – Anh tránh ra, em không cần anh quan tâm, anh tránh ra!!

Thiên Lam hốt hoảng, không biết tại sao đang ôm đẹp cô lại trở nên như vậy, chỉ có thể đem hai tay cô giữ chặt, tránh cho cô kích động làm bị thương chính mình.

- Anh buông em ra! – Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, nước mắt từng giọt từng giọt lăn dài trên gò má trắng mịn có phần tái nhợt. – Anh có ý gì? Tại sao phải quan tâm em như vậy? Tại sao luôn tỏ ra rất để ý tới em? Rõ ràng không yêu em, tại sao lại khiến em hiểu lầm? Đùa giỡn em rất vui vẻ sao? Em cứ nghĩ là... cứ nghĩ là anh yêu em... Anh buông ra! Em không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa!!!

Thiên Lam nghe cô oán giận không ngừng thì hơi nhú mày, sau đó bỗng đứng trợn to mắt, không thể tin nhìn cô gái đang khóc suốt mướt trong lòng mình, run run hỏi.

- Em vừa nói cái gì? Yêu em? Em mới vừa nói, em nghĩ là anh yêu em?

Cô nín bặt, khịt khịt mũi một cái, mắt tự nhiên lảng tránh ánh mắt có lực sát thương mạnh mẽ của anh. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại cảm thấy né tránh như vậy thật là mất mặt, không xứng với tính cách của cô. Vì vậy, Nhã Nhi bé nhỏ ngẩng cao đầu trực tiếp đối diện với Thiên Lam, giọng nói còn mang theo ghen ngào nhưng lại rất rõ ràng mạch lạc.

- Đúng, em nghĩ là anh yêu em, em vẫn luôn đợi đến sinh nhật 30 tuổi của anh, bởi vì anh từng nói muốn kết hôn năm 30 tuổi. Em nghĩ là anh sẽ cầu hôn em, nhưng mà... em thất tình rồi!

2.

Thiên Lam không thể hình dung được cảm xúc của mình lúc này. Anh cứ như vậy ngẩn người nhìn cô, đến khi cô gái nhỏ trong lòng thẹn quá hóa giận, vùng khỏi kim kẹp của anh muốn rời đi anh mới bừng tỉnh, đứng bật dậy chắn trước mặt cô, giọng nói trầm thấp run run đầy kích động.

- Nhã Nhi, em nói là... ý của em là... người em yêu... là anh sao?

- Đúng, thì sao? – Cô hùng hồn trả lời, sau đó co chân muốn chạy lấy người, nhưng tốc độ làm sao bì kịp với Thiên Lam, còn chưa tiến được bước nào đã bị anh bắt được, cánh tay như gọng kìm ôm siết lấy vòng eo của cô.

- Nhã Nhi, nếu như đối tượng là anh thì cả đời em cũng đừng mong có thể thất tình. – Anh cúi đầu thì thầm bên tai cô, khóe miệng giương lên một nụ cười vui vẻ.

Cô dừng lại giãy dụa, nghiêng đầu nhìn anh bằng ánh mắt hồ nghi. Người này mới nói cái gì đó?

- Anh yêu em, Nhã Nhi! – Cuối cùng cũng có thể nói ra tình cảm bị chôn giấu bấy lâu nay, anh xoay người cô lại đối diện với mình, lập tức nhìn thấy vẻ mặt không thể tin của cô. Anh khẽ cười, thuận theo mong

muốn của mình hôn lên gương mặt hồng hồng đáng yêu của cô, thuận tiện nuốt hết những giọt nước mắt đáng ghét còn vương lại.

Cô bị lời thổ lộ đột ngột của anh dọa cho ngốc lảng, lại bị hành động dịu dàng sau đó khiến cho đầu óc đình trệ, mãi lâu sau mới phản ứng kịp, chớp mắt nhìn về mặt hạnh phúc của người đối diện, khó hiểu.

- Không phải anh nói là hiện tại không thích cô gái nào, không có đối tượng muốn kết hôn hay sao?

- Ngốc nghếch, đó là bởi vì anh nghĩ người em yêu không phải là anh cho nên mới không muốn làm khó em thôi. – Thiên Lam điểm nhẹ vào mũi cô, giải thích, sau đó không nhìn được nhử mày. – Ngược lại, chuyện của em với Thiên Kỳ mới thực sự làm cho anh đau lòng đấy.

- Em không có. – Cô bấu môi nhào vào lòng anh cọ cọ, đáng thương vô cùng. – Anh trai, anh tin tưởng em được không, em không hề yêu anh Thiên Kỳ đâu, thật mà!

Nụ cười của Thiên Lam cứng đờ, không xác định hỏi.

- Em gọi anh là gì?

- Á? – Cô chợt dạ lẽ lười, lập tức sửa lại. – Anh Thiên Lam, em gọi anh là anh Thiên lam a. Anh sẽ tin em mà, đúng không?

Thiên Lam mím môi do dự một lúc, cuối cùng vẫn tiếp tục hỏi.

- Những lời vừa rồi anh nghe được...

- Đều là giả hết. – Cô dứt khoát xua tay. – Em với anh Thiên Kỳ chơi đùa một chút cho bớt căng thẳng thôi. Căn bản là chuyện này rất buồn cười, anh không thấy như vậy sao?

Thiên Lam chần chờ, nhưng rồi cũng mỉm cười gật đầu.

- Ủ, người em yêu là anh mà, làm sao có thể là Thiên Kỳ được, đúng không?

- Đúng vậy. – Cô gật đầu cái rụp, vui mừng hơn hở tặng cho anh một cái ôm thật to. – Anh trai, em biết là anh hiểu em nhất mà!!

- Ngoan, nếu em yêu anh thì đừng gọi anh là anh trai nữa, anh sẽ đau lòng! – Thiên Lam cụp mắt khẽ nói.

...

Sau khi đưa cô về phòng, lại đỡ cô ngủ rồi Thiên Lam mới quay trở về phòng mình, nằm trên giường suy nghĩ mông lung.

Bây giờ nghĩ lại, anh bỗng nhiên cảm thấy rất hoang mang. Những lời cô nói mới vừa rồi có thể tin tưởng được không? Tất nhiên, nếu như có thể lựa chọn anh nguyện ý tin tưởng, dù sao cũng đã mong chờ lâu như vậy. Nhưng sau khi bình tĩnh lại, anh lại cảm thấy có gì đó rất đáng ngờ. Giả sử như, nếu cô thật lòng yêu anh thì tại sao lại không thừa nhận Thiên Kỳ là anh trai mà không phải anh, còn luôn luôn gọi anh là “anh trai” ngọt ngào đến như vậy? Nếu người cô yêu là anh, tại sao mỗi khi có mặt Thiên Kỳ đều không để ý tới anh nữa? Nếu đúng như lời cô nói, rằng đối tượng khiến cô thất tình là anh, thì tại sao sau khi trở về không trực tiếp nói rõ ràng với anh mà phải đợi đến khi biết chuyện tình cảm của Thiên Kỳ bị ngăn cấm thì mới nói ra?

Càng nghĩ Thiên Lam càng cảm thấy lòng mình nặng trĩu. Không phải anh muốn nghi ngờ cô, không phải là không tin tưởng cô, chỉ là có nhiều cái trùng hợp như vậy khiến anh không thể không đặt nghi vấn, có thật là cô yêu anh hay chỉ muốn thông qua anh để giúp đỡ Thiên Kỳ qua được cửa ải này?

Nghĩ qua nghĩ lại, cuối cùng Thiên Lam ngủ thiếp đi lúc nào không biết, trong mơ vẫn còn rối rắm không ngừng.

...

Thiên Kỳ đi qua đi lại trong phòng đến nửa đêm cũng không thể yên lòng, liền len lén mò sang phòng Nhã Nhi để dò la tin tức.

Nhã Nhi vừa mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ thì bị đánh thức, không chút khách khi nhấc chân đạp một cái, xoay người vào bên trong tiếp tục ngủ vù vù.

- Nhã Nhi, đừng như vậy mà, anh sốt ruột muốn chết rồi. – Thiên Kỳ bị đau nhưng lại không cách nào phát tác, chỉ có thể hạ giọng cầu xin.

Cô quay đầu hé mắt nhìn Thiên Kỳ một cái, ừ, quả nhiên là bộ dáng tiêu tụy đáng thương, mắt cũng thâm quầng rồi kìa. Vì thế, cô tốt bụng khái quát tình hình cho anh biết.

- Em nói với anh trai người em yêu là anh ấy, anh ấy chấp nhận rồi. – Nghĩ một lúc lại vẫn quyết định thành thật nói ra suy nghĩ của mình. – Anh bây giờ thật là xấu, kém xa anh trai của em!

Thiên Kỳ đảo mắt một vòng, giờ không phải lúc so đo cái này có được không?

- Anh ấy tin không?

- Có vẻ như là vẫn còn nghi ngờ.

- Vậy phải làm sao đây? – Thiên Kỳ lo lắng đến mặt mũi cũng nhăn tít cả lại.

- Sợ cái gì, đợi đến lúc em trở thành chị dâu của anh không phải là tất cả mọi người sẽ biết hiểu lầm này nực cười cỡ nào hay sao? – Cô liếc mắt xem thường, vẩy vẩy tay như xua vệt. – Đi đi, đi đi, em phải đi ngủ đây, ngủ muộn sẽ không xinh đẹp, anh trai sẽ đau lòng!

Thiên Kỳ trừng mắt, không còn cách nào khác liền lủi thủi đi về phòng, lúc ngang qua phòng của anh trai không nhận được mà bực bội lắm bầm.

- Thần đồng cái gì chứ, đúng là ngu ngốc, tình cảm của Nhã Nhi rõ ràng như vậy, ngay đến em còn biết nữa là.

3.

Sáng hôm sau, Nhã Nhi vừa ra khỏi phòng đã đụng phải Thiên Kỳ với đôi mắt gấu mèo, rất không khách khí ôm bụng cười nhạo một trận. Thiên Kỳ còn chưa kịp phản đòn thì đã nhìn thấy Thiên Lam ung dung bước ra, liền biết điều co cẳng chạy đi.

- Ha ha... anh trai, anh thấy không, bộ dáng đó thật là buồn cười! – Cô gục vào vai anh cười đến đôi mắt cong cong.

- Không phải đã nói với em không được gọi anh là anh trai nữa sao? – Thiên Lam nhú mày.

- Nhưng mà người ta đã thành thói quen. – Cô bấu môi ôm cánh tay anh. – Chỉ là một cái xưng hô thôi, có gì quan trọng đâu?

- Có ai gọi bạn trai mình là anh trai không?

- Có a, lúc muốn giấu diếm tình cảm không phải luôn giới thiệu là anh trai, anh họ gì gì đó à?

- Em gọi như vậy, bố mẹ sẽ không tin là em yêu anh.

- Gì chứ? – Cô rất không tình nguyện giậm chân một cái. – Vậy ở trước mặt bố mẹ em gọi tên của anh, sau lưng lại gọi anh trai có được không?

- Em rất thích cái danh xưng anh trai này? – Thiên Lam nhướn mày nhìn cô.

- Đúng vậy, anh là anh trai tốt nhất trên đời này a

-- Không phải em muốn kết hôn với anh sao? – Thiên Lam sầm mặt nhìn cô.

- Vừa làm anh trai vừa làm chồng không được sao? – Cô bị anh nhìn đến uất ức, quay đầu đi không thèm để ý tới anh. Dù sao cô chính là đã quen gọi anh là anh trai rồi, đổi cũng không được.

Rốt cuộc Thiên Lam cũng phải thỏa hiệp. Anh không muốn chỉ vì cái xưng hô mà khiến cô không vui vẻ. Hơn nữa, biểu cảm của cô rõ ràng muốn nói, nếu như anh không để cô gọi anh trai nữa, cô sẽ khóc cho anh xem. Aizzz... anh chính là không có biện pháp với nước mắt của cô.

Kết quả sau khi ông bà Tổng biết được người Nhã Nhi yêu là Thiên Lam chứ không phải Thiên Kỳ thì phản ứng hoàn toàn trái ngược. Ông Tổng gọi Thiên Lam vào phòng sách nói chuyện cả tiếng đồng hồ, đến lúc đi ra thì có vẻ như đã nguôi nguôi, gần chấp nhận hoàn toàn rồi. Còn bà Tổng ngồi trong phòng khách nắm tay Nhã Nhi tâm sự rất nhiều rất dài dòng, cuối cùng không hiểu tại sao lại cứ khẳng khẳng một mực tin tưởng cô con dâu bảo bối nhà mình đang phải chịu ủy khuất, vì tình yêu mà không tiếc hi sinh bản thân.

Đối với việc này, cô vô cùng buồn bực, lại thêm ánh mắt nghiền ngẫm của Thiên Lam dành cho mình nữa, tâm tình trực tiếp tụt xuống mức độ âm.

- Được rồi, đừng buồn nữa! – Anh xoa xoa đầu cô, nhẹ giọng an ủi.

- Em không đáng tin như vậy sao? Thật sự không đáng tin như vậy sao? – Cô ngẩng đầu nhìn anh, rưng rưng hỏi.

- Không phải em không đáng tin, mà việc em với Thiên Kỳ là một đôi đã ăn sâu vào suy nghĩ của bố mẹ rồi, cho nên đột nhiên nghe nói em yêu anh thì có chút không thích ứng kịp.

- Anh cũng như vậy sao?

- Trước đây anh vẫn nghĩ rằng ở trong lòng em mình mới là người đặc biệt nhất, còn không ngừng đề phòng Thiên Kỳ mỗi khi thấy nó dễ dàng khiến em cười. – Thiên Lam dứt cho cô một miếng bánh trứng, chậm rãi nói.

- Vậy tại sao anh đột nhiên cho rằng em yêu anh Thiên Kỳ? – Cô tức giận ngồi thẳng người lên. Khi không suy nghĩ lung tung làm cái gì, hại cô khóc đến thương tâm như vậy.

- Chỉ tại quá nhiều sự kiện trùng hợp.

- Hừ, rõ ràng chính là anh suy nghĩ lệch lạc. – Cô bĩu môi, giờ nắm đấm nhỏ đánh anh một cái. – Hại em khóc đến hai mắt sưng húp, anh thật là đáng ghét!

- Ủ, là tại anh. – Thiên Lam kéo cô vào trong lòng cảm nhận hơi ấm từ cơ thể cô truyền tới, nhắm mắt lại hít thật sâu hương thơm chỉ thuộc về cô. – Nhã Nhi, em có biết thời gian đó anh đã đau khổ thế nào không? Cứ nghĩ đến việc em không yêu anh, trong lòng chỉ coi anh là anh trai là anh lại cảm thấy không thể thở nổi...

- Đỉnh chính một chút, em thật sự coi anh là anh trai nha. – Cô giơ tay cắt ngang lời nói của anh, cười hì hì. – Nhưng ai quy định em gái không thể yêu anh trai chứ? Dù sao chúng ta cũng không cùng huyết thống, trên giấy tờ cũng không có ràng buộc, sợ cái gì?

- Cô bé ngốc! – Anh hôn nhẹ lên môi cô, cười cười. Suy nghĩ này thật ngốc, nhưng mặc kệ thế nào, chỉ cần cô thật sự yêu anh, muốn ở bên cạnh anh là được rồi. Anh nhất định sẽ luôn yêu thương cô, khiến cô trở thành tiểu công chúa hạnh phúc nhất.

Bỏ lại tất cả những nghi ngờ của bà Tổng và thái độ điềm tĩnh của ông Tổng, ăn sáng xong cô liền lôi kéo Thiên Lam ra ngoài. Một ngày chủ nhật đẹp trời thế này, tất nhiên là phải đi hẹn hò rồi!

Thiên Lam cũng vui vẻ thuận theo cô. Anh đưa cô đi xem bộ phim khoa học viễn tưởng mới ra, cùng cô ngắm thủy cung, ăn những món ăn ngon, nắm tay cô dạo phố cả buổi chiều, cho đến khi cô mệt mới chịu để anh ôm vào nhà hàng đã được đặt trước.

Trong phòng bao, cô chống cằm nhìn Thiên Lam đang ngồi đối diện, nụ cười trên môi chưa bao giờ tắt. Nói thế nào đây, anh trai của cô chính là tốt nhất, vừa đẹp trai vừa tài giỏi lại rất yêu chiều cô, mà vị anh trai ấy bây giờ lại đang kiêm chức bạn trai của cô, sắp tới sẽ đến kỳ thăng chức, trở thành chồng của cô. Ha ha ha... cô càng nghĩ càng vui vẻ, càng nghĩ càng cảm thấy mình thật là may mắn!

Đúng lúc này, điện thoại của anh đổ chuông. Nhìn thoáng qua màn hình, anh mỉm cười với cô.

- Là mẹ gọi, anh ra ngoài nghe điện thoại một lúc.

- Anh nhớ nói với mẹ, em là thật lòng đó, chúng ta ở bên nhau rất vui vẻ! – Cô nhìn anh bằng ánh mắt long lanh như chú cún nhỏ đang bày tỏ lòng trung thành khiến anh không nhịn được bật cười.

- Anh biết, anh sẽ không để mẹ ngăn cản đám cưới của chúng ta.

Thiên Lam đi ra ngoài rồi, trong phòng chỉ còn mình cô buồn chán ngồi nghịch móng tay. Nghịch qua nghịch lại, bỗng nhiên điện thoại trong túi cô cũng đổ chuông, là Thiên Kỳ!

...

Thiên Lam không biết mình đã nói chuyện bao lâu, toàn thân đều kiệt sức mới miễn cưỡng khiến bà Tổng bình tĩnh lại, tạm thời không đề cập tới chuyện này nữa mà sẽ “quan sát tình hình thực tế rồi cân nhắc sau”.

Cúp điện thoại, anh lắc lắc đầu, nhẹ nhàng mở cửa phòng vốn chỉ khép hờ đi vào bên trong, vừa vặn nhìn thấy Nhã Nhi đang đứng bên cửa sổ, quay lưng lại phía mình.

- Em đã nói rất rất rõ ràng với anh trai rồi. – Cô vừa nói chuyện vừa ngắm hoàng hôn qua cửa kính trong suốt. – Anh yên tâm, anh trai và bố đã tin là thật thì mẹ cũng sẽ tin thôi. Em vì hai người mà hi sinh lớn như vậy, sau này anh mà dám tìm em kêu gào cuộc sống không hạnh phúc thì chết chắc đó!

13. Chương 12: Thiên Kỳ Vui Mừng

1.

Một tuần sau,

Cô ngồi trong văn phòng của anh, một tay gầy gầy thức ăn trong hộp, một tay chống cằm buồn bực hỏi.

- Anh trai, tại sao đến bây giờ mẹ vẫn không tin tưởng chúng ta là một đôi nhỉ?

- Em nóng vội như vậy để làm gì? – Thiên Lam dứt cho cô một miếng cá đã gỡ hết xương, mỉm cười. – Không phải đã nói cứ để thời gian chứng minh tình cảm của em hay sao?

- Em đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng anh Thiên Kỳ và Dạ Uyển thì rất đáng thương, mỗi ngày đều phải lén lút lút lút, lại còn đối mặt với áp lực vô hình từ bố mẹ nữa chứ.

- Em thật sự không có vấn đề gì sao? – Thiên Lam lại xúc một thìa cơm dứt cho cô, dường như lơ đãng hỏi lại.

- Em thì có thể có vấn đề gì chứ? – Cô nhất quyết buông đũa, đẩy hộp cơm trước mặt về phía anh, cười hi hi. – Cùng lắm là bị anh chiều hư thôi.

Thiên Lam chỉ cười không nói, kiên nhẫn phục vụ cô bạn gái bé nhỏ ăn no rồi mới xử lý nốt phần còn lại, sau đó ôm cô ngồi trên sofa hưởng thụ khoảng thời gian nhàn nhã hạnh phúc.

- Nhã Nhi, sau này em muốn sinh mấy đứa nhỏ? – Anh tựa cằm lên đỉnh đầu cô, mỉm cười hỏi.

- Tùy anh.

- Vậy sinh hai đứa là đủ rồi.

- Đúng rồi, em muốn sinh đôi! – Cô ngược đầu nhìn anh, cười đến đôi mắt cong cong như trăng khuyết. – Hai đứa nhỏ giống hệt nhau thật là đáng yêu!

- Sau đó lại nhận nuôi một cô con dâu à? – Anh cười cười chọc ghẹo cô.

- Không cần, chuyện này tỉ lệ thành công quá thấp, em không muốn mạo hiểm. – Cô kiên quyết lắc đầu, tỉ mỉ phân tích. – Anh nghĩ mà xem, có hai cậu bé mà lại chỉ nhận một cô bé, nếu như không may xảy ra tình

tay ba thì làm thế nào? Còn có thể xuất hiện tình đơn phương nữa, mà cô bé kia cũng không chắc chắn muốn làm con dâu chúng ta.

Thiên Lam trầm mặc.

Nói một thôi một hồi Nhã Nhi mới phát hiện ra thái độ của anh có chút không đúng, nghi nghi cảm thấy những lời vừa rồi có phải lại khiến cho anh nổi lên nghi ngờ vẫn vợ rồi không? Vì vậy, cô rướn cổ hôn chụt một cái lên môi anh, chu mỏ làm nũng.

- Anh trai, anh không thể suốt ngày nghi ngờ tình cảm của em, em sẽ đau lòng!
- Vậy em cũng không thể động một chút liên lộ ra sơ hở khiến anh có căn cứ để nghi ngờ.
- Anh đừng từ kiêu gì đấy, cái gì mà sơ hở, giống như em thật sự lừa gạt anh vậy.
- Không phải sao?
- Tổng Thiên Lam!!
- Lần đầu tiên thấy em gọi cả họ tên anh đấy, tức giận thật à? – Anh vui đầu vào hôm vai cô, phì cười.
- Nếu như em mỗi ngày đều nhìn chăm chăm từng hành động từng lời nói của anh để chứng minh rằng anh đang lừa dối em, anh có chịu được không?
- Em cứ tìm đi, sẽ không thấy gì đâu.

- Anh... - Cô tức đến nghiêng răng, nghiêng đầu hung hăng cắn lên môi anh một cái, hài lòng thấy anh bị đau đến nhú máu. – Em nói cho anh biết, Tổng Thiên Kỳ còn không đủ tư cách để em phải hi sinh nhiều như vậy đâu. Nếu không yêu anh, em tuyệt đối không ép buộc chính mình ở bên cạnh anh, hừ! – Nói rồi cô gạt tay anh ra, dứt khoát rời khỏi văn phòng.

Nhìn theo bóng dáng mảnh mai của cô, lại nhìn vị trí trống rỗng trong lòng mình, Thiên Lam chỉ biết cười khổ. Xem ra cô bé này giận thật rồi. Không phải anh muốn nghi ngờ cô, hơn nữa hành động gần đây của cô khiến anh thật sự bắt đầu tin tưởng những lời cô nói đều là thật, thế nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn có điều gì đó gợn gợn, đuối không đi, nuốt không trôi, thật sự rất khó chịu.

...

Cô đi về phòng làm việc của mình, đúng lúc gặp Dạ Uyển ăn trưa xong trở lại, liền chạy tới chủ động bắt chuyện.

- Vừa đi ăn với anh Thiên Kỳ à?
- Ủ - Dạ Uyển gật gật đầu, ánh mắt có chút né tránh ánh nhìn ánh nhìn của cô.
- Sao vậy? – Cô nhú máu, hoảng sợ kêu lên. – Đừng nói với mình là cậu cũng bắt đầu nghi ngờ tình cảm của mình rồi nha?
- Không phải, mình biết cậu thật sự yêu anh Thiên Lam. – Dạ Uyển lắc đầu.
- Vậy thì tốt. – Cô thở phào một hơi, hớn hờ nắm tay Dạ Uyển cảm động sùi sùi. – Cũng chỉ có cậu và anh Thiên Kỳ là hiểu mình thôi.
- Anh Thiên Lam cũng không tin cậu? – Dạ Uyển có chút kinh ngạc. Không phải gần đây tình cảm của hai người rất tốt ư?
- Cậu đừng nhắc đến anh ấy nữa, mình sắp tức chết rồi. – Cô xua tay. – Nói chuyện của cậu với anh Thiên Kỳ đi, yêu đương vùng vằng có phải rất kích thích không hả?
- Haizzzz... - Dạ Uyển thở dài một hơi. – Vừa rồi mình và anh Thiên Kỳ đang ăn cơm thì gặp bác gái.
- Cái gì? – Cô không nhận được thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, hấp tấp hỏi. – Mẹ có nói cái gì quá đáng không? Có khiến cậu khó xử không?
- Không có, bác gái chỉ nhìn qua bọn mình một cái rồi rời đi, hình như là có hẹn ăn trưa với bạn bè.

- May quá! – Cô vỗ vỗ ngực, an tâm thở ra một hơi, sau đó tươi cười khích lệ. – Cậu yên tâm, mình thấy có vẻ mọi người cũng bắt đầu hiểu ra rồi, có lẽ rất nhanh sẽ chấp nhận chuyện của hai người thôi. Tới lúc đó chúng ta có thể cùng tổ chức đám cưới vào một ngày ha ha ha...

- Ủ, cũng mong là vậy.

2.

Buổi chiều khi cô cùng Thiên Lam về nhà thì thấy ánh mắt của ông bà Tổng nhìn hai người vẫn mang theo điểm kì quái. Cô âm thầm véo anh một cái, ánh mắt như muốn nói: “Đều do anh. Nếu như anh sớm một chút thổ lộ với em thì làm sao có thể xảy ra nhiều chuyện phiền phức như vậy chứ?”

Thiên Lam bị cô hành hung lại chỉ có thể cười cười làm lành. Nếu anh biết người cô yêu là anh thì ngay khi cô tròn 18 tuổi đã giữ chặt cô trong lòng mình rồi chứ đâu thể kiên nhẫn chờ đợi đến tận bây giờ, không những bị bố mẹ cản nhằn lại còn phải ngày đêm lo lắng không biết mình có khiến cô chịu uất ức không.

- Bố, mẹ, đừng như vậy mà, anh Thiên Lam rất tốt với con, hiện tại con rất hạnh phúc! – Nhã Nhi ôm cánh tay anh nở một nụ cười thẹn thùng. Aizzz... có cô gái nào yêu đương mà khổ sở như cô không, bố mẹ không tin tưởng, ngay đến bạn trai mình cảm xúc cũng vô cùng chập chờn. Càng nghĩ càng không vui, cô lại tiếp tục véo anh một cái cho bõ tức.

- Ngoan, Nhã Nhi, em không đau lòng anh sao? – Anh cúi đầu bên tai cô cười khê, đôi môi không biết cố tình hay vô ý lướt qua vành tai cô, khiến cô thoáng rụt cổ lại, khuôn mặt hơi ửng đỏ, đôi mắt long lanh hờn dỗi lườm anh một cái. Thấy phản ứng đáng yêu này của cô thì lòng anh cũng mềm đi không ít, còn biết xấu hổ, xem ra thật sự có để ý tới anh. – Bố mẹ, chẳng lẽ con không tốt ư? Nhã Nhi yêu con là một chuyện khó tin đến thế à?

- Không phải, chỉ là thay đổi quá nhanh. – Bà Tổng nhún mày lẩm bẩm.

- Mẹ, người con yêu vốn dĩ là anh Thiên Lam mà, làm gì còn ai khác? – Cô giậm chân một cái, sau đó dường như ý thức được lời mình vừa nói có chút quá thẳng thắn rồi, vì vậy buông cánh tay anh ra, mang theo khuôn mặt hồng hồng chạy vào lên nhà. Thật là, mấy người này rốt cuộc rồi rắm cái gì chứ, hại cô xấu hổ muốn chết!

Thiên Lam sờ sờ mũi, gật đầu với ông Tổng một cái, chân như bôi dầu bám theo cô bạn gái bé bỏng đang thẹn thùng của mình.

Cạch...

- A? – Cô vừa mở cửa đã bị anh kéo vào trong lòng, ánh mắt đầy áp ý cười của anh cứ như vậy nhìn chăm chú vào khuôn mặt vẫn còn ửng đỏ của cô. – Anh vào đây làm gì? Không phải không tin tưởng em sao? Đi ra ngoài, em không muốn nói chuyện với anh! – Cô thẹn quá hóa giận, mạnh mẽ đẩy anh ra, nhưng anh lại vững như núi, làm thế nào cũng không nhúc nhích.

Cúi đầu nhìn con nhím nhỏ đang xù lông, bỗng nhiên anh cảm thấy bấy lâu nay mình thật ngu ngốc, cô nói yêu anh liền yêu đi, tốn thời gian rồi rắm mấy chuyện linh tinh làm cái gì? Cứ cho là cô vì Thiên Kỳ mới ở bên cạnh anh thì đã sao, anh không tin mình không thể khiến cô cảm động. Nghĩ thông suốt rồi, anh mỉm cười cúi đầu kéo gần khoảng cách của hai người, thanh âm trầm thấp vô cùng dịu dàng quẩn quanh bên tai cô.

- Vậy thì không cần nói chuyện, để anh dùng hành động dỗ dành cô bạn gái đáng yêu của anh cũng được.

- Anh... - Cô chớp chớp mắt nhìn anh, không thể tin anh lại có thể mặt dày như vậy, bĩu môi quay đầu không thèm để ý tới anh, lại không ngờ bị anh áp sát, trên môi liền cảm nhận được hơi ấm quen thuộc. Lúc bấy giờ trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ: “Anh trai lại học xấu rồi, thật là hư!”

Thiên Lam cũng coi như là một người bạn trai biết săn sóc, trước khi về phòng còn cẩn thận xả nước tắm cho cô, thử vừa nhiệt độ rồi mới hôn lên trán cô một cái, dặn dò.

- Ngoan ngoan đi ngâm nước nóng đi, đợi anh tắm xong sẽ sang chơi với em.

- Hừ, em không cần. – Cô ngoảnh mặt đi không thèm nhìn anh, nhưng khóe môi vẫn không kìm được mà giương lên thật cao. Cô thích chính là một Thiên Lam dịu dàng đến mức khiến người ta không thể thoát ra được như vậy.

- Anh yêu em! – Anh thì thầm bên tai cô một câu rồi đẩy cô vào trong phòng tắm ấm áp, cách một cái đóng cửa lại. – Mau đi tắm đi, nước lạnh rồi sẽ bị ốm.

...

Cô vừa lau tóc vừa đi ra ngoài, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, nghiêng đầu hé mắt nhìn thì đã thấy người nào đó nằm thẳng tắp trên giường, mái tóc vẫn còn chưa khô hẳn, hiện giờ đang nở nụ cười hết sức dịu dàng với cô.

- Anh là kẹo cao su à? – Cô liếc anh một cái, tiếp tục tỉ mỉ lau mái tóc của mình.

- Không phải, anh bị trúng bùa. – Thiên Lam nghiêng người, tay chống đầu chăm chú nhìn theo từng động tác của cô, ánh mắt dịu dàng chưa từng mất đi ý cười ấm áp.

- Nói linh tinh! – Cô bực bội lườm anh một cái, ngồi xuống bên giường chải mái tóc còn hơi ẩm ướt của mình, thấy ánh mắt anh như sói đói nhìn chằm chằm cái lược thì tốt bụng hỏi. – Anh muốn chải không?

- Tóc anh ngắn, không cần đến lược. – Anh lắc đầu, tiếp tục nhìn chằm chằm.

- Vậy... anh muốn chải cho em không?

- ... - Anh nhìn cô rồi lại nhìn chiếc lược trên tay cô, do dự một lúc rồi mím môi lắc đầu. – Anh sợ làm em đau.

Cô bật cười, đang định nói gì đó thì bị tiếng gõ cửa cắt ngang.

- Nhã Nhi, mở cửa!

- Hả? – Nghe thấy giọng nói gấp gáp của Thiên Kỳ, cô hơi ngạc nhiên. – Tổng Thiên Kỳ, anh học được cách lịch sự từ bao giờ thế?

- Cửa khóa rồi.

- Ô? – Cô quay đầu nhìn Thiên lam còn đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, đúng lúc bắt gặp ánh mắt phức tạp của anh thì bất đắc dĩ không thôi, cúi đầu hôn chụt một cái lên môi anh rồi mới loẹt quẹt đi mở cửa.

Cạch...

- Nhã Nhi, chào ôi, anh yêu em chết mất ha ha ha... - Cửa vừa mở, Thiên Kỳ liền lao vào như một cơn gió, mừng rỡ ôm chầm lấy cô mà cười ha hả.

- Đây, anh điên rồi à? – Cô giật mình đẩy Thiên Kỳ ra, lùi lại một bước kéo giãn khoảng cách giữa hai người, đồng thời ra sức nháy mắt. “Làm ơn, vị đại gia đa nghi còn đang ở bên kia, anh nói nhăng nói cuội cái gì, muốn chết à?”

- A, anh trai? – Thiên Kỳ cuối cùng cũng phát hiện sự tồn tại của Thiên Lam, ngượng ngùng cười một tiếng.
- Nhã Nhi, bố mẹ đã đồng ý cho anh và Dạ Uyển yêu nhau rồi.

- Thật không? – Cô tròn tròn mắt, vui mừng nắm tay Thiên Kỳ nhảy tưng tưng. – Tốt quá rồi! Tốt quá rồi! Ha ha ha... chúc mừng anh tốt cuộc cũng vượt qua cửa ải khó khăn này. Nhớ đừng quên công lao vĩ đại của em ha ha ha...

- Tất nhiên tất nhiên. – Thiên Kỳ cũng mừng đến không khép miệng lại được, nhưng nhận thấy sắc mặt người nào đó ngày càng âm trầm thì rất biết điều rút tay lại, để lại một câu rồi co chân chạy biến. – Anh đi báo tin vui cho Dạ Uyển biết, em và anh trai cứ tiếp tục ha ha ha...

Cạch...

Đóng cửa lại, cô nở nụ cười rạng rỡ bỏ nhào vào lòng Thiên lam, vui vẻ rạo rực.

- Tốt rồi tốt rồi, cuối cùng bố mẹ cũng thông suốt rồi.

- Vui vẻ như vậy? – Anh véo nhẹ mũi cô, nhúm mày.
- Tất nhiên. – Cô vùi đầu cọ cọ vào lồng ngực ấm áp của anh. – Bố mẹ đồng ý chuyện tình cảm của anh Thiên Kỳ, có nghĩa là đã công nhận chúng ta là một đôi, anh không vui sao?
- Ừ, vui.
- Cho nên...
- Ừm?
- Bao giờ thì anh mới cầu hôn em? Em đã chờ rất lâu rồi.

3.

Bà Tống nhìn bộ dạng hớn hở của đứa con trai nhỏ, ngả đầu dựa vào vai ông Tống thở dài một hơi.

- Có phải chúng ta đã quá khó khăn với Thiên Kỳ hay không?
- Bây giờ không phải đã tốt rồi ư, Thiên Kỳ đã tìm được hạnh phúc của nó, mà Nhã Nhi với Thiên Lam cũng rất thân mật. – Ông Tống vỗ vỗ lưng bà Tống an ủi.
- Thật là như thế sao? – Bà Tống nhúm mày. – Nói thật, tình cảm của Thiên Lam tôi cũng đoán được phần nào, nhưng Nhã Nhi... aizzzz...
- Con bé vốn thân cận với cả hai đứa mà, chỉ là cách thức ở chung hơi khác nhau mà thôi, có lẽ chúng ta thật sự hiểu lầm.
- Nhiều người như vậy đều hiểu lầm thì xác suất để chuyện đó trở thành sự thật được bao nhiêu chứ?
- Nhưng con bé đã chắc chắn như vậy thì chúng ta còn có thể làm gì? Yên tâm đi, tôi tin tưởng Thiên Lam sẽ đối xử tốt với Nhã Nhi.
- Tôi chỉ sợ Nhã Nhi vì Thiên Kỳ mà ép buộc mình quá nhiều, khiến bản thân không hạnh phúc lại kéo theo cả Thiên Lam cũng đau lòng theo. Tôi thật sự không muốn nhìn thấy hai đứa nhỏ đều bị tổn thương.
- Được rồi, đừng nghĩ nhiều quá, cứ để thuận theo tự nhiên đi.
- Cũng chỉ có thể như vậy.

...

Sau khi trở về phòng, Thiên Kỳ cầm điện thoại muốn lập tức thông báo tin tốt này cho Dạ Uyển, bấy lâu nay cô phải chịu rất nhiều áp lực, anh cảm thấy thật có lỗi. Nhưng giờ thì tốt rồi, mọi chuyện đều đã qua, sau này anh sẽ nghiêm túc học tập anh trai, trở thành một người chồng tốt khiến vợ mình hạnh diện.

Nghĩ một hồi, Thiên Kỳ dứt khoát nhét điện thoại vào trong túi, co cẳng chạy đi. Việc này quá mức quan trọng, có thể được xếp vào danh sách những ngày kỷ niệm lớn hàng năm của bọn họ, vì vậy anh nghĩ vẫn nên nói trực tiếp thì tốt hơn. Hơn nữa, anh cũng muốn nhìn xem phản ứng của cô sẽ như thế nào, có phải cũng vui vẻ tưởng chừng như có thể bay lên mây như anh hay không.

Thiên Kỳ càng nghĩ càng kích động, tâm trạng sung sướng chạy như bay trên đường lớn, ngay đến việc phải bắt taxi cũng đã quên, trong đầu chỉ còn duy nhất một suy nghĩ: “Dạ Uyển, anh tới đây!”

...

Cô đứng trước cửa sổ nhìn Thiên Kỳ giống như ngựa hoang lao vùn vụt về phía trước, chép miệng hai tiếng, ngẩng đầu nhìn Thiên Lam ở bên cạnh.

- Anh xem, anh ấy thật là ngốc!
- Ngốc như vậy mà vẫn có người yêu đấy. – Anh cup mắt, giọng nói trầm thấp dường như còn mang theo chút ít ghen tị.

- Aizzz... Dạ Uyên đáng thương! – Cô lắc đầu cảm thán, sau đó hôn hờ ôm cổ anh. – Em cảm thấy mình vẫn tỉnh mắt hơn!

- Anh cũng cảm thấy mình tốt hơn! – Thiên Lam cười cười cúi đầu ngậm lấy môi cô, dùng hành động nói cho cô biết anh đã lún sâu bao nhiêu.

...

Sau đó một tháng, rốt cuộc Nhã Nhi đã thành công thuyết phục tất cả mọi người tin tưởng tình cảm của mình đối với Thiên Lam là thật đến không thể thật hơn.

Ông bà Tổng thấy con dâu bảo bối được con trai mình chăm sóc tận tình, mỗi ngày đều mang theo nụ cười hạnh phúc, ngay đến ánh mắt cũng không giấu được những tia sáng long lanh, đáng vẻ như cô gái nhỏ chìm đắm trong tình yêu, hai người có muốn tiếp tục nghi ngờ cũng không được. Tất cả mọi thứ đều có thể là giả nhưng ánh mắt thì làm sao có thể lừa dối người ta được, đặc biệt là Nhã Nhi được bọn họ bảo vệ quá tốt, lớn lên thành một cô gái đơn thuần đáng yêu như vậy.

Thiên Lam thì đã đầu hàng từ sớm rồi. Cô bé này mỗi ngày đều làm nũng anh đủ kiểu, khi thì đáng thương nói có phải anh không yêu cô cho nên mới kiêu kiêu đuổi cô đi không, lúc lại uất ức lên án sự không tín nhiệm của anh khiến cô đau lòng biết bao nhiêu, thậm chí có lúc cảm xúc dâng trào còn giở trò tuyệt thực với anh, thật đúng là không bao giờ hết trò, khiến anh không dám giữ lại bất kì nghi kị gì ở trong lòng nữa. Hơn nữa, mỗi khi anh không kiềm chế được mà bắt nạt đôi môi nhỏ xinh của cô, cô đều giống như thiếu nữ thẹn thùng vùi sâu vào trong lòng anh, ánh mắt long lanh ánh nước hờn dỗi nhìn anh như lên án lại như yêu thương, khiến anh ngày càng không thể thoát ra khỏi sự ngọt ngào của cô.

Anh xoa xoa gò má mềm mại, đôi môi chạm vào vành tai cô cọt cọt, cô liền giống như con tôm co người lại rúc thật sâu vào lòng anh, bấu môi hờn dỗi.

- Đáng ghét, có để cho người ta ngủ hay không?

14. Chương 13: Xui Xẻo

1.

Một ngày đẹp trời, bà Tổng đang ngồi căn hướng dương xem ông Tổng tập dưỡng sinh đột nhiên đập bàn cái rầm.

- Sao thế? – Ông Tổng giật mình quay lại.

- Tôi quyết định rồi.

- Chuyện gì?

- Đám cưới của hai thằng nhóc thối kia. – Bà Tổng vung tay đứng dậy. – Tôi muốn tổ chức trong năm nay, hai đứa cùng một ngày luôn.

- Ồ, cuối cùng bà cũng nghĩ thông suốt. – Ông Tổng gật gù, cười đến không thấy đông tây nam bắc. Cuộc sống quá nhàm chán, ông muốn có mấy đứa nhỏ kêu khóc bên tai cho vui a

~Bà Tổng trước giờ đều thuộc trường phái hành động, ý định vừa mới hình thành hôm sau đã lập tức hẹn gặp bố mẹ Dạ Uyên bàn bạc chọn ngày, còn danh sách khách mời thì do ông Tổng toàn quyền quyết định.

Thiên Kỳ nghe được tin này thì mừng như điên, lập tức gọi điện thoại cho Dạ Uyên lải nhải không ngừng, phát biểu cả một bài văn dài bày tỏ cảm nghĩ của mình và hi vọng và tương lai tốt đẹp của hai người. Dạ Uyên cầm điện thoại nghe anh nói không ngừng, khoe môi nở nụ cười hạnh phúc. Thiên Kỳ của cô thật đáng yêu!

Nhã Nhi ngồi bên cạnh chống cằm quan sát dáng vẻ ngây ngất của bạn thân, bên tai truyền tới câu được câu không của Thiên Kỳ mà không khỏi lắc đầu thở dài. Đúng là vật hợp theo loài, cả đôi đều ngốc nghếch như vậy!

Reeng reeng...

Điện thoại trên bàn vang lên cắt ngang lời cảm thán của cô.

- Nhã Nhi, lên phòng anh đi! – Vừa mới nhắc máy, còn chưa đợi co lên tiếng thì giọng nói trầm ấm mang theo nồng đậm ý cười của Thiên Lam đã truyền tới.

- Vâng. – Cô đáp một tiếng, cầm theo di động rời khỏi vị trí, trước khi đi ánh mắt thoáng liếc qua bàn làm việc, xoa xoa cằm. Có điện thoại nội bộ cũng tiện nhỉ!

...

Cô đi đến trước bàn trực thư ký, mỉm cười vẫy vẫy tay với Tống Song Hùng, người khi cũng cười ngoác miệng nhiệt tình chào hỏi.

- Chị dâu, xin chào! Anh họ đang ở bên trong, chị mau vào đi!

- Ủ, cậu làm việc tiếp đi. – Cô gật đầu. Nghe thấy hai chữ “chị dâu” này cô lại nhớ tới nguyện vọng suốt bao nhiêu năm qua của mình, hiện tại cuối cùng cũng sắp thực hiện được rồi ha ha ha...

Cạch...

Thiên Lam ngồi sau bàn làm việc chống cằm nhìn cô, toàn thân tản ra vàng sáng hạnh phúc.

- Sao lại nhìn em như vậy, không biết là người ta sẽ ngượng à? – Cô bước đến ngồi xuống ghế sofa, cố tình quay lưng về phía anh.

- Cô bé này! – Anh phì cười, rời khỏi chỗ đi tới bên cạnh cô, tự nhiên ôm cô tựa vào lồng ngực mình, ở bên tai cô thủ thủ. – Mẹ đã quyết định ngày cưới của chúng ta rồi, là 4 tháng sau, tổ chức cùng Thiên Kỳ và Dạ Uyển.

- Vâng. – Cô nhoẻn miệng cười, hoàn toàn thả mình vào vòng tay của anh. Cô thích anh ôm cô như vậy, cảm giác rất an toàn và bình yên.

- Nhã Nhi, anh biết em yêu anh, nhưng anh vẫn còn vài nghi vấn, em có thể trả lời anh không? – Do dự một lát, cuối cùng anh vẫn nói ra miệng. Anh không muốn giữa bọn họ tồn tại bất kì hạt sạn nào, anh muốn cho cô một tình yêu thật đẹp, một cuộc hôn nhân thật ngọt ngào.

- Nghi vấn? – Cô nhướn mày, hơi dùng sức đẩy anh ngã người dựa vào thành ghế sofa, còn mình thì nửa nằm nửa ngồi bên cạnh anh, khuôn mặt nhỏ nhắn áp sát vào lồng ngực khỏe khoắn cảm nhận nhịp tim vững trãi của anh. – Anh hỏi đi.

- Em còn nhớ buổi hẹn hò đầu tiên của chúng ta không? – Anh dùng ngón tay đùa nghịch lọn tóc của cô, mỉm cười hỏi.

- Ừm, là một ngày chủ nhật đẹp trời, sao vậy?

- Hôm đó sau khi nhận điện thoại của mẹ xong, lúc vào phòng anh nghe thấy em nói chuyện với Thiên Kỳ. Em nói mình vì hai người họ mà hi sinh rất lớn, là hi sinh cái gì vậy?

- Em vì quá gấp gáp muốn giúp đỡ hai người bọn họ mà nhất thời không kiểm chế được thổ lộ với anh trước. – Cô xấu hổ úp mặt vào lồng ngực anh, tai cũng đỏ ửng cả lên, buồn bực đáp. – Lần thổ lộ đầu tiên và cũng là duy nhất trong cuộc đời cứ như thế bay mất, đó không phải là hi sinh rất lớn sao?

Thiên Lam dù thế nào cũng không nghĩ tới cái “hi sinh” đó của cô lại là thế này, không nhịn được bật cười. Hơn nữa, cô vừa mới nói là “duy nhất”? Duy nhất, ừm, anh thích từ này!

- Nhã Nhi, sao em lại đáng yêu như vậy! – Anh đưa lọn tóc mềm mại của cô lên miệng hôn một cái rồi mới chậm rãi nói tiếp. – Vậy lý do em không chịu thừa nhận Thiên Kỳ là anh trai là gì?

- Tương lai em sẽ trở thành chị dâu của anh ấy, mới không phải em gái đâu. Em rõ ràng lớn hơn anh ấy một bậc. – Cô nắm chặt tay hung hăng nói.
- Ha ha ha... - Thiên Lam bị câu trả lời bất ngờ này của cô chọc cười. Anh bỗng nhiên cảm thấy mình trần trụi nhiều ngày như vậy thật đúng là ngu ngốc, suy nghĩ của anh hoàn toàn không theo kịp cô. Nghĩ một chút, anh lại hỏi. – Vậy em bắt đầu thích anh từ bao giờ?
- Em không biết, nhưng em biết thời điểm mình quyết định muốn trở thành vợ của anh.
- Ồ? Là Khi nào? – Anh ngạc nhiên, cũng vô cùng tò mò. Cô bé này không ngờ lại có suy nghĩ ấy, trực tiếp muốn gả cho anh?
- Khi đó em đang học lớp 7. Có một hôm em và anh Thiên Kỳ xảy ra xích mích, em nói không lại anh ấy, bởi vì anh ấy nói em là em gái, thấp hơn anh ấy một bậc nên phải ngoan ngoãn nghe lời. Em rất tức giận, sau đó em nghĩ, nếu như em lấy anh thì sẽ trở thành chị dâu của anh ấy, cao hơn anh ấy một bậc, tới lúc đó em nói gì anh ấy cũng phải nghe. Từ lúc đó em liền chờ đợi, chờ đến khi em lớn lên, chờ đến năm anh 30 tuổi sẽ cầu hôn em, sau đó em có thể tha hồ dạy dỗ Tống Thiên Kỳ ha ha ha...
- ... - Thiên Lam trầm mặc, bong bóng màu hồng vừa xuất hiện cứ như vậy tan biến hết. Anh phát hiện Tống Thiên Kỳ vẫn thật là đáng ghét!

2.

Cô nằm trên giường mệt mỏi rũ mắt, không nhận được thở dài một hơi. Thiên Lam của cô mới đáng thương làm sao!

Đêm hôm trước đột nhiên cô lên cơn sốt, sốt cao gần 40° dọa mọi người một trận, đặc biệt là anh trai yêu quý của cô. Lúc ấy cô cũng không biết đâu, sốt đến mơ hồ luôn, sáng hôm sau tỉnh lại thì thấy anh ngồi bên giường, ánh mắt lo lắng chăm chú nhìn cô, mà bộ dạng phờ phạc này rõ ràng là một đêm không ngủ.

- Còn khó chịu không em? – Anh giúp cô thay khăn mặt đắp trên trán, động tác dịu dàng như sợ làm cô đau.
- Em đỡ hơn nhiều rồi. – Cô mỉm cười, đem bàn tay của mình nhét vào trong bàn tay to lớn của anh. Cô thích anh nắm tay cô như vậy, tuyệt đối an toàn.
- Ừ, ngoan ngoãn nghỉ ngơi rồi mau chóng khỏe lại, đừng khiến anh lo lắng nữa! – Anh cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô, thanh âm gần như van nài.

Cô nhìn dáng vẻ này của anh mà đau lòng không thôi, xem ra cơn sốt này thật sự dọa anh sợ rồi. Aizzz... anh trai đáng thương!

Thế nhưng, ban ngày cô rõ ràng đã khỏe lại nhiều, buổi chiều còn có thể tung tăng xuống nhà chào đón Thiên Lam đi làm về, nhưng nửa đêm thân nhiệt lại lần nữa tăng vọt. Anh sốt ruột đến rối tinh rối mù, nếu không phải bác sĩ hết lần này đến lần khác cam đoan là không có vấn đề gì quá nghiêm trọng thì anh đã cưỡng ép nhét cô vào phòng cấp cứu rồi.

Nhìn cô mê man nằm trên giường, rõ ràng không còn tỉnh táo nhưng hai hàng lông mày vẫn nh皺 chặt, Thiên Lam đau lòng đến điên mất. Anh dùng khăn mặt lau người giúp cô hạ sốt, cẩn thận không động tới cánh tay trái đang truyền nước, sau đó lặng lẽ ngồi ở bên giường chăm chú nhìn từng biểu cảm trên mặt cô, chỉ sợ lơ là một chút sẽ không kịp thời phát hiện sự khó chịu của cô.

- Anh... anh trai... - Cô mấp máy môi nhưng đôi mắt vẫn nhắm nghiền, rõ ràng là không hề tỉnh lại.
- Ừ, anh ở đây, ngoan! – Anh xoa xoa đầu cô, dịu dàng dỗ dành. – Ngủ một giấc sẽ không sao nữa, anh ở đây với em.

Nhưng cô đâu có nghe thấy lời nói của anh, có lẽ là do sốt quá cao nên bắt đầu mê sảng. Cô nói rất nhiều, nhưng anh chỉ có thể nghe tiếng lầm bầm ú ớ chứ hoàn toàn không hiểu nội dung là cái gì, chỉ đến khi cô bỗng nhiên cao giọng thì mới hiểu được, à thì ra cô đang mắng người.

- Tổng Thiên Kỳ đáng ghét... - Cô hừ hừ hai tiếng, giọng nói có chút khàn khàn nghèn nghẹn do sốt cao. – Em mách anh trai, anh trai yêu em nhất, anh chết chắc rồi!

Thiên Lam chống cằm nhìn cô vẫn còn chìm đắm trong khí thế hào hùng vạn trượng, mắng một lúc rồi lại làm nũng một lúc, từ nữ anh hùng biến thành con mèo nhỏ đáng yêu, tất nhiên mắng là mắng Thiên Kỳ, còn làm nũng là với anh. Điều đáng nói là mục đích cô làm nũng với anh cuối cùng đều là muốn anh giúp cô trừng phạt Thiên Kỳ. Nghe một hồi, anh rút cuộc nhin không được phì cười, ngón tay lưu luyến vuốt ve gò má đỏ ửng vì sốt của cô.

- Ngoan, đợi em khỏe lại anh giúp em dạy dỗ Thiên Kỳ!

Không biết cô có nghe thấy lời anh nói không, nhưng sau đó thật sự không còn nói gì nữa, im lặng chìm vào giấc ngủ. Sau khi xác định thân nhiệt cô đã giảm đi không ít, anh cũng nằm lên giường, cẩn thận ôm cô vào trong lòng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tình hình này còn tiếp diễn vài ngày nữa, đến khi Nhã Nhi hoàn toàn thoát khỏi cơn sốt dai dẳng này thì Thiên Lam cũng gầy đi không ít. Cô vuốt ve khuôn mặt anh mà đau lòng không thôi, nhin không được cắn nhai vài câu.

- Anh là trẻ con đấy à, không biết tự chăm sóc mình gì cả. Xem này, có quầng thâm ở mắt rồi, thật xấu xí. Còn nữa, anh định đi thi người mẫu chắc, sao lại giảm nhiều cân như vậy?

Anh vui vẻ nghe cô cảm râm, kéo cô ôm vào trong ngực, có chút chờ mong nói.

- Nếu em đau lòng thì tắm bổ cho anh đi!

- Được, anh đừng có mà hối hận đó, em nấu cái gì anh cũng phải ăn hết. – Cô dứ dứ nắm đấm đe dọa, sau đó bắt đầu trù tính. – Đúng rồi, em cũng phải “tắm bổ” cho anh Thiên Kỳ nữa, khiến hai người các anh giống như bà bầu ôm bụng đi dạo tiêu thực mỗi ngày ha ha ha...

Anh bị dáng vẻ đáng yêu này của cô chọc cười, véo má cô vài cái.

- Nghịch ngợm!

Kết quả anh còn chưa được ăn miếng ngon nào đã lần nữa bị cô dọa cho sợ đến hồn cũng bay đi mất.

Một buổi chiều nọ, anh dẫn cô ngoan ngoãn đứng ở cửa công ty chờ anh lái xe tới, ai ngờ cô bé kia đột nhiên muốn uống nước hoa quả, vì vậy chạy tới siêu thị gần đó mua. Nếu chỉ như thế thì không nói làm gì, nhưng cô vừa mới đi được vài bước đã bị một cậu thanh niên chạy ngược lại đụng trúng. Cô còn chưa kịp kêu lên thì đã nghe thấy phía trước truyền tới tiếng kêu của mấy người, hai hàng lông mày nhíu chặt. Trộm cướp? Vì vậy cô không quan tâm gì hết, sống chết ôm chân tên đó không cho hắn thoát. Rất nhanh mấy người thanh niên và một cô gái đã đuổi tới, thành công tóm tên trộm kia vác tới đồn cảnh sát.

- Cám ơn cô! Cô không sao chứ? – Cô gái mới chạy tới vừa thở hổn hển vừa lo lắng hỏi han Nhã Nhi.

- Tôi... - Cô đang định trả lời thì giọng nói quen thuộc mang theo giận dữ đã vang lên ngay sau lưng. Cô đảo mắt một vòng, anh trai tới rồi!

- Ngô Nhã Nhi!! – Thiên Lam giống như một cơn gió xuất hiện trước mặt cô, ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát cô từ trên xuống dưới. – Em muốn anh tức chết có phải không? Thân mình còn lo không xong lại đòi đi bắt cướp? Em cũng can đảm quá nhỉ? Có muốn anh làm cái giấy chứng nhận anh hùng cho em không? – Trời mới biết vừa rồi anh đứng ở bên đường nhìn thấy tên cướp kia luống cuống vừa đập vừa đẩy cô ra đã sợ hãi đến thế nào. Hừ, tên cướp đáng chết, công an mà tha cho hắn anh sẽ kiện cả công an!

- Anh, em đau~ - Cô đáng thương dựa vào trong lòng anh, meo meo thút thít. – Hình như em bị trật chân rồi.

Thiên Lam vừa nghe cô bị đau thì lập tức luống cuống, như một cơn gió cuốn cô đi mất, tuy rằng khuôn mặt căng thẳng đến có thể nhìn rõ từng đường gân nhưng vẫn nhẫn nại ở bên tai cô không ngừng nhỏ giọng dỗ dành. Nhã Nhi của anh rất sợ đau!

...

Vác cái chân bị bó thành cục bột trắng tinh về đến nhà, Nhã Nhi thiếu chút nữa thì đau lòng đến lệ rơi đầy mặt. Tháng này cô gặp hạn sao, vì cái gì sức khỏe liên tục có vấn đề? Cô không muốn yếu ớt như vậy đâu, cô còn nhiều việc phải làm lắm, đám cưới của cô sắp tới rồi a~ hu hu... cuộc đời thật lắm thăng trầm!

Đối diện với việc này, sắc mặt Thiên Lam còn tối tăm hơn. Từ lúc về nhà anh không nói với cô một câu nào, không bỏ mặc cô nhưng cũng không giống mọi khi dễ dàng dành cô.

Nhã Nhi thật buồn bực, anh có ý gì á? Cô đói, anh dứt cơm cho cô. Cô khát, anh lập tức đi lấy nước. Cô muốn tắm rửa, anh tỉ mỉ chuẩn bị nước tắm và quần áo. Nhưng cô kêu đau, anh lại ngoảnh mặt làm ngơ, cô làm nũng với anh anh cũng không thèm để ý.

Vì vậy, ngoài việc nghỉ ngơi dưỡng sức thì nhiệm vụ cao cả nhất của Nhã Nhi bây giờ là xoa dịu người anh trai đang nóng nảy này, à không đúng, anh cũng không có gì là nóng nảy, anh chỉ không thèm nói chuyện với cô.

- Anh trai

~ ... - Thiên Lam ngẩng đầu lên từ laptop, bình tĩnh nhìn cô.

- Anh ôm em một cái đi!

- ... - Anh nhú mào, cúi đầu tiếp tục giải quyết công việc.

- Anh trai

~ ... - Những ngón tay đang bay múa trên bàn phím của anh dừng lại.

- Anh đừng không để ý tới em, em rất đau lòng! – Cô ôm gối rưng rưng nhìn anh.

- ... - Anh nghiêng đầu hết sức nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt kia, chính là vô cùng vô cùng nghiêm túc, sau đó... tiếp tục làm việc.

Cô nằm vật ra giường, buồn bực giãy vò gối ôm đáng thương. Cô hiểu ánh mắt kia, chính là muốn nói anh không hề không quan tâm cô, nhưng mà cô không cần kiểu “quan tâm” này a, buồn bực sắp chết rồi!

3.

Sau một tuần giằng co, cuối cùng Nhã Nhi cũng thành công khiến Thiên Lam “gạt bỏ ân oán trước kia”, trở lại bình thường. Muốn biết cô làm như thế nào à, đơn giản, anh dám không quan tâm tới cô, cô khóc cho anh xem. Không những khóc lóc sụt sùi, cô còn tìm ông bà Tổng tổ cáo, lại lôi kéo Thiên Kỳ tâm sự tiêu khiển không thèm để ý tới anh. Cô cũng không tin anh còn có thể giữ im lặng với cô.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của cô, anh không nhịn được thở dài một hơi, sắc mặt tuy rằng đã hòa hoãn đi không ít nhưng vẫn còn chút khó coi.

- Em biết sai rồi mà, sau này sẽ không như vậy nữa. – Cô chủ động lôi kéo cánh tay anh, mè nheo làm nũng.
– Anh xem, chân của em đã như vậy rồi mà anh còn không quan tâm tới em, em thật đáng thương!

- Anh không quan tâm tới em? – Thiên Lam trừng mắt. – Em có thể thành thật một chút được không? Anh không quan tâm tới em, vậy ai mỗi ngày hầm đồ bổ cho em, dứt cơm cho em ăn, xả nước tắm cho em, cẩn thận lau tóc cho em, thậm chí còn giúp em dọn dẹp phòng sắp xếp chăn màn, hả, em nói xem là ai làm?

- Chồng của em làm đấy, anh có ý kiến gì? – Cô ngẩng cao đầu hãnh diện nói, một câu đã thành công xóa tan mọi oán niệm của anh.

- Chỉ được cái dẻo miệng! – Anh quay đầu đi không thèm nhìn cô, nhưng vẫn không giấu được khóe môi đã sớm cong lên.

- Anh trai, chồng à, đừng giận nữa được không? Anh không nói chuyện với em em rất buồn! – Cô lôi kéo anh ngồi xuống giường, chủ động chui vào lòng anh cọ qua cọ lại tiếp tục làm nũng.

- Em nghĩ anh thoải mái lắm à? – Anh vùi mặt vào mái tóc cô, thỏa mãn hít lấy hương thơm quen thuộc khiến anh yêu thích. – Mỗi ngày đều phải kìm nén bản thân không được dỗ dành em, chỉ có thể nhân lúc nửa đêm khi em đã ngủ mới ôm em hôn em một chút.

- Vậy mà anh còn như thế, đáng ghét!

- Anh chỉ muốn em nhớ kĩ bài học lần này, đừng bao giờ khiến mình bị thương nữa, anh rất lo lắng, rất đau lòng!

- Em biết mà, lần này chỉ là ngoài ý muốn thôi. – Cô gật đầu cười hì hì. – Anh yên tâm, em khỏe lắm, đợi tháo bột ra là sẽ không có vấn đề gì nữa. Tối lúc đó chúng ta sẽ đi chụp ảnh cưới.

- Ủ, mau mau khỏe lại còn làm cô dâu của anh. – Anh cúi đầu hôn lên vàng trán trắng mịn của cô, mỉm cười.

Thế nhưng, Thiên Lam chăm sóc cô tận tình suốt một tháng trời, vừa mới vui mừng vì cuối cùng cô cũng có thể tháo bột, chỉ cần tập luyện vài ngày là có thể đi lại bình thường thì đã nghênh đón một tin tức động trời mới.

Cô ở nhà suốt một tháng đã sắp buồn chán đến phát điên, vì vậy chân trước vừa từ bệnh viện về chân sau đã biến mất khỏi cánh cửa vững chắc. Cô thề là cô chỉ muốn đi hít thở không khí xung quanh một chút thôi, làm sao biết được vào một cái đi mất mấy tiếng đồng hồ, mà lúc trở về còn mang theo cả “hàng đi kèm”...

Nhìn cánh tay trắng muốt của cô, người nào đó trầm mặc cả buổi rồi cuộc bùng nổ.

- Ngô Nhã Nhi, em còn có thể vùng về hơn nữa được không hả? Chân vừa mới khỏi được mấy ngày, tay lại bị thương nghiêm trọng như vậy, em muốn anh lo đến chết hay sao?

- Người ta không cố ý mà...

- Em còn nói? Nếu như khi đi đường em chịu để tâm một chút thì làm sao có thể bị thương được? Anh đã nói em bao nhiêu lần rồi mà em không chịu nghe.

- Người ta đã đau lắm rồi anh còn mắng người ta... - Cô bắt đầu phụng phịu.

- ... - Anh trừng mắt nhìn bộ dạng uất ức của cô, cuối cùng vẫn phải đầu hàng. Ai kêu anh chiều cô đã thành thói quen rồi? – Đau lắm à? Để anh xem nào!

- Không cần, anh không thương em, anh lớn tiếng với em. – Cô đáng thương tố cáo.

- O.O – Anh không thương cô? Lời như vậy mà cô cũng nói ra được? Không sợ bị thiên lôi đánh hay sao? Được rồi, anh thừa nhận, cho dù thiên lôi có giáng xuống thì anh cũng sẽ lấy thân mình che chắn cho cô, nên đương nhiên cô bé to gan này không biết sợ rồi. – Còn không phải bởi vì lo lắng cho em? – Anh cố áp chế lửa giận, nhìn cánh tay bó bột cứng ngắc của cô lại càng đau lòng không thôi, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng vỗ về.

Cô cũng ngoan ngoãn dụi đầu vào lồng ngực rắn chắc của anh, khoe môi cong lên vô cùng hài lòng. Cô biết anh tốt với cô nhất, sẽ không thực sự nổi giận đâu mà.

Anh nhìn dáng vẻ đắc ý kia của cô mà vừa bực mình vừa bất đắc dĩ. Cô bé này đúng là đã bị người “anh trai” này chiều hư rồi. Thế nhưng nghĩ đến những lời vừa rồi của mẹ thì sắc mặt anh lập tức trở nên âm u.

- Nhã Nhi, nếu như em còn tiếp tục như vậy mẹ sẽ hủy bỏ đám cưới của chúng ta đấy.

- Hả? – Cô ngây ngô nhìn anh. – Em bị thương tất nhiên đám cưới sẽ phải lùi lại rồi. Anh yên tâm, bác sĩ nói chỉ cần em không động đậy nhiều thì vết thương sẽ sớm khỏi hẳn thôi. Tối lúc đó em sẽ bù cho anh một đám cưới thật khó quên, có được không?

- Kể từ lúc ngày cưới của chúng ta được quyết định, em liên tục bị thương, thực sự là do trùng hợp sao?

- Anh nói gì vậy? – Cô ngạc nhiên ngẩng đầu. – Anh nghĩ ngờ em?

- Không phải. – Anh cúi đầu cọ cọ hai má của cô, tựa như đứa nhỏ uất ức tố cáo. – Anh tin em, nhưng mẹ lại không. Mẹ vẫn luôn nghĩ em vì Thiên Kỳ nên mới miễn cưỡng đồng ý lấy anh. Hừ, người em yêu rõ ràng là anh, tại sao ai cũng khẳng khái là Thiên Kỳ? Em rõ ràng là của anh! Của anh mà!

Cô chớp chớp mắt nhìn người đàn ông trước mặt. À, đây là Tổng Thiên Lam? Có vẻ như mẹ đã gây áp lực cho anh nhiều quá rồi, đến mức đầu óc anh cũng bị ép hỏng luôn. Thiên Lam của cô thật đáng thương!

Vì vậy, kể từ ngày hôm đó, Ngô Nhã Nhi rút cuộc bắt đầu có ý thức bệnh nhân, ăn uống nghỉ ngơi điều độ, chỉ mong mình có thể nhanh chóng bình phục để cứu rỗi tâm hồn non nớt đang ngày ngày bị khảo nghiệm của người chồng tương lai đáng thương.

~~~~~ The end ~~~~~

15. Chương 14: Ngoại Truyện: Thiên Lam Hạnh Phúc

1.

Sau khi Nhã Nhi nỗ lực hết mình để hồi phục với tốc độ đáng kinh ngạc, Thiên Lam đáng thương rút cuộc cũng có thể gỡ bỏ sự nghi ngờ đã ăn sâu bám rễ của bố mẹ, thành công ôm “em gái” về nhà làm vợ. Tất nhiên một vài cuộc chất vấn nho nhỏ là không thể tránh khỏi, nhưng không sao, con người anh chỉ quan tâm tới kết quả, không để tâm quá trình.

Đối với thái độ này của bố mẹ cô rất chi là bất đắc dĩ. Thậm chí đêm trước ngày cưới mẹ còn mang chăn gối vào phòng cô, không chút do dự đá Thiên Lam với về mặt ai oán vô tận ra ngoài.

- Nhã Nhi là vợ của con! – Thiên Lam rất là không hài lòng. Ngày mai kết hôn rồi, cô bé này nhất định sẽ hồi hộp đến không ngủ được, anh phải dỗ dành cô thật tốt, nếu không sau này cô sẽ trách cứ anh không đủ săn sóc, dù sao cả đời cũng chỉ có một lần, có cô gái nào mà không muốn mình thật xinh đẹp trong ngày cưới chứ.

Thế nhưng rõ ràng bà Tổng lại không nghĩ như vậy, hai tay chống nạnh hung hăng trừng mắt nhìn đứa con trai vốn luôn khiến mình hành diện, đúng lý hợp tình nói.

- Con thì biết cái gì, con gái trước khi lấy chồng tất nhiên là có rất nhiều điều muốn tâm sự cùng mẹ rồi.

- Thật ư? – Anh nghi ngờ nhìn cô, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ tính chân thật của vấn đề.

- Đương nhiên là thật, mẹ lừa con làm gì. – Bà Tổng không kiên nhẫn đẩy anh ra khỏi phòng, trước khi đóng cửa không hiểu nghĩ gì mà lại bổ sung một câu. – Con đừng hòng đe dọa con bé, hôm nay mẹ phải làm rõ ràng rốt cuộc con bé có thực sự thật lòng muốn gả cho con hay không.

- ... – Anh lập tức sa sầm mặt mày, một tay giữ lấy cánh cửa, ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt hết sức đáng thương. – Nhã Nhi!

Cô nhún vai, ý là mình cũng bất lực. Không phải cô chưa từng giải thích, nhưng nào có ai tin tưởng đâu?

Vì vậy, anh chỉ có thể ai oán nhìn mẹ mình một cái, hậm hực trở về căn phòng lạnh lẽo cô đơn, một mình nằm trên giường nghĩ đến ngày mai tươi đẹp để an ủi trái tim đang bị thương tổn nghiêm trọng của mình.

Quả nhiên bà Tổng nói được làm được, đóng cửa xong liền quay lại giường nhiệt tình tâm sự với cô đến hơn nửa đêm. Bà Tổng nói với cô rất nhiều điều, cũng dạy cô rất nhiều thứ mới mẻ, còn cho cô vô vàn lời khuyên, càng nói càng hăng, càng nói càng say sưa, giống như hận không thể đem tất cả những gì mình biết đều đổ ra đưa cho cô vậy. Đối với điều này cô vô cùng cảm động, trên đời này nào có ai hạnh phúc như cô chứ, có một người mẹ chồng chăm sóc mình từ nhỏ, coi cô như con gái mà yêu thương, thậm chí cô còn có cảm giác tình thương bà Tổng dành cho mình còn vượt qua cả Thiên Lam và Thiên Kỳ.

- Con bé này, sao tự nhiên lại khóc rồi? – Bà Tổng đang nói hăng hái bỗng dưng thấy hai mắt cô con dâu bảo bối đỏ hoe thì giạt mình, ôm cô vào trong lòng dỗ dành. – Nhã Nhi ngoan, đừng khóc!

- Mẹ, cảm ơn mẹ, sau này con sẽ làm một người con dâu tốt hiếu thuận với mẹ. – Cô sụt sùi ôm lấy bà Tổng.
- Tất nhiên Nhã Nhi của mẹ là đứa con dâu tốt nhất rồi, sau này về nhà chồng nếu có ai bắt nạt con thì cứ nói với mẹ, mẹ sẽ thay con trút giận.

Cô chớp mắt một cái, tại sao lại có cảm giác sai sai? Nhà chồng của cô không phải chính là nhà của cô bây giờ à, còn về đâu nữa? Còn có, ai chẳng biết cô là hòn ngọc quý trên tay bố mẹ và anh trai, làm gì rảnh rồi tới mức chạy tới chộc cô? Nghĩ thì nghĩ thế nhưng cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu “ạ” một tiếng. Có lẽ bà Tổng đóng vai người mẹ có con gái lớn sắp gả đi đến nghiện, nhất thời còn chưa ý thức được mình lộn vai mà thôi.

Tâm sự một hồi, bà Tổng lại bắt đầu chân thành hỏi han tình cảm của cô và Thiên Lam. Cô cũng rất thành thật mà nói cho bà biết nguồn gốc của ý chí kiên cường bền bỉ của mình, mặc dù có hơi trẻ con nhưng nó không thể phủ nhận nó là một động lực rất lớn khiến cô kiên trì muốn ở bên cạnh anh trai.

Bà Tổng nghe xong có hơi ngạc nhiên, sau đó bắt đầu trầm mặc.

Cô thấy vậy thì hơi chột dạ, có phải mình đã nói sai cái gì rồi không? Mẹ sẽ không đột nhiên nổi hứng hủy bỏ đám cưới ngày mai chứ? Không được đâu, nếu thật sự như vậy anh sẽ dùng ánh mắt ai oán và đau lòng nhìn cô đến chết mất.

Cuối cùng thì việc cô lo lắng cũng không xảy ra, nhưng sự việc tiếp theo cũng cô bất đắc dĩ không kém. Bà Tổng dành nguyên một tiếng đồng hồ khuyên cô... đào hôn.

Khi Thiên Lam biết được chuyện này đã nghiêng răng nghiêng lợi đến thiếu chút nữa phát ra tia lửa luôn. Trên đời này làm gì có người mẹ chồng nào lại tích cực khuyên con dâu bỏ rơi con mình như vậy chứ? Cũng may tình cảm của cô đối với anh rất kiên định, nếu không chẳng phải hạnh phúc cả đời của anh coi như không cánh mà bay hay sao?

Thiên Lam vốn là một người con ngoan, anh sẽ không nổi nóng với bố mẹ, cho nên anh rất chỉ là khoái chí đi đường vòng, mang theo cô vợ mới cưới đáng yêu đi hưởng tuần trăng mật tròn ba tháng, đẩy hết toàn bộ công việc của công ty cho ông Tổng, đồng thời thực hiện cách li mẹ với con dấu bảo bối khiến bà Tổng tức đến giậm chân, mấy lần muốn nhảy lên máy bay đi bắt người nhưng đều bị đáng về đáng thương ai oán của ông Tổng đánh bại. Trong khi đó, anh rất vui vẻ cùng vợ yêu tận hưởng kỳ nghỉ ngọt ngào chỉ có hai người.

2.

Sau khi kết hôn được một năm, Nhã Nhi như ý nguyện sinh được một đôi song sinh đáng yêu, gọi là Tổng Lam Phong và Tổng Lam Dục. Lúc siêu âm phát hiện là thai đôi, cô đã rất bất ngờ, chẳng lẽ là do di truyền? Thiên Lam cũng vui vẻ, bởi vì sinh hai đứa một lúc thì sau này cô sẽ không cần vất vả mang thai thêm lần nữa.

Nói đến hai đứa bé Lam Phong và Lam Dục, khuôn mặt có đến tám phần giống bố, độ giống nhau thì khỏi phải nói rồi, y như hai giọt nước vậy, nếu không nhìn kỹ thì ngay cả bà Tổng đã có kinh nghiệm nhận dạng con trai nhiều khi cũng bị nhầm.

Thiên Lam là một ông bố tốt, dịu dàng nhưng cũng rất nghiêm khắc, tất nhiên sẽ không có chuyện cưng chiều vô điều kiện như khi nuôi lớn “em gái” trước đây. Thứ nhất là do hai đứa nhóc kia là con trai, nếu quá nuông chiều sẽ dễ dàng trở nên hung hăng ích kỷ. Thứ hai, tất nhiên vợ với con trai phải khác nhau rồi, quyền lợi của vợ yêu phải lớn hơn chứ. Anh có thể kiên nhẫn ngồi chơi với hai đứa nhỏ mỗi tối, nhưng cũng sẽ không chút lưu tình phạt chúng nó nếu dám học thói xấu.

Mà việc Nhã Nhi thích làm nhất là nằm trên giường nhìn ba khuôn mặt gần giống nhau của chồng con, ngắm qua ngắm lại, ngắm mãi không chán. Đến tận bây giờ cô vẫn cảm thấy thật là thần kỳ!

Điều đáng nói là từ khi lên 5, Lam Phong và Lam Dục tự phát đầu quân vào dưới trướng của mẹ, hăng hái tham gia những chiến dịch chen ép người chú Tổng Thiên Kỳ của mình. Nhìn anh mặt xám mày tro lại không thể làm gì, hai đứa nhỏ đứng ở hai bên nắm tay mẹ cười đến nở hoa, trong lòng thâm nghĩ: “Chú nhìn giống hệt bố, nhưng hoàn toàn không lợi hại bằng bố, bố là tuyệt nhất!”

Đây không phải là suy nghĩ của riêng hai đứa. Dạ Uyển sinh trước Nhã Nhi hai tháng, được một cậu nhóc tròn trịa mập mạp, theo nguyện vọng của ông bố lười biếng cậu được đặt tên là Tống Kỳ. Giống như những đứa nhỏ khác, ngay từ rất sớm cậu đã có thần tượng, chỉ khác là các bạn nhỏ đều thần tượng bố mình, còn cậu lại đem vị trí đặc biệt này tặng cho bác Thiên Lam. Không phải cậu ghét bỏ bố, chỉ tại bác Thiên Lam quá lợi hại, nên đành để bố chịu uất ức một chút vậy.

Theo một góc độ nào đó mà nói, bạn nhỏ Tống Kỳ của chúng ta cũng khá là nghĩa khí, mỗi lần nhìn thấy bố mình bị binh đoàn Ngô – Tống vây công thì lập tức quay đầu chạy đi, thể hiện rất rõ lập trường của mình – trung lập. Chỉ là cậu có chút không hiểu, bố của mình thì có cái gì chơi vui chứ, đi lĩnh giáo bác Thiên Lam thú vị hơn nhiều.

Cứ như vậy, Tống Kỳ càng lớn càng thân thiết với Thiên Lam, còn Tống Lam Phong và Tống Lam Dục lại vô cùng giống mẹ, suốt ngày nghĩ đủ mọi biện pháp bòn rút đủ thứ từ chỗ Thiên Kỳ. Ông bà Tống thấy thế chỉ có thể cười trừ, quả nhiên là một đại gia đình quái dị.

Một buổi tối, Nhã Nhi nằm trên giường lăn qua lăn lại giăn gân cốt, Thiên Lam ngồi dưới thăm xem hai đứa nhỏ chơi cá ngựa, thỉnh thoảng ngứa tay lại túm lấy chân cô chơi đùa, đến khi con nhím nhỏ xù lông mới cười cười buông tay.

Cô xoay một hồi, xoay xoay xoay đầu lộn xuống dưới, dựa vào bên vai anh khẽ gọi.

- Anh trai...

- Ngoan, ở trước mặt con đừng gọi như vậy, bọn nhỏ sẽ hiểu lầm. – Anh xoa xoa đầu cô, mỉm cười nhắc nhở.

- Bố à, không sao đâu, bọn con đã quen rồi. – Lam Phong quay đầu cười tí.

- Đúng vậy, mẹ nói chỉ là một cái xưng hô thôi, hai người thoải mái là được. – Lam Dục nghiêng đầu nhìn bố, nghiêm túc nhắc lại.

- Aizzz... cũng không phải đang đi học, con nghiêm túc như vậy làm gì? – Cô tựa cằm lên vai anh, khó hiểu hỏi.

- Con... con cũng muốn giống như Tống Kỳ, trở thành học sinh ngoan ngoãn! – Lam Dục cúi đầu nói nhỏ.

- Bây giờ con không ngoan à? – Cô nhướn mày, chẳng hiểu ra làm sao.

Ngược lại, Thiên Lam quan sát biểu tình cứng ngắc cùng một chút chờ mong trên khuôn mặt con trai liền hiểu, cong môi nở nụ cười, vươn tay xoa đầu đứa nhỏ.

- Con và anh trai đều là niềm tự hào của bố, trong lòng bố các con vẫn quan trọng hơn Tống Kỳ một chút.

- Thật à? – Lam Dục vừa nghe vậy liền ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt sáng lấp lánh. Bình thường cậu và anh trai chính là thích trêu chọc chú Thiên Kỳ một chút, nhưng mà... cậu không muốn bố bị em họ cướp mất đâu à~ Bố của cậu là tuyệt vời nhất, mẹ nói ích kỷ là không tốt nên cậu mới miễn cưỡng mà chia sẻ cùng anh trai, còn Tống Kỳ thì miễn nhé!

Lúc này Nhã Nhi mới bừng tỉnh hiểu ra, cười ha hả không ngừng. Đứa nhỏ của cô thật là đáng yêu a

~Thiên Lam cũng cười, vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của vợ yêu, toàn thân tỏa ra vàng sáng nhu hòa. Trên đời có mấy người đàn ông được như anh, lấy được người con gái mình yêu làm vợ, sinh hai đứa nhóc ngoan ngoãn đáng yêu, lại có sự nghiệp đáng ngưỡng mộ.

Anh nghiêng đầu ghé vào tai cô thì thầm.

- Nhã Nhi, cảm ơn em! – Cảm ơn em đã yêu anh! Cảm ơn em đã vì anh sinh đứa nhỏ! Cảm ơn em đã tặng anh một cuộc sống hạnh phúc như bây giờ!